On Yıl Sonra

KAKTUSUN

ALICE PETERSON

net kitap

On Yıl Sonra

ALICE PETERSON

İncecik bir buzda yürümeye, yüksekteki bir ipin üzerinde dengede durmaya benziyordu aşk. Bir kalp, aynı adam için kaç kere çarpar sorusunu acıta acıta soruyordu defalarca... Hayat, özünde harikadır, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki en beklemediğin anda suratına tokadı çarpmak gibi bir huyu vardır. Birçok insan adaletsizliğe, haksızlığa isyan eder; hayatına devam etmeye çalışmaz. Hayat bize hiçbir şey borçlu değil; kontrol, sandığımız kadar bizde olmayabilir ama seçeneklerimiz var. Söyleyeceğim şu ki; yapabileceğin en iyi seçimi yap ve asla suçluluk duyma. Suçluluk duymak beyhude... Kime âşık olacağına sen karar veremezsin.

Rebecca, ilk gençlik aşkı Olly ile evlenir fakat yıllar sonra Olly, Rebecca'nın hayatından sonsuza dek çıkar. Kötü ve beklenmedik bir kazadır bu. Rebecca, doğduğu kasabaya, ailesinin yanına döndüğünde orada onu bekleyen bir sürpriz vardır. Ya aşkı ya da sonsuza dek sürecek bir yası seçecekti artık!

Sen olsan hangisini seçerdin?

Rebecca ve Joe geçmişleriyle yüzleşmek zorunda kalırken hem acı, hem tatlı anılar su yüzüne çıkıyor ve cevaplanmamış soruları beraberinde getiriyor.

Rebecca unutmayı ve affetmeyi yıllar sonra başarabilecek mi?

net kitap

₺ 26.00

ISBN: 978-605-124-467-9

01 600 761 / Prestij

Robert Cross'a

Onun güven veren sesi, beni hâlâ yazmaya teşvik ediyor.

Yeni Yıl Arifesi, Winchester

"On, dokuz, sekiz..." diye bağırıyorduk Kitty'nin kalabalık oturma odasında. Kitty benim en eski okul arkadaşımdı.

"Üç, iki, BİR..."

Arka planda, televizyonda, Big Ben'in çan sesini duyuyordum. "Seni seviyorum Becca," dedi Olly, beni kollarına alıp havaya kaldırırken.

Gülüyordum, çok mutluydum. "Ben de seni seviyorum," dedim.

Bir süre sonra televizyon kapanmış, yerini müzik almıştı. Sarhoş insanlar dans ediyor, şarkılar söylüyor, havai fişek sesleri duyuluyordu.

Odanın diğer ucundan Joe'nun, Olly'yle dans edişimizi izlediğini fark ettim. Yanımıza gelmesini işaret ettim. Gülümsedi, sonra Kitty'nin arkadaşlarından bir hayranı onu kendine çekip dans etmeye başladı.

Olly ve Joe ile birlikte, sendeleyerek ailemin evine doğru yol aldığımızda saat gecenin üçüydü. Itchen Nehri'nin yakınındaki kestirme yoldan geçtik. Gecenin karanlığında, nehir parıl parıl parlıyordu. "*Mutlu yıllar,*" şarkısını söylüyordum. Olly ağzımı kapattı, "Tutuklanacağız," dedi.

"Bu eğlenceli olabilirdi," dedim onu iterek. "Bütün gece yanında olan kız kimdi Joe?"

Olly, Joe'ya doğru döndü. "Keşke kalsaydın Romeo," dedi. Kitty, gece orada kalmamızı istemişti, ama Olly ve ben eve dönmek istemiştik. Annem ve babam evde yoktu, kız kardeşim Pippa dışarıdaydı, yani ev bize kalmıştı.

Gülmeye başladım. "Romeo, Romeo..." diye balkondan Joe'yu arar gibi yaptım.

"Kalmak istemedim," diye omuz silkti Joe. "Ama numarasını aldım."

"Neden Romeo'sun?"

"Kapa çeneni Becca."

"Neden?" diye bitirdim repliğimi önümdeki sokak lambasının direğinde dönerek.

"Tanrım, bu kız başımızın belası," dedi Olly gülerek.

"Onu tanımıyormuş gibi davranalım," dedi Joe.

Eve döndükten sonra; uykudan önce bir paket çikolatalı kurabiyeyle birlikte bir şeyler daha içip birer sigara yakmanın güzel olacağına karar verdik, tekrar dışarı çıktık. Evin önündeki taş döşeli bahçede, bir bankın üzerine sıkıştık. Ben ortadaydım. İçkilerimizi kaldırdık. "Bize," dedi Olly.

"Bize," diye tekrarladık Joe'yla birlikte.

Olly, Joe ve ben; Clifton, Bristol'de aynı daireyi paylaşıyorduk. Joe tıp okuyordu; Olly ve ben İngilizce. Olly'le yaklaşık bir senedir birlikteydik. Olly; ilk defa okulun ikinci döneminde, öğrenci birliğinin barında çıkan grubu "Stanley"i dinlediğimde dikkatimi çekmeye başlamıştı, piyano çalıyordu. Uzun boylu ve zayıftı, bol kot pantolonlar giyer ve nasıl beceriyorsa, denizci mavisi kazağıyla bile havalı görünürdü. Kumral saçlarından alnına birkaç tel düşerdi. O gece piyano

çalarken ara sıra kafasını çeviriyor; alev gibi kızıl saçları olan, dantelli bir külotlu çorap ve görüp görebileceğiniz en kısa siyah elbiseyi giyen solist kıza hınzır bakışlar atıyordu. Bir an o kızın yerinde olmayı istemiştim. Onun dikkatini çekmeye kararlıydım. Bir sonraki İngilizce dersimize giderken; uzun, gür saçlarımı yıkadım ve şekillendirdim. Fondöten, allık, rimel, dudak dolgunlaştırıcı ruj sürdüm. Destekli sutyenimi takıp süet mini eteğimi, dekolteli bluzumu ve kovboy çizmelerimi giydim. Bu çizmelere bayılıyordum, her seferinde işe yarıyorlardı. Elbette bütün bu süslenmenin sonunda derse geç kalmıştım. Kalabalık sınıfa aceleyle girerken yanımda geç kalan biri daha vardı. Gözüme boş bir sandalye ilişmişti ve aman tanrım, Olly'nin hemen yanındaydı. Bu kaderdi! Âdeta uçarak kitaplarımı masanın üzerine fırlatmış ve sandalyeye oturmuştum.

"Yakında Bristol'e döneceğiz," dedi Joe isteksizce.

"Şimdilik bunu düşünmeyelim," dedim. "Iyy. Dersler."

Biraz su içtim.

"Sen ders çalışmıyorsunki Becca," dedi Joe; o her zamanki havalı, kontrollü haliyle. İçki içtiği zaman bile çok nadir sarhoş olurdu.

"Çalışıyorum," dedim.

"Yani, pek fazla çalıştığın söylenemez," diye Joe'yu destekledi Olly.

Gülüşmelerini duymazdan geldim. "Geçen senenin en güzel olayı neydi?" diye sordum Olly'nin omzunu dürterek. "Önce sen başla."

"Verdiğimiz birkaç konser, seninle çıkmaya başlamam."

"Ah," diye iç geçirdim, Olly'yi öptüm. "Benim için de öyle," dedim.

"Ah, tanrım," diyerek sigarasını bitirmeden söndürdü Joe. "Ben gidiyorum," Joe da Winchester'de yaşıyordu; ama Noel tatilinde onu ne ben ne de Olly ziyaret etmişti. Eve gitmenin en az dişçiye gitmek kadar rahatsız edici olduğunu söylerdi.

"Kusura bakma Joe, insan içinde aşırı sevgi gösterisinde bulunmayacağız," diyerek Joe'yu tekrar banka oturttu Olly. "Bu gece bizde kal."

"Peki ya senin için Joe? Geçen senenin en iyi olayı neydi?" diye sordum.

Ellerini gür siyah saçlarında gezdirdi. "Olly'le tanışmak."

Olly gülümsedi. "Ah, ne güzel geceydi o,"

Olly, Joe ile ikinci senenin başında tanışmıştı.

"Senin evine taşınmak," diye devam etti Joe. Onun yaşayacak bir eve ihtiyacı vardı; bizim de boş bir odamız vardı.

"Aşmış bir adamla tanıştığımı fark etmek."

"Ben sizi yalnız bırakayım isterseniz?" dedim. Kendimi yanlarında fazlalık gibi hissetmiştim.

Joe bana doğru döndü

"Ve aşmış bir kızla," dedi.

"Grup sarılması," dedim kollarımı ikisine de sararak. Bir süre öyle oturduk. Mutluyduk, yıldızlara bakıyorduk.

"On yıl sonra bugün ne yapıyor oluruz sizce?" diye sordum nihayet sessizliği bozarak.

"On yıl sonra mı?" dedi Olly, sanki o kadar uzağı görmek mümkün değilmiş gibi.

"On yıl çabuk geçer, eminim." dedim ve kollarımı kavuşturdum. "Ne olduğunu anlamadan elli yaşına geleceğiz," diye bağırdım. Sanki elli yaş; takma dişlerin ve ihtiyarlığın başlangıcıymış gibi.

Joe başını iki yana salladı. "Elli yaşında olduğumu hayal edemiyorum."

"On yıl..." diye sesli düşündü Olly. "Pekâlâ. On yıl sonra Londra'da, nehir manzaralı bir dairede yaşarım. Ünlü bir yazar olurum ya da belki de yeni Mick Jagger, yeni Bob Dylan..."

"Uyuşturucu kullanıp otel odalarını dağıtırsın," dedi Joe.

"Ben buradan çok uzaklarda olacağım," dedim. Örgülü, uzun saçlı, tıknaz bir kız çocuğu olduğum günleri düşündüm. Ailemin evinin en üst katında, okul tatillerinde sabah akşam resim yaptığım günleri... "Dünyayı dolaşmak istiyorum," dedim, "Hindistan'a, Çin'e, Meksika'ya gitmek..."

"Ooo, iyice uçtu," diyerek göz devirdi Olly.

"Floransa'da veya Venedik'te yaşayacağım... İtalyanca konuşacağım," dedim abartılı bir aksanla, "Bir sürü dil öğreneceğim ve kesinlikle resim yapacağım. Eserlerime milyonlarla değer biçilecek! Peki ya sen Joe?" diye sordum ve Joe'yu dürttüm.

Joe'nun cevabını bekliyorduk. Joe aklına koyduğu her şeyi yapardı. Tıpkı kız kardeşim gibi, sporda yetenekliydi; ragbide çok başarılıydı, zaten başarısı kaslarından da anlaşılıyordu. Bakımsız, serseri bir yakışıklılığı vardı: siyah saçlı, kirli sakallı, asi bakışlıydı. Kadınları çıldırtırdı, çünkü onlar hakkında ne düşündüğünü asla belli etmezdi. Joe, bir gün insana kendini dünyanın en değerlisiymiş gibi hissettirip ertesi gün bir hiç gibi davranabilme yeteneğine sahipti. Aman Tanrım, ona âşık olsam herhâlde dünyam yıkılırdı. Yemek bile yiyemez hale gelirdim. Bunları düşünürken ağzıma bir kurabiye attım. Onu tanıdığım şu kısa süre içinde bir sürü kalp kırmıştı. Mesela bu geceki kız... Juliet. Muhtemelen bütün gün telefon başında Joe'nun aramasını bekleyecekti. "On yıl sonra Joe," dedim, "Sence on yıl sonra ne halde olacaksın?"

"Dünyanın hâkimi olacağım," dedi. Bir sigara daha yaktı. "Ben böyle konuları sevmiyorum Becca."

"Oyunbozan."

Olly en sonunda Joe'ya hak verdi. "Kabul edelim," dedi, "Bırak on yıl sonrayı, hiçbirimiz yarın başımıza ne geleceğini bile bilmiyoruz."

KAKTÜS TEAM

1
On Yıl Sonra

"Ruhu sonsuza kadar bizimle yaşamaya devam edecek," dedi Kitty gözyaşları içinde. Konuşmasını okuduktan sonra sandalyesine geri döndü.

Olly'nin annesi, Carolyn hemen yanımda oturuyordu. Diğer yanımda babam vardı. Boş gözlerle karşıya bakıyordum. Bunu yaşıyor olamazdım. Ayağa kalkıp bağırmak; aileme ve arkadaşlarıma buradan gitmelerini, ortada korkunç bir hata olduğunu söylemek istiyordum.

"Bayan Sullivan?" demişti o akşam ön kapımızda beliren polis memuru. Saat geçti, sekiz civarıydı ve Olly'nin nerede olduğunu anlayamıyordum. Bana altı buçukta geleceğini söylemişti. "Gelirken bir şişe şarap alırım," demişti mesajında.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu polis memuru.

Çay ikramımı geri çevirdi.

"Çok üzgünüm, maalesef kötü haberlerim var," dedi. "Kocanız bu öğleden sonra bir trafik kazası geçirdi."

Carolyn koluma dokunup bir sonraki ilahî için ayağa kalkmam için beni cesaretlendirdi. "Yüce Rab ve insanoğlunun babası."

Güçsüz görünüyordu, parlak kahverengi saçları arkaya taranmıştı. Açık mavi gözlerinde gözyaşları vardı. Rengi kül gibiydi. İlahinin ortalarına doğru elimi tuttu, sanki bunları birlikte atlatacağız der gibiydi. Ama ben o anda uykumdan uyanıp, onun annesinin eli yerine, Olly'nin beni sımsıkı saran kollarını hissetmeyi bekliyordum. Her an uyanabilirdim. Ona rüyamın ne kadar da gerçekçi olduğunu, kilisenin dostlarımız ve aile üyelerimizle dolup taştığını anlatacaktım. Babası Victor'u anlatacaktım ona. Takım elbisesi ve gözlükleriyle ne kadar üzgün göründüğünü, ne kadar küçüldüğünü, saçlarının beyazladığını, kederle boynunu eğdiğini ve gözlerindeki derin pişmanlığı anlatacaktım. Oğlunu tanımak için ne kadar geç kaldığının farkına vardığını; işini, ailesinin önüne koymanın bedelini ödediğini anlatacaktım.

"Çok gerçekçi anlatıyorsun, korkutma beni," diyecekti Olly.

Gülecektik. Birbirimize sarılacak, öpüşecek, sevişecektik. Yatakta bir saat daha kalacak, sonra parkta bir yürüyüşe çıkacak, tembel tembel öğle yemeğimizi yiyecektik ve ben ona sahip olmanın değerini artık hiç unutmayacaktım.

Taş zeminden gelen ayak sesleriyle gerçek dünyaya döndüm. Olly'nin abisi Simon, insanların önüne çıkıyordu. Elinde notlar vardı. Olly'den daha kalıplıydı, saçları daha koyuydu. Bir sene önce, Carolyn ve Victor'a daha yakın olabilmek için polisliği bırakıp karısı ve iki çocuğuyla birlikte Northumberland'a taşınmıştı. "O tam bir aksiyon adamı ve benden daha otoriter," derdi Olly.

Onu severdim. Cesurdu. Ben, bugün oraya çıkamazdım.

"Olly ailemizin müzisyeniydi," diye başladı konuşmasına. "Altı yaşındayken piyano çalmayı öğrenmeye başlamıştı. Ben oyuncak askerlerimle oynayıp bahçede kendime sığınak yaparken Olly piyanosuyla Chopin çalar, kafasında besteler yapardı. Diğer tutkusu yazmaktı."

Gözlerimi kapatıp dinlemeye çalıştım ama Olly'nin ölümünden önceki sabahı gözlerimin önünden gitmiyordu.

"Sürpriz!" demiştim.

Olly kendine bir kruvasan almış ve "Muhteşem bir ziyafet." demişti. İşe gitmeden önce nadiren birlikte kahvaltı yapabiliyorduk. Her zaman acelem olurdu. "Bu arada duş perdesinin rayı kırıldı, bir ara tamir ederim," dedi Olly.

"Öyle mi? Tamam o zaman," dedim kendime bir fincan kahve doldurarak.

"Becca? Kendini suçlu mu hissediyorsun? Glitz'le mi aldattın beni?" dedi.

Patrick Van Glitzen, ya da benim deyimimle Glitz, altmış beş yaşındaki patronumun adıydı. Ellili yaşlarının sonunda New Bond Sokağı'nda bir modern İngiliz resim galerisi açmıştı. Ülkenin en başarılı galerilerinden biriydi.

"Ah, kahretsin, o kadar belli oluyor mu?" diyerek uzanıp öptüm onu, "Güzel haberlerim var," dedim.

"Bu hafta sonu sizinkileri ziyaret etmek zorunda değil miyiz yoksa?"

"Arsız herif seni! Norman Graham'ı tanıyor musun?"

"Renk blokları çizen adam..."

"Binlerce satan renk blokları! Dün altılı bir seri sattım. Altı Olly!"

"Harika haber. O zaman iyi bir komisyon almışsındır herhalde?"

"Evet, ama daha güzeli var Ol. Glitz hem maaşımı gözden geçirecek, hem de yaz sonunda küçük bir ikramiye verecek."

Olly gülümsedi. "Müthiş bir haber bu," dedi.

"Ben de düşündüm ki..."

"Eyvah, bu kısmı tehlikeli," dedi Olly kendine bir fincan daha kahve doldururken.

"Düşündüm ki artık buradan taşınmamızın vakti geldi."

"Yine mi bu konu?"

"Olly! Bu hiç adil değil."

"Sürekli bu konuyu açıp duruyorsun."

"Evet, çünkü kibrit kutusu kadar bir yerde yaşıyoruz ve artık bıktım."

"Biliyorum," dedi. Gururunun incindiği sesinden belliydi. Olly paradan bahsetmekten rahatsız olurdu. Daha fazla para kazanan taraf o olmalıymış gibi hissederdi; ama müzik dersleri vermek, bir gün yayınlanır ümidiyle roman yazmak bizi asla bir mülk sahibi yapmayacaktı. Bu yüzden illüstrasyon yapmayı bırakıp Glitz için çalışmaya başlamıştım. Olly, hayalinden vazgeçen taraf ben olduğum için kendini suçluyordu. Çocukluğumdan beri resme tutkuyla bağlıydım ve Floransa'da resim okumuştum. Bunu telafi edeceğine, kitabını bitirip bir yayın anlaşması yapacağına söz verip dururdu.

"İki görgü tanığı var," diye devam etmişti sözlerine polis memuru. "Kocanız bir dönemeçte sollama yapmış..."

"Hayır," diye çıkıştım. "O böyle şeyler yapmaz! O her zaman dikkatlidir, dikkatli olacağına söz vermişti..."

Polis memuru saygıyla başını salladı, ama konuşmaya devam etti.

"Yaklaşan aracı gördüğünde her şey için çok geçmiş. Sürücünün yapabileceği hiçbir şey yokmuş."

"Olly'de insanları çeken bir şey vardı," diye devam etti sözlerine Simon. Artık sesi titriyordu, "bulaşıcı bir coşkusu ve sevecenliği vardı."

Olly'nin merasim programının üzerindeki fotoğrafına dokundum. Gülümsüyordu; bakışları sıcacıktı. Bu fotoğraf, tek yatak odalı dairemize taşındığımız gece çekilmişti. Dört yıl

önce o daire bize ne kadar da büyük gelmişti. Büyüdüğümüzü hissetmiştik. Dışarıdan yemek sipariş ediyor, ateşin başında ucuz şampanya içiyorduk.

"Bugün burada bu kadar çok arkadaşının bulunmasına şaşmamalı," diyerek toplanan kalabalığı gösterdi Simon.

Ama o sırada kilisede olmayan bir kişi vardı. Joe Lawson. Joe burada olmalıydı. O Olly'nin en iyi arkadaşıydı. Üçümüz bir zamanlar hep birlikte vakit geçirirdik.

Ve sonra ben, bu üçlüyü yok ettim.

"Oliver nazik biriydi," dedi annesinin elini tutan on yaşındaki Barnaby bana. Olly eskiden özel piyano dersleri verirdi ve Barnaby de onun en iyi öğrencilerinden biriydi.

En iyi arkadaşım Kitty, benim adıma Barnaby'ye teşekkür etti. Chopin'in eserini çok güzel çaldığını, Olly'nin gurur duyacağı bir öğrenci olduğunu söyledi.

Kilisenin içinde; çay içen, kek yiyen insanları iterek kalabalığın arasından geçtim. Sade, gri bir kıyafet giyen annem arkamdan yetişti. "Tatlım, işte buradasın." Pippa, ikiz çocuklarından birinin; Oscar'ın elinden tutarak bize katıldı. Oscar üç yaşındaydı. Ağzının kenarına çikolatalı kek bulaşmıştı. Pippa ne diyeceğini bilemedi. Annem de öyle. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Nasıl bilebilirlerdi ki? Zorla gülümsedim. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Bir iki dakika sonra gelirim," dedim.

Yanlarından uzaklaşırken beni çaresizce izlediklerini hissedebiliyordum.

Dışarıda bir duvara yaslanıp derin bir nefes aldım. Gözümün önüne tekrar polis memuru geldi. Şöminemizin başında dikiliyordu. "Yaklaşan aracı görmemiş... Her şey için çok geçmiş." Neden bu kadar dikkatsiz davranmıştı? Ne düşünüyordu? Kızgındım. Kızgın olmadığım zamanlarda ise o kadar üzgündüm ki, sanki bir anda dağılacak, binlerce parçaya bölünecektim.

Tüm kalbimle zamanı geri alabilmeyi, o güne geri dönebilmeyi istiyordum. Belki de evden taşınma konusunu konuşmak için akşama kadar bekleseydim hâlâ hayatta olacaktı.

"Daha merkezi bir yerde bir daireye geçebiliriz," demiştim. Bir gece önce Olly dışarıda arkadaşlarıyla poker oynarken broşürde işaretlediğim iki evi göstermiştim ona. "Sanırım ikimizin kazancıyla, bir de üzerine birikimlerimizi katarsak bu evlerden birini tutabiliriz."

Olly, dairelere göz gezdirdi, ama sessizdi. Ceketini giydi. "Ne düşünüyorsun," diye üsteledim gerginliğimi gizlemeye çalışarak. "İki daire de hem nehre, hem de iş yerine yakın." Olly, Chiswick'de bir okulda müzik öğretmenliği yapıyordu.

"Yatakta geçireceğimiz fazladan yarım saatimiz olur," diyerek ondan olumlu bir cevap alabilmek adına son girişimimi yaptım.

"Sonra konuşuruz."

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. Benim çıkmam gerek."

Kanepenin üzerinden motosiklet kaskını aldı. Hayal kırıklığına uğradığımı görünce geri döndü, alnını alnıma bastırdı. "Yorgunum," dedi, "Akşamdan kalmayım, seninle hiç ilgisi yok."

Boynunu okşadım. "Sen de taşınmak istiyorsun değil mi?" diye sordum.

"Her şeyden çok," dedi. Ağzımın kenarından yağlı bir kırıntıyı temizledi ve beni öptü. "Seninle gurur duyuyorum."

Kilisenin önünde, gözlerimdeki yaşları sildim.

"Ben de seni arıyordum," dedi Kitty.

"Benden bir şey saklıyordu," dedim.

Olly o günün ilerleyen saatlerinde, ben toplantıdayken

bana bir mesaj göndermişti. "Konuşmamız lazım," demişti.

"Becca, yapma," dedi Kitty benimle birlikte duvara sırtını dayayarak.

"Ne yapmayayım?"

"Her şeyi tekrar tekrar düşünüp durma. Kimseye bir faydası yok, hele sana hiç yok."

"Ama konuşmamız lazım demişti."

"Bu bir şey sakladığı anlamına gelmez."

"Dikkati dağınıktı, kafasını meşgul eden bir şey vardı," dedim tırnaklarımı ısırarak.

"Becca, bugün değil, şimdi hiç sırası değil," dedi Kitty. Bir kolunu omzuma koydu. "Hadi içeri gel," dedi, "Baban da bir iki kelime etmek istiyor."

"Belki de Carolyn'le konuşmalıyım, belki ona bir şey söylemiştir."

"Hayır! Kendine bunu yapmayı bırak. Unut bunları," dedi yalvaran gözlerle.

"Yapamam."

Omuzlarımı sarstı, gözlerimin içine baktı. "Olly seni çok seviyordu," dedi, "senden asla bir şey saklamazdı, bunu biliyorsun."

Gözlerim doldu. "Biliyor muyum?" dedim, "Artık hiçbir şeyi bilmiyorum."

Çığlık atmak istiyordum. Ölmek istiyordum.

Kitty bana sarıldı. Ona sımsıkı sarıldım. Ağlamaya başladım. "Ben onsuz yaşayamam Kitty, yaşayamam. Onsuz ne yapacağım?"

"Şşt. Ben buradayım," dedi. "Ben varım. Bunu atlatacağız Becca, sana söz veriyorum. Bunu beraber atlatacağız."

2

"Evet, işte bu kadar... Yarına hazırız." Galeriye şöyle bir baktım. Duvarlar, Londra manzaralarının Paul Lamont imzalı soyut tablolarıyla doluydu. Fiyatlarının yazılı olduğu bembeyaz etiketler, kırmızı "satıldı" damgalarını bekliyordu.

Glitz kravatını gevşetti, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını masasının altına uzattı. Bitkin bir şekilde karşısına oturdum. Glitz'in alışılmışın dışında bir yakışıklılığı vardı. Kır saçları, uzun yüzü, büyük bir burnu ve samanlıktaki iğneyi bile fark edebilecek keskinlikte mavi gözleri vardı. Modern resim alanında çalışmıyor olsaydı, çok iyi bir dedektif olabilirdi. Onu tarz bir trençkotun içinde, elinde bir mercekle hayal edebiliyordum.

"Harika bir iş çıkardın Rebecca," dedi. "Çerçeveler çok güzel."

"Çorabın delik," dedim fırlayan ayak parmağına bakıp gülümseyerek.

Ayaklarına baktı. "Gerçekten öyleymiş," dedi.

Kalemimle oynamaya başladım. "Delik çoraplı bir adam olacağını hiç tahmin etmezdim,"

Duraksadı, biraz düşündü. "Hayat sürprizlerle dolu," dedi.

Sonra bana normalden biraz daha uzun baktı ve o lanet soruyu soracağını anlayıp hemen kafamı çevirdim.

"Nasılsın?"

"İyiyim." Bana mı öyle geliyordu, yoksa biraz sıcak mı olmuştu?

"İzci sözü mü, yoksa masanın altında parmaklarını çapraz mı yapıyorsun?"

Ellerimi çıkarıp ona gösterdim, parmaklarım düzdü. Olly'nin cenazesinin üzerinden altı hafta geçmişti. Glitz cenazeden sonra bir süre dinlenmemi tavsiye etmişti ama evin içinde bütün gün yalnız kaldığımı hayal etmeye bile dayanamıyordum. Duş perdesinin rayını tamir etmemiştim. "Gördün mü? İyiyim," diye yalan söyledim parmaklarımı göstererek.

"O zaman bir şeyler içmeye ne dersin?" dedi. Son üç yılda Glitz'le iyi arkadaş olmuştuk ve ara sıra bir bara gider ya da işten sonra birlikte bir şeyler yerdik.

"Aman Tanrım," dedim ona vermeyi unuttuğum notu görünce. "Marty aradı! Bu gece bir partiniz varmış," Yazdığım notu okumaya çalıştım. "Tom... Tom Bailey sanırım?"

"Lanet olsun."

Marty, Glitz'in Amerikalı eşiydi. Tombul ve sevecen bir kadındı. Açık sarı bir kazak giyer, altın takılar takardı. O gün beni aramış ve "Majestelerinin keyfi yerinde mi?" demişti. "Evet," cevabını alınca akşamki partiden bahsetmiş ve Glitz'in kaytarmaya hiç heveslenmemesini söylemişti.

Glitz koltuğundan hiç kıpırdamadı. "Şu partilerde kendi konuştuğumu bile duyamıyorum ben," dedi.

"Ee, belki de işitme cihazlarına biraz yatırım yapmanın vakti gelmiştir."

"Ah, sen de başlama. Karımdan bir tane daha olmasına gerek yok."

"Babamda da var Glitz," dedim. Ama babamın işitme cihazını hiç takmadığından bahsetmedim.

"Ne?" dedi. Alaycı bir tavırla güldü. Koltuğun arkasından ceketimi aldım. Bir an dengemi kaybettim.

"Hemen Marty'yi ara ve gasp edildiğimi söyle,"

"Hayır. Sen ara, gasp edildiğini kendin söyle."

"Söyleyemem. Şerefsizler telefonumu almış."

Kahkaha attım.

"Sana o bayıldığın Lamont tablosunu veririm," dedi.

"Ooo, şimdi ilgimi çekmeye başladı," dedim. Tekrar oturdum. Başım dönüyordu.

"Rebecca? İyi olduğundan emin misin?"

"Hayır," dedim gözlerimi ovuşturarak. "Sanırım eve gidip biraz uzanmam gerek."

"Ben sana bir taksi çağırayım."

Ayağa kalktım, dengemi kaybettim ve masanın köşesine tutundum.

"Rebecca!"

Gözlerimin önünde kurbağa yavruları gibi siyah noktalar yüzüyordu.

"Otur şuraya, hemen!"

"Tuhaf hissediyorum Glitz, bayılacak gibi."

Yanıma geldi, elini alnıma koydu. Terliyordum. Sonra ne olduğunu anlayamadan kafamı dizlerimin arasına indirdi.

Şaşkınlıkla bağırdım, midem bulanıyordu.

"İşe yaramıyor mu?" dedi. Sonra beni kollarımın altından yakaladı ve yere yatırdı.

"Ne yapıyorsun?" dedim yere düşerken.

"Kurtarma pozisyonu. Ayaklarını havaya kaldır."

Ayaklarımı havaya kaldırdığım anda Glitz hemen fırladı, bana biraz su getireceğini söyledi. "Berbat hissediyorum," diye söylendim. Bulanık görmeye başlamıştım.

"Dayan," dedi.

Geri döndüğünü göremedim.

*

Hastanedeydim. Siyah saçlı, yarı yaşımdaki genç bir doktor tansiyonumu ölçüyordu. Mahremiyet için sarı, çiçekli bir perdeyi çekti.

Glitz, sedyemin başında, mavi bir kâğıt havlu makinesinin yanında, plastik bir sandalyede oturuyordu. Hastaneye gelirken, takside bana en az bir dakika bilincimi kaybettiğimi, hemen bir doktora görünmem gerektiğini söylemişti. Abarttığını düşünüyordum ama kendimi biraz toparlamış olsam bile hayır cevabını kabul etmedi. "Marty'ye, sana göz kulak olacağıma söz verdim," dedi. "Bu kadar kısa süre içinde çalışmaya başlamaman gerektiğini söylemişti."

Tek kaşımı kaldırdım. "Akşamki partiden kurtulmak için bir numara çevirmiyorsun değil mi?"

"Ufacık bir umut sadece..."

"Tansiyon normal," diye mırıldandı doktor, gri bir altlığın üzerindeki kâğıda notlar alarak.

"Yani eve gidebilir miyim?"

Başını salladı. "Yapmamız gereken bütün testleri yaptık."

"Harika. Teşekkür ederim."

"Bebeğiniz de, siz de çok iyi durumdasınız."

"Harika. Çok teşekkürler. Pardon, neyim?"

Glitz omzunu kâğıt havlu makinesine çarptı.

"Bebeğiniz, gayet iyi durumda," diye tekrarladı doktor, köşede kendi kendine küfür edip söylenen Glitz'e tuhaf bakışlar atarak.

Doktora bakakaldım. "Hamile miyim?"

Doktorun Olly'den haberi yoktu. Bu olamazdı. Anlamıyordu! Bebeğim olamazdı.

Başını salladı.

"Pardon, bir hata olmalı," dedim. Bu kesinlikle bir şakaydı.

Doktor başını iki yana salladı.

Glitz'den manuklı bir tepki bekledi ama o da taş kesilmişti.

"Tebrik ederim. İkinizi de,"

KAKTÜS TEAM

3

Üç hafta geçmişti ve Kitty'le birlikte nakliye kamyonuna kutular ve çantaları yüklüyorduk.

Doktor dokuz haftalık hamile olduğumu söylemişti. Glitz o akşam mutfakta bana, "Londra'dan gitmen gerek Rebecca," dedi. Evdeki karmaşayı, açılmamış mektup yığınlarını, masanın üzerinde kalan önceki gecenin yemeğini işaret etti elleriyle.

Haklıydı. Olly'nin gölgesi ensemdeyken, hele şimdi doğmamış bir bebeğim varken bu evde yaşamak çok acı verici olacaktı ama nereye gidecektim ki? "Bunları yaşıyor olamam," deyip duruyordum sürekli.

"Yaşıyorsun Rebecca. Ve ailene ihtiyacın var. Sana istediğin kadar süre verebilirim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Şu an ihtiyacım olan tek şey bir fincan çay," dedim.

Prizden bir fiş çıkardı ve arkasını dönüp bana baktı. O gün işe gitmeden önce elbisemi ütülemiştim ama ütüyü kapattığımdan emindim. Kapatmamış mıydım?

A316 yolunda, arabayla Dairy Crest binasının önünden geçtik. Olly'nin, "Çatılardaki inek yavrularına bak," deyişini hatırladım.

Artık onları bakamıyordum. Direksiyonun başında asık bir surat ifadesiyle oturan, parıl parıl kestane rengi saçlarını atkuyruğu yapmış Kitty'ye baktım. Onunla okulun kapısının önünde ilk tanıştığımda kehribar rengi gözleri beni büyülemişti. O zamana kadar hiç öyle gözlerle karşılaşmamıştım. Kitty de tıpkı benim gibi Winchester'da büyümüştü; ama annesi ve babası, oğullarına ve torunlarına yakın olabilmek için yıllar önce buraya taşınmıştı.

Onu ne kadar özleyeceğimi düşünerek camdan dışarıyı seyrettim.

"Seni özleyeceğim," dedi Kitty, sanki aklımı okumuş gibi. "Berbat bir randevuya çıktıktan sonra kimi arayacağım artık?"

"Beni yine arayabilirsin."

"Aynı olmaz. Allah kahretsin, gitmeni istemiyorum."

"Ben de gitmek istemiyorum," dedim. İş çıkışı buluşup film izlediğimiz, bir şeyler yediğimiz, gün içinde olan komik şeylere güldüğümüz gecelerin değerini bilememiştim. Cuma geceleri Olly, birkaç arkadaşı, Kitty ve ben dışarı çıkar, gece kulübüne giderdik. Hemen ardından tembel Cumartesi kahvaltılarımız gelirdi. Hafta sonları genelde Olly'yi bir resim sergisine gitmeye ikna ederdim, o da akşam olunca beni konsere götürürdü. Pazar sabahları yatakta biraz tembellik yaptıktan sonra uzun yürüyüşlere çıkar, sonra da arkadaşlarımızla buluşup öğle yemeği yerdik. Olly pazar yemeklerini çok severdi.

O zamanlar hayatımız ne kadar basitti.

"Becca, eğer dayanamazsak ben bir şişme yatak alırım ve sana taşınırsın, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Tüm arkadaşlarımı özleyecektim; özellikle de Kitty'yi ve üniversitedeki ev arkadaşlarım Sylvie ve Jamie'yi. Sylvie bir

reklam ajansında çalışıyordu ve âdeta ateşle oynuyor, patron-nuyla çıkıyordu. Jamie kendi video kayıt işini kurmuştu. Vaftiz törenlerini ve düğünleri çekiyordu. Sıcakkanlı bir insandı; onu gördüğümde âdeta güneş doğmuş gibi olurdu.

Sylvie, Jamie ve Kitty, evimi boşaltmama yardım etmişlerdi. Olly'nin eşyalarına dokunmaktan çekinmiştim. Masasının üzerindeki kâğıtlar, yarım kalmış kitabı; Cornwall'da, plajda çekilmiş fotoğrafımızın olduğu çerçeve... Hepsi tam da bıraktığı gibi duruyordu.

Kitty her şeyi organize etti. Piccadilly'de kariyer ve eğitim danışmanlığı yapıyordu ama en büyük hüneri organizasyon yeteneğiydi. Süpermarketteki davranışlarına Olly'le birlikte çok gülerdik. Biz daha markete bile varmadan bütün rafların dağılımını gözünün önüne getirmiş ve planını yapmış olurdu. "Ben yumurtaları, ekmeği, sütü hallederim; sen meyveleri, sebzeleri, peyniri..."

"Neredeyse kronometre takıp düdük öttüreceksin," derdi Olly.

Kitty, taşınmak için evi boşaltırken sert kararlar vermişti ama aynı zamanda anlayışlı davranıyor ve fazla üzerime varmıyordu. Özellikle de dolabın Olly'ye ait tarafını boşaltırken.

Hangi dolabın kapağını açsam, hangi çekmeceyi çeksem karşıma bir anı çıkıyordu. Dokunduğum her şeyin bir hikâyesi vardı. Geçen sene ona aldığım eski tip plakçaları gördüğünde gözleri nasıl da neşeyle dolmuştu. Plakçaları Brighton'da bir antika fuarında görmüştük ve Olly arkasını döndüğü an satıcının kartını almıştım. Olly bir şeyler yazarken plak dinlemeyi severdi. Bob Dylan'ın *"Make You Feel My Love"* şarkısı en sevdiklerimizden biriydi. Düğünümüzde piyanoyla bu şarkıyı çalmıştı. O eski tenis ayakkabılarını gördüğümde aklıma İspanya'da geçirdiğimiz tatil geliyordu. İspanya'da kaldığımız

yerin hemen önünde iki tenis kortu vardı ama Olly spor ayakkabılarını bavuluna koymayı unutmuştu. Diğer tatilcilere, olmayan tenis yeteneklerimizi göstermek için bir spor mağazası bulup bu ayakkabıları almıştık.

Banyodaki tıraş köpüğünü gördüğümde ona şakayla karışık takılmalarını aklıma geliyordu: "Artık yirmi birinci yüzyıla geçmenin vakti gelmedi mi?" derdim.

Pencerenin yanındaki masasını görünce, işten eve geç geldiğim ve onu kitap yazarken bulduğum günler aklıma geliyordu. Kahvaltıdan kalma bulaşıklar hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde olurdu.

Eğer moralim bozuksa onları evyeye fırlatır, "Ne zaman bitireceksin şu kitabı?" derdim.

Eğer moralim yerindeyse onu yanağından öper ve kitabını biraz da olsa okumama izin vermesi için ikna etmeye çalışırdım. Bitince okutacağına söz verirdi. Ben de ne zaman bitireceğini sormamak için kendimi zor tutardım.

Masasının en alt çekmecesinde, Joe ile birlikte bir fotoğraf kabininde komik suratlar yaparak çekildikleri fotoğrafları sakladığını görünce çok şaşırdım. Bir de yaklaşık on yıl önce üçümüzün Kitty'nin yeni yıl partisinde çekilmiş eski bir fotoğraf vardı. Ben ortalarındaydım, ikisini kollarımın altına almıştım. Olly bu fotoğrafları bir gün Joe'yla tekrar arkadaş olacağı ümidiyle mi saklamıştı?

Akşamın ilerleyen saatlerinde Kitty, Sylvie ve Jamie ile birlikte, Olly'nin piyanosunu ne yapacağımızı konuşmaya başladık. Ama artık sağlıklı düşünemez hale gelmiştim. Gözyaşlarımı bütün gün içime akıtmıştım, saklamıştım ama toplanma bitip de evin bomboş halini karşımda görünce bir anda her şeyin ne kadar gerçek olduğunun farkına vardım.

Sonunda piyanoyu yakınlardaki bir sosyal tesise bağışla-

maya karar verdik. Biliyordum ki böyle yapmamız Olly'nin de çok hoşuna giderdi.

Acaba yanımda olsa şimdi bu yaptığıma ne derdi? Hep söylediği bir şey vardı; Noel'i ailesiyle birlikte geçirmeye ancak bir şişe viskiyle, odasında sarhoş olmak şartıyla katlanabildiğini söylerdi.

Annesini ve babasını en son cenazede görmüştüm. Victor'un sessizliğini hatırlıyordum. Kiliseden çıkarken ne kadar da ağır adımlarla yürümüştü. Northumberland'a gitmelerinden hemen önce Carolyn'e sarılmıştım. Sanki ikimiz de Olly'nin bir parçasına tutunmuştuk ve bırakmak istemiyorduk. Carolyn'i arayıp hamile olduğumu söylediğimde o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hat kesildi zannettim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sen ve Olly," dedi, "Bir çocuğunuz mu olacak?"

Sanki ikimize de fırtınanın ortasında tutunabileceğimiz bir dal, bir cankurtaran halatı uzatılmış gibiydi.

"Ben bile inanmakta zorluk çekiyorum Carolyn ama doğru. Bir bebeğimiz olacak."

Arabanın camından Hampshire tabelası gözüme ilişti. On sekiz yaşımdan beri yuvamdan uzak kalmıştım. Annemle ve babamla aynı çatı altında yaşamayı nasıl becerecektim? Ben ne halt edecektim?

Kendi evimde, Olly'le yaşadığımız evde kalmaya devam edemezdim ama babamın evine gitmek de istemiyordum. Kafayı yemiş olmalıydım! Geri dönmemiz lazımdı. Orası annemin ve babamın eviydi, onların alanıydı, ben artık oraya ait değildim...

"Dur."

"Ne oldu?"

"Kenara çek."

"Yapamam."

"Kenara çek!" diye bağırdım dinlenme tesisleri tabelasını gördüğüm anda.

Kitty minibüsün direksiyonunu kırdı ve en yakındaki park yerine girdi. Emniyet kemerimi çözdüm ve camı açtım. Eski hayatımın parmaklarımın ucundan kayıp gittiğini hissettikçe midem bulanıyordu.

Midem bulanıyordu.

"Dün gece çok hareketliydi herhâlde, he kızlar?" dedi yanımızdan geçen aylağın biri.

**

Bir çimenliğin önünde park halindeydik. Yağmur çiseliyordu ve bulldog köpeğini gezdiren bir adamın sigara içişini sessizce seyrediyorduk. Köpek bir çöp kutusunun yanında bacaklarından birini havaya kaldırdı ve adam sigarasını çimenliğe atıp yoluna devam etti. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Kitty bir şişe daha su uzatarak.

Dümdüz karşıya bakmaya devam ettim. "Hamileyim Kitty. Evsizim. Olly yok. Bu kadar şeyle nasıl başa çıkacağım?"

Kitty başını çevirdi. Verecek bir cevabı yoktu.

"Boka battım," dedim. Bu cümle Olly'nin en çok kullandığı cümlelerden biriydi.

Kitty bir süre sonra bana doğru döndü ve çaresizce gülümsedi. "Bir de şöyle düşün," dedi, "en kötü kısmı bitti, daha dibe gidemezsin."

Ve haftalar sonra ilk defa kahkaha attık.

**

Kitty, Winchester'a giden çıkış tabelasını takip etti. Annem ve babam, ben bir yaşındayken St Cross'a taşınmıştı; o zamanlar annem Pippa'ya hamileydi. Şimdi Pippa, onlardan yirmi dakika uzaklıkta, kocasıyla ve ikiz çocuklarıyla birlikte yaşı-

yordu. St Cross, Winchester'ın hemen yanındaydı. Bir zamanlar Keats'in yaşadığı, "Sonbahara Övgü" şiirini kaleme aldığı Itchen Nehri'nin yanındaki meşhur sulak çayırların çok yakınındaydı. Jane Austen da Winchester Katedrali'nde yatıyordu. Bu şehir adeta tarih kokuyordu.

St Cross'da Kitty'le aynı okula gitmiştik. Okul çıkışı o zamanki arkadaşlarımızdan Annie ile birlikte okul müdiresinin küçük köpeğini gezdirdiğimiz günleri yâd ettik. Üçümüzün de sarıya çalan kumral saçları ve mavi gözleri olan Nick Parker diye bir çocuğa âşık olduğumuzu hatırlayıp gülmeye başladık. Nick Parker okul tiyatrosunda Robin Hood rolünü oynamıştı. Annie'yi çok kıskanmıştım, çünkü Marian rolünü o oynamıştı ve Nick'i öpebilme fırsatını yakalamıştı. Bense Rahip Tuck rolünü oynamıştım. Kitty yönetmenimizdi, sahne arkasından bizi azarlıyordu.

Bizimkilerin evinin olduğu sokağa girdiğimizde yine gerilmeye başladım.

"Unutma," dedi Kitty, 'sonsuza kadar sürmeyecek.'"

Annem arka kapıda göründü. Bahçıvan pantolonu, yazlık bir bluz ve toprak lekeleriyle kaplı eldivenleriyle; lacivert bir eşarp bağladığı koyu sarı saçlarıyla nasıl oluyorsa gayet şık görünüyordu. Tel tel tüyleri olan Dakhund cinsi küçük köpekleri Audrey öfkeyle havlamaya başladı. Sonra yabancı olmadığımı fark etti. "Merhaba Audrey Hepburn," dedim gülümseyerek. Bacaklarımın dibinden üzerime tırmanmaya çalıştı, onu okşadım.

"İçeri gelin, içeri gelin," dedi annem bir yandan babamı çağırırken. "Eşyalarınızı sonra boşaltırız. Sana eski odanı hazırladım Rebecca, sorun olmaz değil mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Kitty de Pippa'nın odasında kalır," dedi. "Ne iyi ettiniz de geldiniz. Yolculuk nasıldı?"

Annem önce bana sarıldı, sonra üzerime çamur bulaştırmamak için çekildi.

Kitty yolculuğumuzun iyi geçtiğini, yolun bomboş olduğunu söyledi. Evin girişindeki sehpada, telesekreterin kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. "Tatlım, kim aramış bakar mısın?" dedi annem, babam oturma odasının kapısında görününce.

İnce telli, parlak, kır saçları; keten pantolonu ve cüretkâr pembe hırkasıyla babam bana sımsıkı sarıldı ve bugünlerde telefonun sesini duyamadığı konusunda söylene söylene telefonun yanına gitti.

"Çünkü işitme cihazını takmıyorsun!" dedi annem. Aklıma Glitz geldi.

"Bir yeni mesajınız var," dedi telesekreter. Babamın keçi inadından şikâyet ederek mutfağa yürüyen annemi takip ettik.

"Merhaba anne, benim," dedi telesekreterdeki ses.

Pippa'ydı bu.

"Mesajını aldım. Tabii ki uğrarım. Gergin olman çok normal... Sizde kalacak olması elbette çok büyük olay."

Olduğum yerde donakaldım.

Annem telefona baktı, sanki Pippa'nın lafı orada bitirmesini umuyor gibiydi.

Ama Pippa konuşmaya devam etti. "Ben de endişeliyim açıkçası ama yanınızda ben varım, size yardım ederim. Bunu birlikte atlatacağız. Neyse, hadi görüşürüz. Seni seviyorum."

"Iı, o zaman şey yapalım!" dedi annem bembeyaz olmuş bir suratla bahçe eldivenlerini çıkarıp bir kenara atarak, "Şöyle güzel bir fincan çay içelim, ne dersiniz?"

**

Akşam yemeğinde tek kelime etmedim. Somon balığı boğazımdan geçmiyordu. O mesajı düşünmeden edemiyordum.

Pippa'yla çok yakın değildik. Çocukken kız kardeşimi tanıma fırsatı bulamamıştım, çünkü on yaşından beri yarışmalara katılacak düzeyde tenis oynardı. Hafta sonları ve yaz tatillerinde turnuvalara katılmak için annemle birlikte ülkenin dört bir yanına seyahat ederlerdi.

"Bu kadar zayıf kalabilmemin sebebi sürekli bir koşuşturma içinde olmam," dedi Pippa Kitty'ye, "Oscar ve Theo'yla uğraşmak zor iş."

Acaba babam da mı böyle düşünüyordu? Yanlarında kalacağım için o da endişeli miydi?

"Seni seviyorum," demişti Pippa mesajın sonunda. Öylesine veda eder gibi bir "seni seviyorum." Ben en son anneme ne zaman "Seni seviyorum," dediğimi hatırlamıyordum. Çocukken söylerdim, özellikle bana bir kap daha puding verdiğinde söylerdim ama bir zaman sonra onu da söylememeye başladım. Neden böyle olmuştu? Olly bunun cevabının çok basit olduğunu söylerdi. Annem Pippa'ya daha fazla vakit harcamıştı ve biz de yavaş yavaş kopmuştuk.

"Biraz daha şarap ister misin?" dedi babam Kitty'ye.

"Nefis bir şarap..."

"Şili şarabı."

"Şuna masada yemek verme Rebecca," diyerek Audrey'i sepetine kovdu annem.

Pippa bana baktı ve elini gözlüğünün çerçevesine koydu.

"Şarap demişken, Winchester'a kim döndü biliyor musun Becca? Joe Lawson."

Bıçağımı düşürdüm. "Kim?"

"Joe Lawson."

"Eee, ne olmuş?" dedim önümdeki peçete halkasıyla oynayarak. Çocukken bana ait olan peçete halkasıydı bu, üzerinde ismimin baş harfleri vardı.

"Meydan'da *Maison Joe* adında yeni bir şarap evi açtı yani, artık pek yeni sayılmaz gerçi."

Peçete halkam elimden kayıp masanın diğer ucuna yuvarlandı.

"Todd geçen gün birkaç müşterisini oraya götürdü, çok beğenmiş," diye devam etti sözlerine Pippa.

Kitty peçete halkasını yere düşmeden yakaladı.

"Joe Lawson kim?" diye sordu annem pek dokunmadığım tabağımı önümden alırken. Annemin yirmi sene önceki hali geldi gözlerimin önüne. Dev gibi gelirdi o zamanlar, "O bezelyeleri yiyeceksin Rebecca, yoksa dondurma yasak!" derdi.

Babam kahve içmek isteyen olup olmadığını sordu.

"Gün ortasından sonra kafein almaman gerek," dedi Pippa. Bir an anneme benzemişti; tek farkı, sarı saçlarının arasında parlayan beyaz teller olmamasıydı.

"Peh!" diye söylendi babam. "Joe üniversite arkadaşlarından biri değil miydi Rebecca?"

"Iıı," tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım.

"Sanırım bu Maison Joe'nun mahzeninde organizasyon yapılabiliyormuş," dedi Pippa hevesle, "Todd evlilik yıl dönümü partimizi orada yapalım diyor."

Masaya bir sessizlik çöktü.

"Müsaadenizle," dedim ve sandalyemi geri çekerek odadan çıktım.

Kitty'nin, Pippa'ya alaycı bir tonla; "Mantıklıymış," dediğini duydum.

**

Kitty çizgili pijamalarıyla yatağımın ucunda oturuyordu. "Olly'ye Joe'yu hiç anlatmadın değil mi?" dedi.

Başımı iki yana salladım, midemde rahatsız edici bir his vardı.

"Onunla görüşecek misin?"

"Bilmiyorum. Galiba görüşmeliyim." Neden fısıldıyorduk bilmiyorum, zira annem ve babamla aynı katta bile değildik. Onların odası alt kattaydı. "Acaba neden döndü?" dedim.

"Ailesi burada yaşamıyor muydu?"

"Evet, ama babasıyla hiç anlaşamazdı."

"Ona Olly'nin öldüğünü söylemelisin," dedi.

İçimi suçluluk duygusu kaplamıştı. Kitty haklıydı. Cenazede aklımdan geçen tek belirgin düşünce, Joe'nun orada olması gerektiğiydi; Olly'nin arkadaşlarının arasında.

Kitty dizlerini karnına çekti. "Yaşanan onca şey... Üzerinden çok zaman geçti."

"Doğru," dedim başımı sallayarak.

"Üzülmemeye çalış Becca," dedi Kitty. Ayağa kalktı ve yatma vaktinin geldiğini söyledi ama odadan çıkmadan önce bir soru sordu; "Yarınla ilgili ne hissediyorsun?"

"Yarın?"

"Ultrason."

"Bu bebek bana gerçekmiş gibi gelmiyor," diye içimden geçenleri itiraf ettim, ultrasonu unuttuğum için utanç duyarak. Artık hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyor. Hâlâ uyanıp Olly'yi yanımda uzanırken bulacağıma, kollarını belime saracağına, beni öpeceğine; sonra da gece uykumda konuştuğumu, muhtemelen çok kötü bir rüya gördüğümü söyleyip güleceğine inanmak istiyorum.

**

Yatakta dönüp duruyordum. Neredeyse başımı duvara çarpıp yataktan düşecektim.

Buraya, Winchester'a gelebilecek o kadar insan varken, neden Joe geri dönmüştü? Ah Olly, sana ne kadar da kızgınım! Joe'ya nasıl söyleyeceğim ki? Her zaman doğru kelimeleri seçebilen sendin. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Çok üzgünüm. Seni özlüyorum, Allah kahretsin, seni çok özlüyorum.

"Altı buçuk gibi evde olurum," demişti son mesajında, "Gelirken bir şişe şarap alırım. Konuşmamız lazım." Acaba ona gösterdiğim evlerle ilgili mi konuşacaktık, yoksa kafasını meşgul eden başka bir şey mi vardı? Bu işin peşini bırakacağıma dair Kitty'ye söz vermiştim, biliyorum ama Olly'nin ses tonunu her düşündüğümde bir şeyler sakladığına daha da ikna oluyordum.

Derin bir nefes aldım.

Belki de önümüzdeki altı ay boyunca Maison Joe'dan tamamen uzak durmalıydım. Hem zaten şu halimle şarap da içemezdim, yani gitmemek için mükemmel bir mazeretim vardı. Haziran'ın ortalarındaydık. Noel'de bebeği doğurana kadar saklanabilir miydim acaba?

Yataktan çıktım ve koridorun sonundaki banyoya girdim, yüzüme soğuk su çarptım.

Joe Lawson. Onu on yıldan daha uzun süredir görmemiştim. Durumum çok umutsuzdu. Gözüme nasıl uyku girecekti?

4
Bristol Üniversitesi, On Bir Yıl Önce

Kütüphaneden aldığım kitapları yatağımın üzerine bıraktım ve ayakkabılarımı fırlatarak çıkardım. Aşağıdan müzik sesleri geliyordu. Oasis'in şarkısıydı galiba. Duşta kim vardı? Komodinin üzerindeki çalar saate baktım. Öğleden sonra dörttü. Kesin Jamie'ydi, tembel herif!

Yatağa uzandım. Dün gece olanlardan sonra çok yorgundum. Olly'le dışarı çıkmıştık; bir şeyler yemiş ve sonra Lizard Lounge'da gece üçe kadar dans etmiştik.

Artık neredeyse dokuz aydır çıkıyorduk. Sınıfta yanına oturduğum o günü düşünmeye başladım. Mini eteğim ve kovboy çizmelerimle, yeni yıkanmış ve parlayan saçlarımla... O zamanlar kış aylarındaydık, Bristol'deki ikinci dönemimizin hemen başıydı.

"Dün gece konserinizi dinledim," demiştim yanındaki sandalyeyi kapma hırsım yüzünden nefes nefese kalmış bir halde. "Rolling Stones'u anımsattınız bana ama siz daha iyisiniz."

"Rebecca, bizimle paylaşmak istediğin bir sorun mu var?" diye sormuştu dersin hocası Bay Simpson.

"Hayır, kusura bakmayın," diye gevelemiştim utancımdan yerin dibine girerek.

Ama sonra Olly'nin bacaklarıma kaçamak bakışlar attığını fark etmiştim. Kıçım donuyordu ama belli ki mini eteğimi giyerek doğru tercih yapmıştım. Tek kaşını kaldırmış ve önündeki kâğıda bir şeyler yazıp bana uzatmıştı. "Üşümüyor musun? Not: Bu akşam bir şeyler içelim mi?"

Kalbim parende atmıştı. O kâğıdı çerçeveletip sonsuza dek saklayacaktım.

İlk buluşmamızda Olly bana bir gazeteci, pop yıldızı, caz piyanisti ya da klasik piyanist, belki bir roman yazarı ya da belki de hepsinin karışımı bir şey olmak istediğini söyleyip gülmüştü. Ben mezun olunca ne yapmak istediğimi hiç bilmediğimi, akışına bırakıp sonra karar vermek istediğimi söylemiştim.

Şişmiş ayaklarımı birbirine sürttüm, dün geç saatlere kadar dans ettiğim için ağrıyorlardı. Gecenin sonunda birlikte yaptığımız yürüyüşü düşündüm. Onun yanındayken çok rahattım. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Evden ilk defa ayrılmak hakkında konuştuk. Ben evden ayrıldığım için mutlu olduğumu, özgür ve bağımsız olmanın hoşuma gittiğini söyledim. Kaderimin, Wimbledon'ın baş döndürücü zirvelerine çıkmak olması umuduyla annemin bana sekizinci doğum günümde bir Slazenger raket aldığını anlattım.

"Beni kulüp koçu Kenny'nin dersine yazdırdı. Halimi görmen gerekiyordu Olly, topa doğru koşmuyordum, toptan kaçıyordum."

Gülümsedi. "Benim babam böcekçi," dedi.

"Neci?"

"Böcekçi. Böcekbilimci. Sorun değil, gülebilirsin."

"Özür dilerim, böcekçi deyince anlamadım."

"Çok ayıp! Benim babam hayatını böcekleri inceleyerek kazanıyor. Sen şunları bilmiyor musun yoksa: üç milyon tanımlanmış böcek türü olduğunu ve böceklerin tüm canlıların üçte ikisini oluşturduğunu..."

"Alı çok üzgünüm, bilmiyordum," diye dizlerimi dövdüm. "Bugüne kadar boşa yaşamışım resmen."

"Ve böceklerin tarihinin dört yüz milyon yıl öncesine dayandığını."

"Vay canına."

Olly bana baktı. "Babam bilim adamı... Muhabbet etmeyi bilmez, kendi küçük dünyasında yaşar. Müziğimle, Bristol'de ne yaptığımla ilgilenmez. Aslına bakarsan buğdaybitinin habitatı dışında hiçbir şey ilgisini çekmez," dedi, sanki bu gerçeği ilk defa fark ediyormuş gibi. "Benim kim olduğumla ilgili en ufak bir fikri yok!"

Olly güldü ama içten içe ne kadar üzüldüğünü anlayabiliyordum. İşte o anda aramızda bir şeyler olacağını anlamıştım. "Harika vakit geçirdim," dedi buluşmanın sonlarına doğru. Yüzü, yüzüme değecek kadar yakındı. "Bunu neden daha önce yapmadık?"

"Sen de bugüne kadar boşa yaşamışsın," dedim. Onu güldürmüştüm.

O gece öpüştük, kapımın önünde. Devamının geleceğini anladığım bir öpücüktü. Yatmadan önce Kitty'yi arayıp hayatımın erkeğiyle tanıştığımı söyledim.

İkinci yılımızda Olly'yle birlikte yaşamak istediğimize karar verdik. Yanımıza üç ev arkadaşı daha alarak; Sylvie, Jamie ve Dan; Clifton'da, Victoria Meydanı'nda yüksek tavanlı; ucuz avizeleri, yıpranmış halıları ve rutubetli bir banyosu olan te-

raslı bir ev bulduk. Sıra yatak odalarını seçmeye gelince bir şapkanın içinden kura çektik. Sylvie en büyük odayı kaptı, işletme okuyordu, punk-rock tarzı olan bir kızdı; renkli tişörtler, dar kotlar, kocaman siyah çizmeler giyer, uzun saçlarına kına sürüp siyah göz kalemi çekerdi. Ondan etkilenip saçımı siyaha boyamıştım ama Olly kendime ne yaptığımı sorunca rengini değiştirdim. Benim saçlarım kestane rengiydi; uzun, gür ve kendiliğinden dalgalıydı. "İlk dikkatimi çeken saçlarındı Becca. Yani; saçların, bir de bacakların," demişti Olly. Ben yemyeşil bir park manzarası olan odayı seçmiştim. Jamie koridorun hemen karşısındaydı, tarih okuyordu. Dan artık bizimle yaşamıyordu. Geçen hafta kirasını vermeden sıvışmıştı. Bu yüzden yerini dolduracak birini arıyorduk.

Duştaki her kimse, fazla uzatmıştı. Yerimden kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Tam kapıyı çalıp çık artık diyecektim ki uzun boylu, siyah saçlı bir adam karşımda belirdi. Üstü çıplaktı ve ince beline pembe, tüylü bir havlu sarmıştı. "Merhaba," dedi griye çalan gözlerinde gülümsemeye yakın bir parlamayla. "Ben Joe. Joe Lawson. Nasılsın? Olly bana anahtar verdi."

Nasılsın mı? Bu da kim oluyordu? "Benim havlumu sarmışsın," dedim çıplak göğsüne aval aval bakmamaya çalışıp belindeki havluyu işaret ederek.

"Ah, özür dilerim," dedi ve havluyu çıkarıp bana uzattı. "Henüz çantamı boşaltmadım."

Elimde havluyla ağzım açık kaldım ve arkasını dönüp uzaklaşmasını izledim. Harika bir vücudu var, diye geçirdim içimden. Sonra kendimi toparladım ve arkasından sesledim, "Kusura bakma ama sen kimsin?"

**

"Olly, bizi uyarabilirdin," dedim o akşam yakınlardaki barda yaptığımız ev toplantısında.

Olly kollarını kavuşturdu. "Ah, hadi ama Becca, niye bu kadar abartıyorsun?"

"Abartmıyorum. Biz onu tanımıyoruz!" dedim Sylvie ve Jamie'yi işaret ederek. "Önce bize sorma zahmetinde bulunsaydın ya?"

"Acilen birini bulmamız gerekiyordu," diye kendini savundu Olly.

"Biliyorum, ama bence hepimizin bir söz hakkı var," dedim. Sylvie'nin beni desteklemesini bekledim ama ilginç bir şekilde tek kelime etmedi. Normalde beni savunurdu.

"Joe kaldığı yurttan memnun değildi," dedi Olly, "ben de ona teklifte bulunarak hepimize bir iyilik yapayım dedim."

"Dinle Becca," diye söze girdi Jamie, "Ben bugün Joe'yla biraz konuştum, iyi bir çocuğa benziyor."

"Havlumu aldığını biliyor musun?"

"İnanamıyorum! Aman ne büyük sorun. Bana da iyi çocuk gibi geldi," dedi Sylvie ve hepimizin bir şeyler içmeye ihtiyacı olduğunu söyleyip bara doğru yöneldi. "Ayrıca çocuk taş gibi," diye seslendi bara doğru yürürken.

"Aynen öyle. Gördüğün gibi Sylvie'nin şikâyeti yok," dedi Olly. "Senin bir şikâyetin var mı Jamie?"

"Artık sormak için çok geç!" dedim. Bu tartışmanın Joe'yla bir ilgisi yoktu. Beni asıl sinirlendiren şey Olly'nin neden sinirlendiğimi anlamamasıydı.

"Tam bir çıtır mıknatısı olacak," diye ortamı yumuşatmaya çalıştı Jamie. Jamie gözlüklüydü; suratı bir bilardo topu kadar yuvarlaktı ve göbeği balon gibiydi. Zayıf olduğu söylenemezdi. Yüzlerce arkadaşı vardı ama kızlar onu bir oyuncak ayı gibi görürdü, bir Joe Lawson gibi değil.

Olly de Jamie'yi destekledi. "Eskiden ragbi oynarmış, milli takıma falan girmiş galiba."

"Spor yaptığı belli oluyor," dedi Sylvie yüzünde büyük bir gülümsemeyle içkilerimizi getirirken. Birarnı aldım, diğerleri nin bu kadar çabuk ikna olmasına çok kızmıştım. "Hadi Bec ca, kira parasına ihtiyacımız var, onu tanımaya çalışmak senin için bu kadar zor olmamalı," diye devam etti sözlerine Sylvie Kotunun arka cebinden buruşuk bir Marlboro Light paketi çıkardı.

"Senin tek derdin onu yatağa atmak, o yüzden sana hava hoş. Evin atmosferi değişecek."

"Siz de Olly'le birliktesiniz, ama ben şikâyet etmiyorum."

Kahretsin! Haklıydı. Arkama yaslandım. Bir yere varamayacağımı anlamıştım. Ayrıca adam zaten eve taşınmıştı, yani bavulunu pencereden atıp kilidi değiştirmediğim sürece yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Hem belki de ona bir şans vermeliydim.

**

Olly'le baş başa meydandan eve doğru yürüyorduk.

"Çırılçıplaktı Ol."

"Bırak şu havlu konusunu Becca."

Güldüm. "Havluyu Joe bıraktı asıl. Kaslarını görmen lazımdı."

Olly pazılarını gösterdi. "Benim de kaslarım var," dedi.

Gözlerimi kısarak kollarına baktım. "Demek ki onları çok iyi saklıyorsun," dedim ve yürüyerek önüne geçtim. "Dikkatli olsan iyi edersin Olly, sana rakip geldi!"

Bana yetişti, kolumu yakaladı ve beni kendine çevirdi. "Becca, haklısın. Önce size sormam gerekirdi."

"Ah, ben de biraz aşırı tepki verdim," diye hatamı kabullendim. "Bazen çabuk parladığımın farkındayım."

"Öyle mi?" dedi gülerek. Beni kendine doğru çekti. "Hatamı nasıl telafi edebilirim?"

"Ah, düşüneyim bakalım. Ayak masajı güzel olabilir, yatağıma tatlı getirebilirsin..."

"Bugün yatağa biraz erken girmeye ne dersin?"

Beni öptü. "İyi fikir," dedim, "fazladan uyku iyi gelir."

Olly tek kaşını kaldırdı. "Uyumaktan bahseden kim?"

**

"Joe ne okuyordu bu arada?" diye sordum Olly kapının kilidini açarken.

"Tıp okuyorum," dedi Joe, üzerinde kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle. "Kusura bakmayın, kulak misafiri oldum." Boğazını temizledi. "Oda harikaymış. Burada kalmamı kabul ettiğin için sağ ol Olly."

"Hiç sorun değil. Takma kafana."

"Rebecca?" dedi Joe bir elini kapıya dayayarak. Bu adamın öyle ukala bir tavrı vardı ki onu tokatlamak istiyordum.

Montumu çıkardım. "Efendim?" dedim.

"Burada olmamdan memnun musun?"

Elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. "Elbette," dedim.

"Harika."

"Şık bir yere gidiyorsun herhâlde," diye sordu Olly, endişeli bir baba edasıyla.

"Çıkıyorum öyle işte," diye kaçamak bir cevap geldi Joe'dan. "Bir iki arkadaşla görüşeceğim. Yarın görüşürüz... Tabii siz de gelmek isterseniz başka?"

"Hayır, teşekkürler," dedim Olly'nin gözlerindeki tereddüdü görünce.**

"Olly nerede?" diye sordu Sylvie. Mutfakta oturmuş tek başıma düşünüyordum. Yatağa erken girme planlarımıza ve

ayak masajına ne olmuştu?

"Çıktı. Yeni ev arkadaşımızla..."

Sylvie şaşırmış görünüyordu. "Sorun çözüldü mü o zaman? Joe bize taşınıyor mu?"

"Evet, sorun yok," dedim esneyerek. "Uyuma vaktim geldi."

"Becca, sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Becca?"

"Sorun Olly."

"Ne olmuş Olly'ye?"

"Her zaman canı ne isterse onu yaptığının farkında mısın?"

"Evet!" dedi Sylvie gülerek. "Sen farkında değil miydin? Sanırım tatlı ve komik olduğu için, bir de müzik grubu olduğu için böyle bir hakka sahip olduğunu falan düşünüyor ki bence sahip." Evyenin üzerindeki dolaplardan birini açtı ve dilimlenmiş bir beyaz ekmek çıkardı. "Tost ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Olly bazen düşünmeden hareket edebiliyor, hepsi bu. Çoğu erkek böyledir yani en azından benim birlikte olduklarımın hepsi böyleydi. Joe konusunda sana destek olmadığım için kusuruma bakma. Sivilceli bir inek, ya da şişe dibi gözlüklü bir matematik delisi olsaydı..."

"O zaman bana destek çıkardın, biliyorum. Ama vücudu gerçekten güzel," diye gülümseyerek itiraf ettim.

Sylvie kendine bir sandalye çekti. "Aynen öyle. Karşımıza her gün bir Adonis çıkmıyor. Dan hem pek yakışıklı değildi, hem de patates kızarmalarımı yerdi."

Kahkaha attım, Dan benim de Snickers çikolatalarımı yerdi.

"Olly seni çok seviyor, biliyorsun değil mi?" dedi Sylvie.

"Belki."

"Belkisi yok."

"Teşekkür ederim Sylvie," dedim ve onu öpüp üst kata çıktım. Dan'in eski odasının önünden geçtim. Kapı kapalıydı. Bir an sadece odasının nasıl olduğunu görmek için kapıyı açmak geçti içimden. Joe'nun gelişinin bu evde her şeyi değiştireceği konusunda neden derin bir şüphe duyuyordum?

KAKTÜS TEAM

5

Güneş parlıyordu. Annemlerin evindeydim. Sıcacık, harika bir yaz günüydü, ama Kitty'yi şimdiden özlemiştim.

"Londra'nın özelliği bu, Becca, orada hiçbir şey değişmez," diye söz vermişti bu sabah gözyaşları içinde birbirimize veda ederken. "Geri döndüğünde beni hâlâ Earls Court'da yaşarken bulacaksın. Hatta kendi hayatımın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, ergenlik çağındaki sorunlu çocuklara hayatlarını nasıl düzene sokacaklarını anlatıyor olacağım. Jamie hâlâ korkunç Amanda ile birlikte olacak ve Sylvie'nin hâlâ patronuyla ilişkisi olacak, ama belki olmayabilir de... Aslında aramızda beklenmedik bir şeyler yapan sadece Sylvie. Ama benim hâlâ kötü randevulara çıkmaya devam ediyor olacağımdan emin olabilirsin."

Sonra bana en son buluştuğu Richard'ın, kısa adıyla Dickie'nin saç konusunda hatırı sayılır bir eksikliği olduğunu; ama bardağı taşıran son damlanın, tüm zamanların en güzel filmi olarak *Yırtık Rahibe*'yi göstermesi olduğunu anlattı.

"Merak etme, her şey güzel olacak," dedi Kitty bana sarılarak.

"Teşekkür ederim," dedim daha sıkı sarılarak, "milyonlarca defa teşekkür ederim."

**

Annem öğle vakti hastanenin kadın doğum kliniğinden ultrasonum için randevu aldı. Daha eşyalarımı bile yerleştirmeye başlayamamıştım. Bütün bavullara, kutulara şöyle bir baktım. Tekrar eski odamda olmak şimdi bana çok tuhaf geliyordu. Tam karşımdaki duvarda, St. Catherine Tepesi'nin sekiz yaşındayken çizdiğim çerçeveli resimleri vardı. Eski kostüm dolabımın yanında duran resim sehpamı hayal ettim. Kırmızı, büzgülü bluzumla akrilik boyalarımı karıştırışım geldi gözümün önüne. Giysi dolabıma dokundum ve fıstık yeşili-kırmızı Flamenko elbisemin hâlâ bir köşede asılı olduğunu hayal ettim. Kitty'nin onuncu doğum günü partisinde ilk erkek arkadaşım Javier'i öptüğümde üzerimde o elbise vardı. Javier İspanyol'du ve sadece tek gözü görüyordu, çünkü küçükken bisikletiyle dikenli bir çalıya girmişti. Pippa onun gerçek bir erkek arkadaş sayılmayacağını, çünkü beni tam olarak göremediğini söylemişti.

Eskiden odanın duvarları Laura Ashley duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Uçuk pembe gül goncalarıyla kaplı bir model ve ona uygun bordürler seçmiştim ama şimdi duvarlar açık yeşile boyanmış ve tek kişilik yatak, nakışlı bir yorganla örtülmüştü. Yatağımın yanındaki komodinde bahçecilikle ilgili birkaç dergi ve bir şişe maden suyu vardı. Eski odam artık bir misafir odası gibiydi.

Kendimi yan odaya gitmekten alıkoyamadım; dün gece Kitty'nin kaldığı, Pippa'nın eski odasına. Zamanında bir hafta sonu Olly'le birlikte annemleri ziyarete geldiğimizde o odada kalmıştık, çünkü Pippa'nın odası ikiz yatak sığacak kadar büyüktü. Aynı zamanda Pippa'nın bir de lavabosu vardı, çünkü odası eskiden bir mutfaktı. Küçükken yan odada dişlerini fırçalayıp yatağına atladığını duyabiliyordum. Diğer taraftan ben, küvetinde uzun bacaklı örümceklerin cirit attığı, kori-

dorun ucundaki buz gibi banyoya geceleri sessizce yürümek zorundaydım. Odama geri dönerken Pippa'nın kitaplığının üzerinde parıl parıl parlayan tenis madalyaları, kupalar ve duvarını süsleyen Andre Agassi posteri gözüme ilişirdi. Onun gerçekten de daha büyük bir odaya ihtiyacı olduğuna böyle ikna etmiştim kendimi o zamanlar. Bir defasında ondan yaşça büyük olmama rağmen benim odamın ondan küçük olduğunu söylemiştim anneme. Benim odamın bahçe manzarası olduğunu (Pippa'nın odası caddeye bakıyordu) ve aynı zamanda uzaklarda St Catherine Tepesi'nin muhteşem manzarasını görebildiğimi söylemişti annem. Camdan dışarı, tepeye doğru bakmıştım ve o manzaranın özel olduğuna kanaat getirmiştim. Şimdi geçmişe baktığımda, bu olayın manzara resimleri çizmeme ilham kaynağı olduğunu anlamak güç değildi. Odanın büyüklüğü çok dert ettiğim bir şey değildi ama o lavabo...

Eşyalarımı çıkarmaya başladım, ama eşyalarımın arasında dokunulmamış bir kutu vardı. İçinde evimi toplarken özellikle ayırdığım eşyalar vardı, yakınımda olmasını istediğim eşyalar. Olly'nin neredeyse bitirmek üzere olduğu kitabı vardı içinde. Çalışmalarının nasıl gittiğini sorduğumda (moralim yerindeyken) "Sadece özetini yazmak, sunumunu hazırlamak ve kime göndereceğime karar vermek kaldı," demişti heyecanla.

Henüz okumaya hazır değildim ama bir gün okuyacaktım. Kutunun içinde ayrıca evde sürekli giydiği denizci mavisi kazağı, üzerinde Simon'ın cenaze konuşmasının yazılı olduğu merasim programı, bir Schubert CD'si, aralarında en sevdiğim antika gümüş çerçeveli düğün fotoğrafımızın da bulunduğu birkaç fotoğraf vardı. Dans ederken çekilmişti. Kutuyu yatağın altına ittim ve balayımızda, Floransa'da çekilen fotoğrafımızın olduğu çerçeveyi komodinin üzerine koydum.

**

Annemle birlikte kliniğe girerken, içeriden el ele çıkan bir çifte gözüm takıldı. Evlerine dönüp ultrason çıktısını buzdolabının üzerine yapıştırdıklarını hayal ettim. Bir dahaki sefere cinsiyetini öğrenip öğrenmeme konusunu tartıştıklarını duyabiliyordum.

"Ah, sıra bizde!" dedi yanımızda oturan çift, anons edilen ismi duyunca. Anneme kaçamak bir bakış attım. Üzerinde kırmızı puantiyeli bir elbise ve iki küçük altın baykuş şeklinde tokası olan deri bir kemer vardı. Kendimi bildim bileli o kemeri taktığına yemin edebilirdim. Karşıma genç bir adam oturdu, nefes nefeseydi. Güneş gözlüğünü çıkardı. Eşine ya da partnerine; parkmetreyi iki saate ayarladığını söyledi.

Olly'nin de burada olması gerekirdi.

Gözlerimi kapadım, iki yıl önce İspanya'da yaptığımız tatili gözümün önüne getirdim. Kum plajda güneşleniyor, çizgili mayoları ve şortlarıyla babalarının elini tutarak dalgaların tadını çıkaran çocukları izliyorduk. Üzerimde turkuaz bir bikini vardı; Olly ise Hawaii şortunu giymişti. Hemen yanımızda bir baba oğul vardı; kırmızı kareli bir örtünün üzerinde oturuyorlardı. Çevrelerinde piknik kalıntıları vardı. Tombul yanakları ve tıpkı babası gibi sapsarı saçları olan İskandinav'a benzeyen çocuk, dört ya da beş yaşlarında olmalıydı. Kumdan kale yapmak için kumları kovasına doldururken, "Baba," dedi, "denizde kaç tane dalga vardır?"

Babası yattığı yerden doğruldu, okyanusa doğru baktı. "Sonsuz dalga vardır," dedi. "Ve her zaman da olacak Freddie, bizden çok sonra bile."

Olly'le birlikte o babaya doğru baktık, sonra birbirimize döndük. O an aynı şeyi düşündüğümüzü anlayabiliyordum. "Bir gün çocuk sahibi olmayı çok istiyorum," dedi kâğıdını yere koyarak.

"Ben de," dedim ve Olly'nin kolunu alıp karnıma koydum.

"Erkek olsun isterim," dedi.

"Ben kız olsun isterim."

"O zaman iki ya da üç tane yapsak iyi olur."

"Eee," dedim yüz üstü dönüp güneş kremini ona uzatırken, "o zaman yakın zamanda çalışmalara başlasak iyi ederiz."

"Madem öyle," dedi Olly gülerek, bikinimin kopçasını açtı ve sırtıma krem sürmeye başladı. "O zaman burada ne işimiz var?" diye fısıldadı kulağıma. "Neden hemen şimdi gidip... Anlarsın ya..."

Bir süre sonra havlularımızı toplamış, kendimizi kaldığımız yazlık eve doğru koşarken bulmuştuk.

Bir ismin anons edildiğini duydum. Benim ismim değildi.

Annemin yerinde kıpırdanıp durduğunu fark ettim. Bana bir şey söylemek istediğini hissedebiliyordum. "Rebecca, dün Pippa'nın bıraktığı mesaj var ya..."

"Önemli değil," diyerek masanın üzerindeki yırtık pırtık *Bir Mola Verin* dergisini aldım.

"O mesaj şeydi..." dedi annem derin bir nefes alarak. "Zor olacak, anlıyor musun? Baban ve ben, biz hakikaten biraz gerginiz, sonuçta yaşlanıyoruz ve..."

Annemin telefonu titremeye başladı. Bu telefonu ona Todd almıştı. Pippa'dan bir acil durum mesajı gelmişti. Çamaşır makinesi taşmıştı. Annem, lütfen çocukları kreşten alabilir miydi?

"Cep telefonu yasak," dedi asık suratlı danışma görevlisi. Annem fısıldayarak bana durumu açıkladı. Dışarı çıkıp Pippa'yı arayacağını, ona benimle olduğunu söyleyeceğini ve sonra hemen yanıma geleceğini söyledi. "Bir dakika bile sürmez,"

**

Sedyeye uzandım, mesanem o kadar doluydu ki rahatsız oluyordum. "Tek başınıza mı geldiniz?" dedi hemşire, isminin

Sandra olduğunu söyledikten sonra. Benim yaşlarımda görünüyordu, atkuyruğu yapılmış siyah saçları ve esnek bir kemeri taşıyan zarif bir beli vardı.

"Ama teknolojinin güzel yanı da bu," diye devam etti sözlerine ultrason cihazını ayarlarken. "Resmini alırsınız, böylece eşinize gösterebilirsiniz. Şimdi," karnıma jel sürmeye başladı. "Biraz soğuk gelebilir."

Eğer Olly yanımda olsaydı ona şu anda karnıma sürülen şeyin ne kadar soğuk olduğunu söylerdim. Buz gibiydi. Ama Olly yanımda değildi.

"Bu kısım her zaman biraz sinir bozucu olur," dedi Sandra korktuğumu hissedince. "Heyecanlıdır da ama gergin olmanız çok doğal."

Yumruklarımı sıkarak gözyaşlarıma direnmeye çalıştım.

"Şimdi ekrana bakabilirsiniz," dedi Sandra, huni şekline benzer ufacık bir şeyi işaret ederek. Bebeğim bu olamazdı. Sandra'nın neyi gösterdiğini bile anlayamamıştım. Gözlerimi kapadım, söylediklerini duymuyordum bile.

Ya bebek kızsa? Olly erkek istiyordu. Ama ya erkek olup da Olly'ye hiç benzemezse? Onda hep Olly'yi arayıp dururdum. Kahverengi gözlerinin sıcaklığını, sol yanağındaki çok sevdiğim benini, en sert kalbi bile yumuşatabilecek gülüşünü arardım. Eski hayatımı geri almak için bu bebeği bile feda edebilirdim. Onu tekrar görebilmek için bütün dünyadan vazgeçerdim. Evliliğimizin kusursuz olmadığını biliyordum, ama insanların değerini ancak onları kaybedince...

Gözlerimi tavana diktim ve noktaları saymaya başladım. Bu bebek bana her gün o kazayı hatırlatacaktı. Kendi çocuğuma bağırabilir, ona Olly gibi olamadığı için kızabilirdim. İyi bir anne olamazdım. Nasıl olabilirdim ki?

Sanki içimde bir şey infilak etti. Biri bunu durdurmalıydı! Durdurmalıydı!

Ellerimle kulaklarımı kapattım.

Kilisedeki tabut geldi gözümün önüne.

Bana kara haberi veren polisin sesi kulaklarımdaydı.

Bebeğim, bebeğimiz, babasını tanımayacaktı. Bağırma sesleri duydum. Bir kapı açıldı. Biri elimi yakaladı, bir başkası kolumu zapt etmeye çalışıyordu. Biri beni kollarına almış, bir bebek gibi sallıyordu.

"OLLY!" diye bağırdım çığlık çığlığa.

Gözlerimi açtığımda karşımda annemi gördüm, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Beni bıraktı ama bir eli hâlâ elimin üzerindeydi. Yanımda bir doktor vardı. Bana derin nefes almamı tembihliyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Sonra fark ettim ki, bütün bu gürültünün kaynağı bendim.

**

"Şunlar bacakları," dedi Sandra.

Sandra bebeğin kollarını, boynunu ve omuriliğinin kıvrımını gösterirken ekranı izledim. Üzerime tuhaf bir sakinlik çökmüştü. Olly'nin, gözlüğünü takıp gözlerini kısarak ekrana baktığını hayal edebiliyordum. Hiçbir şey göremediğini, doktora; "Kafandan uyduruyorsun," dediğini duyabiliyordum.

"Bak, şuradaki de kalbi," dedi ve ekranı işaret etti Sandra.

İçimde kalbi atan küçücük bir bebek vardı. Olly'den bir parçaydı. İstenmek için, sevilmek için savaş veriyordu. "Oğlum. Mükemmel," dedim.

"Erkek olduğunu düşünüyorsun demek?" diye sordu Sandra cana yakın bir gülümsemeyle.

"İçimde bir his var diyelim."

Anneme doğru döndüm. Gözleri yaşlıydı.

"Sanırım mavi bir şeyler örmeye başlaman gerek anne."

6

Temmuz ayının başlarındaydık, ultrasonun üzerinden iki hafta geçmişti. Annem ve babamla mutfakta kahvaltı yapıyordum. "Arabayı kullanırken gözlüklerini takacaksın değil mi?" diyordu annem üzerinde tenis kıyafetleriyle babama.

"Ah, bir sussan," dedi babam gazetenin spor sayfasını okumaya çalışarak. Fanatik bir Wimbledon aşığıydı ve öğleden sonra oynanacak maçların programını inceliyordu.

Babam bugün porselen satıcısı Bay Pullen'la görüşmek için Brighton'a gidecekti. Emekliliğinden sonra on dokuzuncu yüzyıl çinilerine ilgi duymaya başlamıştı. Annem bu durumdan çok memnundu. Bu hobisi babamı meşgul ediyor, böylece her gün öğle yemeğinde ne olduğunu sorup durmuyordu. Geçen hafta, benim önümde Emektar Eşler Derneği'nde yapacağı bir konuşmanın provasını yapmıştı. Konuşma dinleyicilerin hepsinde hayranlık uyandırdı. Özellikle üzerinde Sèvres porseleni benzeri izler ve halka kulpları olan erken dönem Minton porselenini dinlemek çok hoşlarına gitmiş olmalıydı. Ama asıl büyük olay, sunumu sırasında dinleyiciler arasında bulunan kadınlardan birinin sandalyesinden düşmesiydi. Ambulans çağırmak zorunda kalmışlardı, çok şükür ki ciddi bir şeyi yoktu. "Kadını fazla heyecanlandırdın herhâlde

baba," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Sen fincanlardan ya da tabaklardan bahsederken muhtemelen anı duygu değişimleri yaşadı."

Kahvaltıdan sonra bulaşık suyunu doldurdum. Babam tahta saplı bıçakları da içine koyduğum için beni payladı. "Bir şey olmaz," dedi annem, "Onlar çok eskidi zaten."

Kahve fincanlarını da koymanı istemiyorum," dedi babam elimden bir fincan kapıp. "Renkleri soluyor. Zarar veriyor. Ve bir daha lütfen kristal bardakları da oraya koyma."

"Tamam, peki," diye geveledim.

Babam Federer'in maçına kadar geri döneceğini söyleyip eski püskü çantasını aldı ve çıktı. O gidince annemle fincanları ve bıçakları tekrar suya koyduk. Kendimi komplocu gibi hissediyordum. "Ama kristal bardaklar konusunda haklı," dedi. "Onlar düğün hediyesiydi."

Bana bir alışveriş listesi verdi ve o akşamki yemek daveti için gerekli malzemeleri alırsam çok memnun olacağını, istersem davete benim de katılabileceğimi söyledi. Ultrasonum çekildikten sonra sanki annemle aramızdaki duvar kalkmış gibiydi ama hâlâ Olly hakkında konuşmamıştık. Annem ve babam nasıl olduğumu, iyi uyuyup uyumadığımı, o gün ne yapacağımı sorup durmaya başlamıştı ama Olly'nin adını anmaya kimse cesaret edemiyordu. Aynı zamanda Olly'le ikimizin fotoğraflarının evden kaldırıldığını veya yerlerinin değiştirildiğini fark etmiştim. Düğünümüzde çekilen, yüzümüzde gülücüklerle pasta kestiğimiz fotoğraf şömine rafından pencere pervazına sürgün edilmiş, bir yarısı perdeyle kapanmıştı. Londra dönme dolabında çekilen nişan fotoğrafımızın üzeri, Todd'un ikizlerle birlikte lastik bir botta çekildiği fotoğrafla örtülmüştü.

"Becca?"

"Efendim?" dedim boş bir zihinle.

Annem bir kutu eski tenis topu ve tenis raketini aldı. "Ben çıkıyorum," dedi. "Yağmur yağarsa çamaşırları içeri alır mısın?"

"Tabii," dedim. Annem gözünü dikmiş beni izliyordu. "Görüşürüz," dedim ve bir fincan daha çay doldurup babamın gazetesini okumaya başladım.

"Fincanın," dedi, "Masada iz bırakıyor."

Kapı kapandığında nihayet rahat bir nefes aldım. Sonunda tek başınaydım, azarlayan kimse yoktu. Cep telefonum çaldı. Önce telesekretere bağlanmasını bekleyecektim ama arayanın Glitz olduğunu görünce vazgeçtim. Glitz nasıl olduğumu sordu. "Eh, henüz birbirimizi boğazlamadık," dedim. "Marty'le çalışmak nasıl bir his?

"Boşanmaya doğru gidiyoruz. Hırsız alarmını tetiklemiş. Polislerin ne kadar çabuk geldiğini görünce çok şaşırdım."

**

Süpermarkete doğru bir yolculuk yapıp annemin ve babamın arkadaşlarına yakalanmamak için alışverişin yarısını reyonların arkasına saklanarak geçirdikten sonra meydana, Katedral'in yakınlarındaki Maison Joe'ya doğru yürümeye başladım. Bugün Joe'yla görüşmeye karar vermiştim. Sonunda bu işi halledecektim. Onun da Olly'nin öldüğünü öğrenmeye hakkı vardı.

Onu on yıldan uzun süredir görmüyordum. Olly'ye hiçbir şey söylemeden Bristol'ü neden terk etmişti? "Dostlar öyle birden ortadan kaybolmaz," demişti Olly bana. Canı çok yanmıştı. "Bir sebebi olmalı," demişti.

Joe neden geri dönmüştü? Acaba nasıl görünüyordu? Gür, siyah saçlarını; insanı içine çeken kurşuni gözlerini düşündüm. Olly rahat bir insandı, konuşkandı; Joe ise yalnızca keyfi

istediğinde konuşurdu ve tek bir bakışıyla iğneleyici olabilirdi. Ama gülümsediği o nadir anlarda yüzü büsbütün değişir, etrafını aydınlatırdı.

Meydana yaklaştıkça kaygılarım artıyordu. Joe beş yıl önce bizi aramıştı. Ben o zaman yirmi altı yaşındaydım ve serbest illüstratör olarak evden çalışıyordum. Süt almak için evden çıkmış, eve döndüğümde telesekreterin kırmızı ışığının yanıp söndüğünü görmüştüm. Sesi çok gergin geliyordu; bizi araştırıp bulduğunu söylemişti. Onu geri aramamız için telefon numarasını vermiş, Londra'da bir şarap evinde çalıştığını söylemişti. Şaşırmıştım. Mesajı sildim. Öyle kolay da olmamışu, bütün gün düşünmüştüm ama sonunda korkaklığım ağır bastı. Joe'nun hayatımıza geri dönmesinden korkmuştum; eğer dönseydi geçmişimiz aklıma gelirdi. Olly'ye mesajdan bahsetmediğim için suçluluk hissediyordum, evliliğimizin ikinci yılındaydık ve mutluyduk. O kadar mutluyduk ki bencillik yapmış ve mutluluğumuza tehdit olabilecek hiçbir şeyi hayatımda istememiştim.

Tarihi Çarşı'ya yaklaşırken şortlu ve yazlık elbiseli bir grup turistin fotoğraf çektiğini, tombul ve kıvırcık saçlı bir tur rehberinin de pazar yerinin tarihini anlattığını gördüm. "On beşinci yüzyılda inşa edilen bu yapı... Gördüğünüz gibi beş adet sekizgen sütunun üzerinde duruyor..."

Maison Joe'ya yaklaştıkça arkamı dönüp kaçma isteğim artıyordu, içimden gelen ses ise ses yola devam etmemi söylüyordu.

Lloyd Bankası'nın önündeki ana caddenin bir kısmı bölmelerle ayrılmıştı. "Asma yüzünü güzellik! Takmaya değmez," diye bağırdı inşaatçılardan biri beton matkabının sesini bastırarak. Fosforlu, sarı bir yeleği ve kafasında bareti vardı. Göz kırptı.

"Takmaya değmediğini nereden biliyorsun?" dedi kafamda

çok açık ve net duyduğum bir ses. "Belki bugün bir lağım çukuruna düştüm ya da yirmi dört saatlik bir uçak yolculuğunda senin yan koltuğuna düştüğümü öğrendim dangalak herif."

Olduğum yerde donakaldım. "Dangalak" kelimesini kullanan tanıdığım tek insan Olly'di.

Kafam karışmıştı. Yan yola saptım ve bir ekmek fırınının önünde, melez köpeğiyle kamp yapan genç bir adamın önünden geçtim. Yürümeye devam ettim.

"Konuş onunla Becca, adam cüzzamlı değil. Zavallı herif açlıktan ölmek üzere..."

İnsanlar ite kaka yanımdan geçiyordu. Bir ses duyduğum sanrısına kapılmıştım herhâlde. Tanrım, ne kadar da aptaldım.

Yürümeye devam ettim.

"Sanrı değil bu. Git ve adamla konuş," dedi o tanıdık ses tekrar.

Tereddüde düştüm. Çantamın içinde cüzdanımı aradım. Endişeli gözlerle arkama baktım...

Evsiz adam, bir uyku tulumunun üzerinde oturuyordu. Saçları yağlı, yüzü tıraşsız, ayakkabı bağcıkları açıktı...

"Korkulacak bir şey yok Becca, sadece bir banyoya ihtiyacı var," diye devam etti ses, "şöyle güzel bir keselenmesi lazım."

Tam Olly'nin söyleyeceği bir cümleydi bu. Artık korkmaya başlamıştım. Deliriyordum herhalde. Felç olmuş gibiydim; olduğum yerde kalmıştım, insanların yolunu engelliyordum. "Hadi Becca," dedi aynı ses.

Bu Olly değildi. O olamazdı.

Ama geri dönüp adama ve köpeğine doğru yürümekten kendimi alıkoyamadım. Endişeli gözlerle adama baktım. Kirin, pasın ardında; benim yaşlarımda, açık mavi gözleri olan yakışıklı bir adam vardı.

"İyi misiniz?" dedi. "İyi günler."

Para istememişti. Köpeğinin adını sordum. Sıcacık gözlerle bana baktı. "Noodle," dedi gülümseyerek. "Sevebilirsin, ısırmaz."

Noodle'ın başını okşadım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. "Aç mısın?"

"Bir bonfileyi bir lokmada götürebilirim."

Ona şöyle bir baktım. Hayatın onu sokaklarda uyuyacak hale nasıl getirdiğini merak ediyordum. Hemen geri döneceğimi söyledim.

**

"İşte," dedim adama fırından aldığım iki dilim etli böreği uzatarak. "Bonfilenin yerini tutmaz ama içerideki kıza ısıtmasını da söyledim." Minnettar bir ifadeyle yüzüme baktı ve börekleri aldı. Önce Noodle'a bir parça verdi. Beş sterlinden kalan para üstünü önündeki plastik kabın içine koydum. "Senin bir melek olduğunu, aşmış bir kız olduğunu söylemişti zaten."

Yanlış duymuş olmalıydım. "Pardon? Kim söylemişti?"

"Ne kadar kabayım. Kendimi tanıştırmadım. Ben James," dedi. Elimi sıktı. "Ama sen bana Jim diyebilirsin," diye ekledi, sanki çok büyük bir onur bahşeder gibi. "O kadar korkulu gözlerle bakma. Sen bir sevdiğini kaybetmedin mi?"

Jim'in bakışları beni rahatsız etmişti. "Sen nereden biliyorsun?" diye kekeledim.

"Çünkü tam yanımda oturuyor."

**

"Seninle konuşmak istiyor," dedi Jim geri döndüğümü görünce.

Son beş dakikayı caddede bir o tarafa, bir bu tarafa yürüyerek; geri dönmemek için kendimi engellemeye çalışarak ge-

çirmiştim. İnsanlara hayaletlerin gerçek olmadığını söyleyen hep ben olurdum. Koruyucu melekler de yoktu. Yukarıdan birilerinin bizi izlediği düşüncesi insanı rahatlatırdı; ama öyle bir şey yoktu, çocuk masalıydı bunlar. Ama işte dönmüştüm, Jim'in önündeydim.

"Burada olduğuna neden inanmadığını soruyor."

Bu çok tuhaftı, buradan gitmem gerekiyordu. "Çünkü o öldü. Öldü o!" dedim.

Jim için bu ufak ayrıntının bir önemi yok gibiydi. "Gayet iyi durumda," dedi, "Sağ salim burada. Seni özlüyormuş."

Bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Noodle'ın yanına çöktüm. Jim konuşmaya devam ediyordu, "Bir bebekten bahsediyor? Üzgün olduğunu ve kendine dikkat etmen gerektiğini söylüyor? Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?"

Tırnaklarımı kemiriyordum, kalbim göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyordu. Jim muhtemelen hamile olduğumu tahmin edebiliyordu; söylediği hiçbir şey yeterince ikna edici değildi. "Ben gidiyorum," dedim. Daha fazlasını duymak istemiyordum.

Adam bana doğru baktı, sıntmaya başladı.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Olly gergin olduğun zaman hep tırnaklarını kemirdiğini söylüyor."

"Hoşça kal," dedim ve market poşetlerini alıp elimden geldiğince hızlı uzaklaşmaya başladım. Bu sefer gerçekten gitmeye kararlıydım. Bu delice bir şeydi, çılgınlıktı. Ben bu tuzağa düşmeyecektim. Ama sonra nefeslenmek için durdum. Olly'nin adını nereden biliyordu?

"Git de kendine yeni bir elbise falan al diyor," diye bağırdı Jim. "Kot pantolonun patlamak üzereymiş."

Aşağı baktım, düğmem patlamak üzereydi.

"Bana inanmayacağını söylemişti; bunlar çocuk masalı olacağını tahmin etmişti."

Jim'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Tüm cesaretimi toplayıp yanına döndüm. "Benimle oyun oynama," dedim yalvaran gözlerle.

"Oynamıyorum, yemin ederim,"

"Ama bu çok tuhaf..."

"Benim dünyama hoş geldin," dedi Jim gülümseyerek. "Bu sesleri duymayı ben seçmedim, bu saçmalıklara hiçbir zaman inanmamıştım ve doğrusunu söylemek gerekirse olmasalardı halimden daha memnun olurdum. Ama işte ne yapacaksın, hayat..." Çaresizce gülümsedi, sanki bir iskambil oyununda hayat ona kötü bir el dağıtmış gibi. "Bu şehre daha önce hiç gelmemiştim," diye devam etti sözlerine. "Noodle'la birlikte tebdil-i mekânda ferahlık vardır dedik, değil mi yaşlı dostum?" İkinci etli böreğini ağzına attı. "Ama artık biliyorum. Burada olmamın sebebi sensin."

"Ona, onu çok sevdiğimi söyler misin?" diye fısıldadım. "Onu özledim."

"Hayır, yapamam," dedi ağzındaki böreği yutmaya çalışırken.

"Neden? Neden yapamazsın?"

"Bunu kendin yapman gerek."

⇔

Şoka girmiş bir halde önümdeki muzlu tatlıya bakıyordum. Sersem gibiydim, kafenin içinde etrafıma bakmaya başladım. Buraya nasıl gelmiştim? Muzlu tatlı sipariş ettiğimi hatırlamıyordum. Ben muz bile sevmezdim.

"Afedersiniz," dedi kapıdan çıkmak üzere olduğumu gören bir garson. "Ödeme yapmadınız."

"Ah, evet," dedim ve kasaya gidip titreyen ellerle cebimdeki bozuklukları karıştırdım. "Pardon, ne kadardı?"

"Dört doksan beş."

"Adam soyuyorlar," dedi zihnimdeki ses.

Tam çıkmak üzereyken kız tekrar bana seslendi. "Torbalarınız?" dedi masanın yanındaki süpermarket poşetlerini işaret ederek.

Eve gitmem gerekiyordu, bugün başıma gelenlerin ne anlama geldiğini çözmem gerekiyordu. Bugün kesinlikle Joe'yla yüzleşemezdim.

Fırının yanından geçtim. Jim, uyku tulumu ve Noodle yoktu. Yok olmuşlardı.

Hepsi hayal miydi? Deliriyor muydum?

7

Ertesi gün Olly'nin tavsiyesine uydum ve bir mağazaya gidip yeşil, askılı bir hamile elbisesi denedim. Buradan çıkınca Joe'yla görüşmeye gidecektim.

Dün, muzlu tatlımı yememiş, aceleyle eve dönmüş, üst kata çıkıp dizüstü bilgisayarımı alarak yatağıma oturmuştum. Google'da "Medyum" kelimesini arattım ve fizikle ilgili, ölen insanlarla iletişime geçip hayattaki akrabalarına mesajlar ileten insanlarla ilgili bir yığın bilgiyi inceledim. Aynı zamanda etrafta bu yöntemle çalışan bir sürü dolandırıcı olduğunu öğrendim. Annem kapımı çalınca bilgisayarın kapağını kapattım. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yolunda, her şey harika," diye cevap verdim. Dün neredeyse Jim'e inanacaktım. Böyle düşündüğüme inanamıyordum. Annemlere bu esrarengiz olaydan bahsettiğimi hayal dahi edemiyordum. Herhâlde delirdiğimi düşünürlerdi. Ben bile öyle düşünmeye başlamıştım.

Mağazanın soyunma kabininde, aynada kendime baktım. Ona sormaya çekiniyordum, dudağımı ısırdım, tırnaklarımı kemirdim. "Olly, elbisem hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Harika," dedi kafamın içindeki ses.

Ayakta kalabilmek için bir elimi duvara yaslamam gerekti. "Bu renk sana yakışıyor," diye devam etti Olly.

Baştan ayağa ürpermiştim. Kabinin içini kolaçan ettim, sandalyenin altına baktım. Minderin altında ne bulmayı bekliyordum ki? Kabinin perdesini açtım. Mağaza yetkilisi suratıma bakıyordu. Perdeyi tekrar kapattım ve derin nefes almaya başladım.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye seslendi.

Elimle ağzımı kapattım. Kendi kendime konuştuğumu duymuş olmalıydı.

"Elbisen harika," dedi Olly. "Fıstık gibisin."

Çıldırmak üzereydim. Elbiseyi önce çıkardım, sonra tekrar giydim. Artık neye inanacağımı bilmiyordum.

↔

"Bu ne kadar?" diye sordum mağaza sahibine. Sapsarı, kıvırcık saçları vardı; tanıdık birine benzediğinden emindim.

"Rebecca?"

"Annie?"

İkimiz de gülmeye başladık; sanki ikimiz de son beş dakikadır birbirimizi tanımıştık da belki yanılmışızdır diye bir şey söylemeye cesaret edememiştik.

"Rebecca Harte!" dedi ve hızlıca yanıma gelip sarıldı.

Dünyalar güzeli Annie Stoner'dı bu. Matematikte âdeta bir sihirbaz gibiydi ve aynı zamanda harika bir jimnastikçiydi. Mavi minderlerin bir ucundan diğer ucuna, insanın aklını başından alan taklalar ve parendelerle uçardı. Asker babasının başka bir yere tayini çıkınca on üç yaşında okuldan ayrılmıştı.

"Burası senin mi?" diye sordum. Tuniklerle ve rengârenk tişörtlerle dolu beyaz rafları olan, parke zeminli, şık bir hamile elbisesi mağazasındaydım. Tam ortada pembe zambaklarla dolu cam bir vazo vardı.

"Hı-hı. İki sene önce açtım ve iflas etmek üzereyim," dedi bomboş mağazayı göstererek. "Hamile misin? Aman, ne aptalca bir soru," dedi ve gözlerini devirdi. "Kaç aylık?"

"Yakında dört olacak."

"İlk bebek mi?" dedi ve soyunma kabinine girip kabarık bir minderle geri döndü. "Bununla birlikte dene. Hadi,"

Elbiseyi kaldırdım, minderi içine koydum ve yan döndüm. On iki yaşındayken sutyenime çorap doldurduğum günler geldi aklıma. "Bu kadar büyüyeceğine inanamıyorum," dedim kendimi izleyerek.

"Ah, evet. Ve şansın yaver giderse hamileliğin sana daha bir sürü armağanı olacak; mesela varisli damarlar," dedi ve boğuk bir sesle gülmeye başladı.

"Senin kaç çocuğun var Annie?"

"İki. Amy ve Bella. Biri altı yaşında, diğeri dört... Çok erken başladım! Derdim neydi, bilmiyorum!" Yüzünde deliye benzer bir ifade belirdi. "Yakında yaz tatili başlıyor. Kahretsin!" dedi ve enerjik bir şekilde bir o ayağının, bir bu ayağının üzerinde hopladı. "Peki ya sen? Hiç değişmemişsin!"

"Nasıl değişmemişsin?" dedi kafamdaki ses. "Eski fotoğraflarını görmüştüm. Saçların iki yandan örgülüymüş ve şişkoymuşsun."

Uzun zamandır ilk defa kendimi gülümserken buldum.

"Becca?"

"Ah, pardon?"

"Biraz keyifsiz misin?" dedi Annie parıldayan mavi gözleriyle bana bakarak.

"Iı, uzun hikâye," dedim.

Anlatmamı bekledi. Heyecanlı bir hikâye bekler gibiydi.

Tayt, terlik ve çiçekli bir bluz giyen; siyah saçlı, genç bir kadın elinde bir fincan kahveyle mağazaya girdi.

"Neyse, müşterin var," dedim bir an rahatlayarak. Aceleyle soyunma kabinine girdim, girerken elbisenin içindeki minderi düşürdüm.

"Müşteri mi? Saçmalama. Lucy o, burada çalışıyor," diye seslendi Annie.

"Alı, anladım," dedim ve perdeyi çekerek kot pantolonumun içine girebilmek için mücadele vermeye başladım.

"Bir kahve içmeye ya da çabucak bir öğle yemeği yemeye vaktin var mı?" diye sordu Annie. Bu sırada ben de kıpkırmızı bir suratla kabinden çıkıp elbiseyi almaya karar verdiğimi söyledim. "Karşıda çok güzel bir şarap evi..."

"Maison Joe mu?"

"Biliyor musun?"

"Joe'yu tanıyorum."

"Ne kadar şanslısın," dedi Lucy. Etkilenmiş görünüyordu.

"Winchester'ın yarısı onunla evlenmek istiyor," dedi. "Bense sadece ateşli bir ilişki yaşamak istiyorum."

"İşte yine başlıyoruz," dedi kafamdaki ses huysuz bir tavırla.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Üniversiteden ama iletişimimiz koptu."

"Neden ki? Yani bir insan neden böyle bir şey yapar?" dedi Lucy, sanki kazanan piyango biletini yırtıp atmak kadar aptalca bir şey yapmışım gibi.

"Hayat işte,"

"Lucy, burası ölü gibi, eğer bir mucize olur da kalabalıklaşırsa bana bir telefon açarsın, hemen geri gelirim, " dedi ve çantasını aldı Annie, "Gidelim mi?"

**

Meydan'dan yürüyüp bir iki kafeyi, yeni bir kuaför salonunu, butik bir giyim mağazasını ve en sevdiğim sanat eserleri dükkânını geçtik. Uzaklardan Maison Joe'nun şarap rengi brandaları olan şık bir bina olduğunu görebiliyordum. Kaldırımda çizgili güneşlikleri olan masalar ve yemek yiyen insanlar vardı.

Annie, Winchester'ın bu bölgesinde çalışmanın kredi kartına ne kadar zararlı olduğundan bahsediyordu. Cadogan'ın en iyi kadın ve erkek giyim mağazalarından biri olduğunu, kocası Richie bile oradan alışveriş yaptığını anlatıyordu.

"Becca?"

"Hı?"

"Yeri de çok güzel değil mi?"

Önümüzde Katedral'in avlusu vardı. Taş kaldırımların kenarlarında ıhlamur ağaçları sıralanıyordu. Siyah demir parmaklıklara bisikletler zincirlenmişti. "Harika," dedim çimenlerin üzerinde güneşlenen öğrencileri ve turistleri izleyerek. Dondurma satan hasır şapkalı bir adam vardı; okul çağında çocuklar Şehir Müzesi'nin önünde gürültülü bir şekilde sırada bekliyordu. Bir erkek çocuğu gülerek eğildi ve Spanyel cinsi bir köpeği sevmeye başladı. Bir banka oturmuş bir şeyler yiyen el ele tutuşmuş yaşlı bir çiftin görünce duygulandım.

**

Şarap evine girdik. Tahmin ettiğimden daha büyük bir mekândı. İki katlıydı, bir de mahzene inen bir merdiveni vardı. Etrafı kolaçan ettim. Artık sabahki kadar cesaretli değildim.

Joe'ya Olly'nin öldüğünü nasıl söyleyecektim? Onu cenazeye çağırmamıştım. Bunun basit bir hata değil, affedilmez bir hata olduğunu o anda fark ettim. Kafam yerinde değildi

diyerek, üzüntüden beynim uyuşmuştu diyerek kendimi haklı çıkarmaya çalışabilirdim, ama içten içe biliyordum ki *ben* tam bir korkaktım. Onunla iletişime geçmeyi aklımdan geçirmiştim, ama hiçbir şey yapmamıştım. Joe benim hakkımda ne düşünecekti? Ya yaptığım şey yüzünden benden nefret ederse? Buna sonuna kadar hakkı vardı.

Ama etrafta Joe'dan hiç iz yoktu. Mekân gürültülü ve kalabalıktı; mutfaktan gelen tabak sesleri, kahve makinesinin gürültüsüne karışıyordu. Arka planda çalan müziği tanımıştım. Gipsy Kings'den "*Volare*" çalıyordu. Bu şarkıyı Olly'le İspanya tatilimizde çalmış, dans edip güzel zamanlar geçirmiştik... Hayır, Rebecca, ağlama. *Olly'ye borcunu ödemelisin. Joe'ya onun öldüğünü* söylemelisin.

"Rahatla. Derin bir nefes al," dedi kafamdaki ses; "ve o puştu gördüğün anda tokadı bas."

Genç bir garson müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde, üç yemek tabağını dengede tutarak alelacele yanımdan geçti. "Açlıktan midem kazındı," dedi Annie. Bense bir şey yiyebileceğimi pek sanmıyordum.

Annie beni barın arkasında servis yapan Edoardo'yla tanıştırdı. Bana 1980'lerin pop yıldızlarını hatırlatan siyah, dalgalı, karmakarışık saçları vardı ve tişörtünü dar kesim pantolonunun içine sokmuştu.

İçki fıçısından bir kadehe şarap dolduruyordu. Barın arkasındaki raflarda sert içkiler, tatlı şaraplar diziliydi. "Bu adam görüp görebileceğin en iyi kokteylleri yapar," dedi Annie, deri taburelerden birine otururken, "gerçi hamileyken bu bilgi pek işine yaramaz. Joe nerede Edoardo?"

"Alt katta, ders veriyor," dedi Edoardo keskin bir İtalyan aksanıyla, bir yandan müşterilerine servis yaparak. "Alsace şarap tadımı seansı var."

"Bir uğrayıp selam ver bence," dedi Annie.

"Belki daha sonra," dedim ve menülerden birini elime aldım.

Annie bu tepkime anlam veremedi. "Rebecca? Neler oluyor sana? Gergin misin sen?"

"Hiç değilim!" diye tiz ve çatlak bir ses çıktı dudaklarımdan.

Annie taburesinin üzerinde bana doğru döndü, yüzümü inceledi, gözlerime baktı. "Rebecca Harte! Konu Joe'yla ilgili değil mi? İrtibatınızın kopmasının gerçek sebebi nedir?"

Başımı çevirdim, kara tahtadaki günün spesiyallerini inceler gibi yaptım. "Çok karışık konular Annie," dedim.

"Eski sevgilin mi? Yani, eğer eski sevgilinse..."

"Hayır, değil. Değildi... Yani."

"... Aman Tanrım, elbette onu tekrar görmek tuhaf olur! Ben de çoğu eski erkek arkadaşımla görüşmüyorum. Off!"

"Eski sevgilim değildi, öyle bir konu değil. Üniversitede aynı evde kalıyorduk, o kadar."

"Evet, sonra ne oldu? Karmaşık bir konu demiştin?"

Alessandro'nun barın arkasından bizi dinlediğini fark edince Annie'ye "Bir yere oturalım," dedim. "Ondan sonra sana tüm hikâyeyi anlatacağım. Ya da en azından bir kısmını..."

**

Restoranın köşesinde boş bir masa bulduk. İkimiz de birer ıspanaklı, pastırmalı tart ve yeşil salata siparişi verdik.

Annie'ye Olly'nin ölümünü ve ailemle birlikte yaşamaya başladığımı anlatırken ağzından tek kelime çıkmadı. Böyle suskun kalmak çok sık yaptığı bir şey değildi.

"Lanet olsun!" dedi sonunda yarısını yediği tabağını kenara

iterek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum Becca." Bana doğru eğilip elimi ellerinin arasına aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şanslıyım," diye cevap verdim ağlamamak için kendimi zor tutarak. "Annemle babam çok destek oluyor ve kız kardeşim de yakında oturuyor. En azından ikiz yeğenlerimi daha yakından tanıma fırsatı bulup..."

"Ama sen nasılsın?" diye sordu tekrar gözlerimdeki yaşları görünce.

Ultrason günü yaşananları düşündüm, Olly'nin sesini, dün yaşananları... Kimse bana inanmazdı.

"Yalnızım..." dedim.

•

"Üniversitede tanışmıştık," diye başladım anlatmaya. "Sonra o müzik öğretmeni oldu ve piyano dersleri vermeye başladı. Kabiliyetliydi, çocuklarla iyi anlaşmak gibi özel bir yeteneği vardı." Olly'nin öğrencilerinin bana yazdığı mektupları saklıyordum. Olly'nin cenazesinde piyano çalan yıldız öğrencisi Barnaby bir fil çizmişti ve yanına da, "Olly'yi hiç unutmayacağım, o çok özel biriydi," yazmıştı.

"Ama Olly'nin asıl tutkusu yazmaktı."

"Yayınlanan bir işi var mı?"

Olly'nin çalışma masasında kitabını yazma çalışmaları geldi aklıma. Arka planda müzik çalardı. Bu kitap onun için bir dönüm noktası olacaktı, öyle derdi. "Tekrar resim yapmaya geri dönebileceksin Becca, bu kibrit kutusu kadar evden kurtulacağız. Bunu başaracağım," derdi ona inanmamı isteyerek.

"Birilerine göndermek üze..." Sözümü bitiremeden donakaldım. Joe bara doğru yürüyordu. O her zamanki öz güvenli yürüyüşüydü bu.

"Becca?" dedi Annie.

Joe masamıza doğru baktı, beni gördü. Gülümsedim ve bir an gözlerinde beni tanıdığına dair bir ışık gördüm. Yanımıza gelmek üzere olduğundan emindim ama sonra ifadesiz bir suratla yürüyüp gitti. Annie arkasını dönüp dikkatimi dağıtan şeyin ne olduğuna baktı. "Seni gördü mü?" dedi.

**

Annie, Joe'nun beni görmediğinden emin olduğunu, kafasının dersle meşgul olduğunu söylese de, ben gördüğünden oldukça emindim. "Ayrıca itiraf edelim Becca, on yıl sonra seni göreceğini nasıl tahmin edebilir? Seni tanımamış bile olabilir," dedi Annie.

Ama Annie beni tanımıştı işte. Geçtiğimiz on yılda dış görünüşüm öyle büyük bir değişim de geçirmemişti. Boyum hâlâ bir yetmişti, saçlarım kestane rengiydi, sadece biraz daha kısaydı, omuzlarımın birkaç santim altına kadar geliyordu.

Cildim hâlâ pürüzsüzdü, gözlerim açık mavi, ağzım geniş, dişlerim – acımasız dişçim sağ olsun – gayet düzgün sayılırdı ve hâlâ sağ yanağımda gamzem vardı. Eskiden iki taneydiler ama biri kaybolmuştu. Üzüldüğümü görünce babam açgözlülük yaptığımı ve gamzelerimi diğer güzel kızlarla da paylaşmam gerektiğini söylemişti.

Sanırım Joe beni görmüştü ve görmezden gelmişti.

Telefonum çaldı. "Pardon Annie, ben şunu açsam... Kız kardeşim arıyor."

Pippa bu akşam ikizlere bakıcılık yapmamı rica ediyordu. Todd'un New York'tan döneceğini ve onu akşam yemeğine çıkarmak istediğini söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra Annie bana iyi olup olmadığımı sordu. "Yani aptalca bir soru ama... Joe'ya Olly'nin durumunu söyleyeceğin için endişeli misin?"

Evet. Beni görmezden gelmişti. "Her şeyi içime attım," dedim

alt dudağımın titrediğini hissederek. Joe'yu düşündüm. Arkadaşlığımızın bitişini, ona nasıl tepkiler verdiğimi. Bristol'ü düşündüm, hepimiz ne kadar da gençtik, önümüzde parlak bir gelecek vardı. Kitty'nin yeni yıl partisinde, gece vakti yaptığımız sohbeti düşündüm. "Hepimiz on yıl sonra nerede oluruz?" sorusunu... "Bazen ona çok kızıyorum Annie. Ona o motosikleti satması için yalvardım. Onu neden durdurmadım ben?"

"Dinle beni, bu senin hatan değil."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Otuz bir yaşındayım ve hayatıma baksana. Hiçbir şeyim yok. Tek bir dikili ağacım yok! Neden burada olduğumu, ne yaptığımı bilmiyorum. Ben..." duraksadım, devam etmek istemedim ama sonra kendimi kaybettim. "Çalışmıyorum, kendimi işe yaramaz hissediyorum ve bu bebeği tek başıma doğuracağım için korkudan nefesim kesiliyor. Kızgınım. Beni bu duruma düşürdüğü için ona çok kızgınım! Neden hayatıyla kumar oynadı? O gün dikkati neden o kadar dağınıktı? Dahası, onu özlüyorum. Tanrım, onu çok özlüyorum. Bu çok..."

"Çok adaletsiz mi?"

"Çok adaletsiz," dedim rahatlamış bir sesle.

❧

Bazı insanların nasıl olup da hiç sorun yaşamadan bu yaşa kadar geldiğinden bahsediyorduk. "Muhtemelen benim de mükemmel bir hayatım olduğunu sanıyorsun," dedi Annie. "Mesela kız kardeşim," dedim çok kıskanır gibi görünmemeye çalışarak. Ama doğrusunu söylemek gerekirse kıskanıyordum, birazcık kıskanıyordum. Sanırım hep kıskanmıştım ama çocukluğumdan beri içime atmıştım.

Annie sözlerine devam etti. "Doğuştan şanslılardan olduğunu düşünüyorsun büyük olasılıkla. Hem güzel, hem yetenekli .."

"Öylesin ama..." dedim. Okul tiyatrosunda Marian rolünü oynadığı için ne kadar şanslı olduğunu, böylece Robin Hood'u oynayan Nick Parker'ı öpme şansını bulduğunu hatırlattım.

"Tekrar düşün. Sana hayatımı anlatayım. Hazır mısın?" dedi Annie. Ne kadar ciddi olduğunu göstermek ister gibi iki dirseğini de masanın üzerine koydu. "Öncelikle bir dişçiyle evliyim..."

Nedenini bilmiyordum ama bu bana komik gelmişti. "Ooo!"

"Aynen öyle. Yatakta bana dişlerimi fırçaladıktan sonra diş ipi kullanıp kullanmadığımı soruyor. Yatakta yaşadığımız en büyük heyecan bu. Ve pazartesi akşamları futbol maçından sonra çoraplarının kokusunu herhâlde Avusturalya'dan bile alabilirsin."

Gülümsedim. Her nedense Annie'nin, Richie'yle mutsuz olduğuna inanmıyordum ama yine de anlatmaya devam etmesini istiyordum.

"Güzelim mağazam kredi batağına girmek üzere, çocuklarımla yeterince zaman geçiremediğim için, çalışan bir anne olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Yani muhtemelen ne anneliği, ne de iş kadınlığını becerebiliyorum! Hayatımın yarısını gün batımında çığlık atarak her şeyden kaçıp gitmek ve asla geri dönmemek hayaliyle geçiriyorum."

"Hiç fena değil Annie ama yine de benimle yarışamazsın."

"Saçımı taramak için bile zamanım yok, ayrıca saçtan bahsetmişken. Benim saçlarım herhâlde dünyada baş edilmesi en zor olan saçlar," dedi neredeyse bağımsızlığını ilan etmek üzere olan sarı, kıvırcık saçlarını göstererek.

İkimiz de kahkaha attık. "Hâlâ benimle yarışamazsın," dedim dolu gözlerle.

"Ama yine de iyi mücadele ettim değil mi?" dedi bir mendil uzatarak. "Bak, her şey yoluna girecek Becca, bunları atlatacaksın, o gün gelecek... Evet, bunlar korkunç belki ama elinde tutunacak bir şey var. Bir çocuğun var. Olly'nin çocuğu."

❧

Edoardo ve birkaç garson masaları topluyordu, restoran öğle yemeği telaşının ardından biraz boşalmıştı. Annie'nin gitmesi gerekiyordu ama irtibatı koparmamaya söz verdik. Bir şarap menüsüne göz gezdirdim. Joe'nun giriş sayfasındaki fotoğrafına baktım. "Joe gitti Becca," demişti Olly Floransa'dan döndükten sonra. Üç hafta Floransa'da, benim yanımda kaldıktan sonra yaz dönemi finallerine girmek için Bristol'e dönmüştü. "Onun mutsuz olduğunu biliyordum, hepimiz mezun olup tüydükten sonra bir yıl daha okuyacağı için ne kadar üzgün olduğunu biliyordum ama bana haber vermeden ülkeyi terk edeceğini tahmin etmezdim!" demişti. Sesindeki kırgınlık kulaklarımdaydı. "Annesinin veya babasının numarası bende yok, sende var mı? Annesinin durumu iyi değildi sanırım ama Joe hiçbir mesajıma cevap vermiyor. Seni aradı mı?"

"Hayır," demiştim tedirgin bir tavırla. "Onunla aylardır hiç konuşmadım."

Fotoğrafa tekrar baktım. Joe'nun son on yılda ne kadar kilo aldığını görebiliyordum. Elmacık kemikleri eskisi kadar çıkık değildi ve siyah saçlarının arasında beyaz teller görünüyordu. Ama o kurşuni gözleri hâlâ eskisi gibiydi. Okumaya başladım. "Maison Joe'da Şarap Tadımı başlangıç eğitimini aldıktan sonra üzüm türleri hakkındaki bilgilerinizle arkadaşlarınızın başını döndüreceğinizin garantisini verebilirim..."

Merdivenlere doğru baktım. Tam da Joe'nun sınıfının saatlerdir aşağıda ne yaptığını düşünürken, öğrenciler birer birer merdivenin başında belirmeye başladı. Bazıları düz yürüyebiliyordu.

Ağzım kurumuştu. Biraz su içtim.

"Bir fincan daha nane çayı alır mısınız?" diye sordu Edoardo yanımdaki masayı toparlarken.

Asıl istediğim bir kadeh sek cin içmekti.

**

Joe bara doğru yöneldi. Telaşlı görünüyordu, acelesi vardı. Belki de gerçekten beni görmemişti.

"Ben çıkıyorum," dedi.

Edoardo başıyla onayladı. "Babanız bugün nasıl?"

"Pek iyi değil. Mavis aradı, söylediğine göre oturma odasında golf oynamaya çalışmış."

"Yanına git Becca," dedi kafamdaki ses, "İletişimi neden kopardığını öğren..."

"Camları kıracak diye ödü kopmuş kızcağızın," diye devam etti Joe kapıya yönelerek. Hadi kalk Becca. Yürü. Sanki berbat geçen bir açık arttırmada gibiydim. Teklif vermem gerekirken elimde numaramla felç olmuş gibi oturuyordum...

Joe kapıya tam önündeydi. Dönüp bakmayacaktı...

"Biraz sonra dönerim..." dedi.

"Joe?" diye seslendim tam tokmak inmek üzereyken.

**

Ona doğru yürürken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Beni tanıyıp tanımadığından emin olamıyordum. Utangaç bir tavırla saçlarımla oynuyordum. Muhtemelen kilo aldığımı düşünüyordu. "Ben Rebecca. Becca."

Gözlerime bakıyordu. Şokta mıydı, yoksa kim olduğumu anlamamış mıydı?"

"Nasılsın?" dedi.

Sesinde hiç samimiyet yoktu, gözlerindeyse beni tanıdığına dair çok küçük bir işaret vardı.

"İyiyim," dedim kendimden emin görünmeye çalışıp gülümseyerek.

Saatine baktı.

Cesaretim kırılmıştı, "Gitmen mi gerekiyor?" diye sordum.

"İki dakika," dedi. Sesi sertti. Birlikte bara doğru yürüdük. Edoardo'nun ortamın gerginliğini sezdiğini anlayabiliyordum ama bunu iyi saklıyordu. Kadehleri kurularken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

İki dakika...

"Annie'yle öğle yemeği yiyordum... Sanırım onu tanıyorsun? Seni uzaktan gördüm ama çok meşguldün, sanırım beni görmedin."

Ağzımdan yanlış kelimeler dökülüyordu ve yalnızca bir dakikam kalmıştı.

"Vay be! Burası! Harika bir yer!" diye devam ettim sözlerime, yer yarılsa da içine girsem diye ümit ederek. Şarap menüsünü elime aldım, okuyor gibi yaptım, ne kadar güzel bir menü olduğunu söyledim ve...

"Ters tutuyorsun," diye cevap verdi.

Kıpkırmızı oldum, menüyü düz çevirdim, kendime gülmeye başladım.

Aman Tanrım!

Mekânın iç mimarisinin ne kadar güzel olduğunu söyledim.

"İç mimari mi? İç mimariden bahsetmek nedir yahu?" dedi kafamdaki ses. "Ne oluyor sana?"

Joe tek kelime etmiyordu; sadece bana bakıyordu.

"Şaşırmış gibi göründüysem kusura bakma ama seni tekrar göreceğimi tahmin etmemiştim," dedi.

Ona bakmaya cesaret edebildiğim anda yıllar önceki Joe'yu gördüm. Bristol'deki evimize taşındığı gün bir elini duvara yaslayıp bana bakan Joe'yu... Sonra mutfaktaki halimiz geldi gözlerimin önüne. Bana yemek pişirme dersleri veriyordu. Sonra, o gece şık kıyafetlerle bankta oturuşumuz, sohbet edişimiz. Ne istediğini sorduğumda Joe'nun gözlerindeki bakış...

Telefon çaldı. Edoardo, Joe'ya seslendi. Peta'nın aradığını söyledi ve bir bez alıp masaları silmeye başladı.

"Onu geri arayacağımı söyle. Gitmem gerek. Seni görmek güzeldi," dedi benimle hiç işi olmayacağını belli eden bir tavırla.

"Joe, bekle, bir saniye," dedim aceleyle. "Buraya gelmemin sebebi..." Boğazımı temizledim; cümleye tekrar başladım. "Sana söylemem gereken bir şey var. Olly'le ilgili."

"Olly nasıl? Burada mı?"

•••

"Joe, bir şey söyle."

Edoardo üzgün gözlerle bizi izliyordu.

"Çok üzgünüm Rebecca," dedi Joe. Yumruklarını sıktı. "O benim en yakın dostlarımdan biriydi. Ona veda edemedim."

"Sana söylemem gerekirdi. Aklım yerinde değildi, cenaze organizasyonuyla uğraşırken..."

"Üzülme," diye kesti sözümü. "Yıllar önce koptuk birbirimizden. Bunun sorumlusu benim."

"Her şey senin suçun değildi."

"Rebecca, Bristol'ü terk etmemin tek sebebi sen değildin," dedi. Ses tonu sertleşmişti. "Bristol'ü terk ettim, Olly'le bağlarımı kopardım, çünkü hayatım altüst olmuştu."

Bir yudum su içtim. "Anladım," dedim.

"Daha ne kadar buradasın?"

Ne kadar kalacağımdan emin olmadığımı, işlerin çok karmaşık olduğunu söyledim. "Hamileyim," dedim. "Olly'nin bebeğini taşıyorum."

Joe tek kelime etmedi. Ona Olly'nin baba olacağını öğrenemeden öldüğünü söylediğimde; "Çok üzüldüm Rebecca," dedi. Gözyaşlarımı görünce bakışları yumuşadı. Başını ellerinin arasına aldı, ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Ayrılmadan önce son sözü, "Olly'nin annesine ve babasına bir mektup yazmak istiyorum. Adresleri sende var mı?" oldu. Onu bir daha görüp görmeyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

KAKTÜS TEAM

8

Annemin arabasıyla Pippa'nın evine doğru giderken bir yanım Joe'yu gördüğüm ve Olly'yi ona söylediğim için rahatlamıştı. Ama aynı zamanda bana ne kadar soğuk davrandığını düşündükçe rahatsız oluyordum. Gerçi ne bekliyordum ki; özellikle de Bristol'deki ayrılma şeklimizden sonra? Beni kucaklayıp havaya mı kaldıracaktı?

Bu akşam Pippa'nın çocuklarına bakacağım için şükrediyordum. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı

Pippa, Winchester'a yaklaşık yedi, sekiz kilometre uzaklıkta oturuyordu. Stockbridge taraflarında, Northfields adında küçük bir köydeydi. "Cadde" adını verdikleri çukurlarla dolu bir yol, köyün içinden bir at nalı şeklinde geçiyor ve tekrar ana yolla birleşiyordu. Pippa; Amerikalı, başarılı bir iş adamı olan Todd'la evliydi. Todd'la birlikte, yıkık dökük bir ahırı olan bir arsa alıp o ahırı kocaman, güzel bir eve dönüştürmüşlerdi. Pippa bir defasında oraya bungalov dediği için Olly'yi azarlamıştı. "Ama bungalov gibi işte," demişti Olly bana o akşamın ilerleyen saatlerinde.

Todd ve Pippa yaklaşık dokuz yıl önce Londra'da tanışmıştı. Pippa o zamanlar Amerika'dan yeni dönmüştü. Harika bir tenisçiydi ve dünya listesinde beş yüz kırk beşinciydi ama

Wimbledon'da ya da diğer Grand Slam turnuvalarında yer alacak kadar iyi değildi. Aynı zamanda başarıya olan açlığını kaybettiğini bana itiraf etmişti. "Antrenman yapmaktan yoruldum Becca. Ben daha normal bir hayat istiyorum," demişti.

Böylece bir iş bulma vakti gelip çatmıştı. Todd'dan danışmanlık hizmeti alan, içi geçmiş bir menajerlik şirketinde bir sekreterlik işi buldu. Todd, Pippa'nın ruhsuz, gri ofisine adımını attı; göz göze geldiler ve şimşekler çaktı. Todd, o zamanlar yirmi iki yaşında olan Pippa'dan on üç yaş büyüktü ve çok bilgili, güler yüzlüydü. Aynı zamanda da zengindi. Pippa'ya her gün çiçekler ve hediyeler yağdırıyordu ama ufukta bir evlilik teklifi görünmüyordu. "Niye hala teklif etmiyor?" diye sormuştu bir keresinde Pippa bana.

"Ne aceleniz var? Bu devirde insanlar bu kadar genç yaşta evlenmiyor." demiştim

"Ama siz Olly'le çok yakın görünüyorsunuz," demişti. Sanki onun için bu bir yarıştı ve ben ondan öndeydim.

Olly yirmi beşinci doğum günümde bana evlenme teklif etti. Mahallemizdeki restoranda, arkadaşımız olan garson puding tabağımın üzerine çikolatayla; "Benimle evlenir misin?" yazmıştı. Kusursuz bir teklifti. Todd, Pippa'ya bir hafta sonra Karayipler tatilinde evlenme teklif etti. Plajdalardı ve üstlerinden ufak bir uçak geçti. Uçağın arkasında, üzerinde "EVLEN BENİMLE!" yazan bir flama dalgalanıyordu.

Safir ve pırlantadan oluşan, gözleri yerinden fırlatan yüzüğünü gözümüzün önünde sallarken; "Kendimden yaşça büyük bir adama âşık olacağımı her zaman biliyordum," demişti. Sonra da eklemişti. "Hadi seninkini de görelim Becca."

Parmağıma bakıp gözlerini kısarak, "Aaa, ne kadar tatlı!" deyişi hâlâ gözlerimin önündeydi.

Olly, nişanımızı gölgeledikleri için onları hiç affetmemişti.

Pippa, Todd Carter'ın eşi Bayan Carter olduktan sonra menajerlik şirketinde iki yıl daha çalışmış ve sonra yirmi altı yaşında hamile kalmıştı. İkizler doğduktan sonra annemle babama yakın olabilmek için Winchester'a taşındılar. Pippa, benim aksime Londra'yı hiçbir zaman sevememişti. Geniş bir arkadaş çevresi yoktu, bara ya da gece kulübüne gitmeyi sevmezdi. Ayrıca Todd'un sık sık iş seyahatlerine çıktığını düşünerek, Londra'da tek başına bebek arabası itip yalnızlık çekmek istememişti.

**

Arabayı çakıllı yola, Todd'un üstü açılabilir BMW'sinin yanına park ettim. Bahçenin bir kısmının trambolin, tırmanma duvarı ve tavşan kümesine benzer bir şeyle kapanmış olduğunu fark ettim.

"Merhaba!" diye seslendim arka kapıdan girerken. Todd; üzerinde ceketi ve kravatıyla, aralarında beyaz teller olan parlak kahverengi saçlarıyla, o saçların önüne düşmesini engelleyen özel tasarım güneş gözlüğüyle ve bembeyaz dişleriyle beni karşıladı.

Beni mutfağa götürdü. Şık ayakkabıları, taş döşeli zeminde takır takır sesler çıkarıyordu. En az evin ön kapısı kadar büyük olan buzdolabının kapağını açtı ve bana meyve sularından şampanyaya kadar çeşit çeşit içecekler sundu. "Ya da istersen kahve yapabilirim," dedi kahvaltı masasının üzerindeki gümüş renkli şık kahve makinesini işaret ederek. Ben su istediğimi söyledim.

"Buz ve limon?"

Bir tuşa bastı ve sihirli bir şeyler olmuş gibi bardağın içine buz küpleri düştü.

Todd'a son iş gezisinin nasıl geçtiğini sordum. Doğrusunu söylemek gerekirse Todd'un ne iş yaptığını bilmiyordum.

Annem ve babam da bilmiyordu ama sormak için artık çok geç kaldıklarını söylüyorlardı. Şirketleri çekip çevirdiğini, malı durumlarını düzelttiğini biliyordum, tabi detaylarını hayal edemiyordum. "Tam bir muamma," derdi babam alaycı bir gülümsemeyle.

"Harika," diye cevap verdi Todd ve sohbet orada bitti, esrar perdesi aralanamadı.

**

Koridordan gelen ve yeri göğü inleten koşuşturma seslerini duyunca "Eyvah," dedi Todd gülümseyerek. "Belalılar geliyor! Bak şimdi Rebecca, oturma odasına girmelerine izin vermiyoruz. Yatma vaktine de..." altın saatine bir göz attı; "yaklaşık yirmi dakika var."

Pippa'yı öperek uğurlarken hanımeli kokulu parfümü burnuma geldi. İnanılmaz görünüyordu. Üzerinde uçuk pembe bir abiye vardı. Pippa insanın aklını başından alacak bir güzelliğe sahipti. Çini mavisi gözleri, dolgun yanakları, doğal sarı saçları ve kalp şeklindeki dudaklarının hepsini annemden almıştı. Aile fotoğraflarından görebildiğim kadarıyla bebekliğinde de melek gibi bir güzelliği vardı. Sapsarı bukleleri vardı. Ben daha çok babama benziyordum. Keskin elmacık kemikli ve açık tenliydim. "İyi eğlenceler," diye seslendim arkalarından.

"Çok geç kalmayız," dedi Pippa. "Yatmadan önce yarım saat daha oynayabilirler..."

"Yirmi dakika," diye düzeltti Todd.

"Ah, bir de bugün kreşte yaptıkları meyve şişlerini yiyebilirler, söz verdim."

"Tamam!"

"Bir sorun olursa beni ara."

"Bir sorun olmayacak, değil mi çocuklar?" dedim arkamı dönüp Süpermen ve Örümcek Adam desenli sabahlıklarıyla, pofuduk terlikleriyle oyun oynayan iki masum erkek çocuğu bulacağımı zannederek. Daha iki saniye önce arkamdaydılar, ama...

Oscar, anteninde İngiliz bayrağı olan yarış arabasına atlamıştı. Mutfak masasının etrafında deli gibi pedal çeviriyor, gülüyor ve korna çalıyordu. Tombul Theo ise arkasında paytak paytak yürüyor, onu yakalamaya çalışıyordu.

"Selam, çocuklar, hadi şu meyveli... eee... şişleri yiyelim ha?" dedim seslerini bastırmak için mecburen bağırarak. Hiç yokmuşum gibi davrandıklarını görünce meyveli şişleri bulmak için buzdolabını açtım.

En alt rafta, bir tabağın içindelerdi. Şişe geçirilmiş çilekler, ananaslar ve... uyy... çeri domatesler.

Kafamdaki ses, "Ooo, nefis! Bana da biraz ayır," deyince şişlerden birini düşürdüm. Yavaşça yerden aldım ve temizleyip tekrar tabağa koydum. Hâlâ şaşkındım.

"Aynen öyle. Çocuklar fark etmez, merak etme," diye devam etti ses. "Birazcık pislenseler kimseye zararı dokunmaz."

"Olly?" dedim. "Bu gerçekten sen misin?"

"Joe'ya beni aramayı neden bıraktığını sordun mu?"

"Sormadım. Ben..."

O anda bir çığlık duydum. Arkamı döndüğümde Oscar'ın arabadan indiğini ve lastik bir ineğin üzerinde, mutfak masasının etrafında hoplayıp durduğunu gördüm. Theo, sıranın onda olduğunu söyleyip bağırıyordu. "O benim Hop Hop İneğim!"

"Dikkat et Becca! Eğil!" dedi kafamdaki ses.

Oyuncak bir araba bana doğru uçuyordu. Theo gözyaşla-

rına boğulmak üzereydi. "Yeter artık çocuklar!"

Bana bakmadılar bile. İşte o anda bu çocukları ne kadar az tanıdığımı fark ettim. Yeğenlerimi. Olly'le ilk evlendiğimizde annemi ve babamı hafta sonları nadiren ziyarete giderdik. Pippa'yı ve ikizleri de öyle. Kısmen çok eğlenceli zamanlar geçirdiğimiz için, kısmen de Olly'nin kendini rahatsız hissettiğini tahmin ettiğim için.

"Eminim annen, tıpkı baban gibi saygın bir avukatla ya da Todd gibi biriyle evlenmeni isterdi," derdi Olly.

Ona saçmaladığını söylerdim ama içten içe aynı şeyi ben de görüyordum. Hafta sonları onları neden ziyaret etmediğimizle ilgili bir sürü bahane uydurup dururdum. En önemli bahanelerimden biri Olly'nin kitabını yazmak için zamana ihtiyacı olmasıydı. Sanırım annem Olly'nin aklının bir karış havada olduğunu, yazarlığı bir hobi olarak yapması gerektiğini düşündüğü için ister istemez kocamı koruma psikolojisine giriyordum. Şimdi bu çocuklara bakıyordum da, onları hiç tanımıyordum. Ailenle arana mesafe koymanın acı bir bedeli vardı.

**

"Yatma vaktiniz neredeyse geldi çocuklar, bu yüzden önce bunları yiyelim, sonra da ben size bir hikâye okuyayım, ne dersiniz?" dedim. Bu cana yakın, çocuksu ses benden mi çıkıyordu? Yere çöküp meyve şişlerini çocuklara verdim. "Bakın ne kadar nefis görünüyorlar!"

Theo bir ısırık almam için şişi bana doğru uzattı. Çilek parçası dudaklarıma tehlikeli derecede yaklaşmıştı, hemen geri çevirdim. "Hayır, hayır," dedim, "onlar sizin için! Demek kreşte bunları yaptınız öyle mi? Ne kadar akıllısınız siz bakayım!"

"Ben kuss kuss da yaptım," dedi Theo çileklerden birini ısırarak. Yarısını yere döktü.

"Kuskus. Aman ne kadar güzel," diye güldüm şen şakrak bir halde. Pippa'nın ve Todd'un genlerini düşününce bu çocuklar çok yakışıklı olacak gibiydi. Todd gibi geniş alınları, yusyuvarlak mavi gözleri ve melek gibi bukleleri vardı. Oscar daha zayıftı ve saçları benimkiler gibi kızıla çalıyordu. Theo daha yuvarlak yüzlüydü, benimki gibi bir gamzesi vardı ve Pippa gibi katıksız sarışındı.

"Size ne okumamı istersiniz," diye sordum.

Oscar elindeki şişe baktı, düşündü, gözleri şeytanca parladı... Sonra ben ne olduğunu bile anlamadan elindeki şişi mutfağın penceresine doğru fırlattı. Şlap. Camdan domates çekirdekleri süzülmeye başladı.

"Hey!" diye bağırdım ve elime bir temizlik bezi aldım. "Bunu niye yaptın? Yaramazlık yapma!"

ŞLAP! Şimdi de bir çilek vurdu cama, arkasından da aynı hareketi yapan Theo'nun şen kahkahaları duyuldu. "Hayır! Durun!"

Deliler gibi gülmeye başladılar! Hiç umurlarında değildi!

Telefon çaldı. Telesekreterin üzerinde o kadar çok düğme vardı ki basmaya cesaret edemedim. Todd'un ofisi, Todd'un cep telefonu, Todd'un şusu, Todd'un busu!

"Evde birbirlerini mi bipletiyorlar?" dedi Olly. Sesinde gülümseyen bir ton vardı.

Sonra telesekreterden Pippa'nın sesi geldi. "Selam Becca, umarım her şey yolundadır ve çocuklar uslu duruyordur."

Şlap!

Ben telaşla camı silmeye çalışırken arkadan Todd'un "Boş yere telaş yapma," dediği duyuluyordu.

"Sana süpermarketten bir şeyler almıştık, istediğin gibi keyfine bakabilirsin, görüşürüz ve umuyorum o maymunlar uslu davranıyordur."

Bir şişe daha.

**

Theo ve Oscar dişlerini fırçalamış, yatağa girmişti. Onlara mavi bir kanguruyla ilgili bir hikâye okumuştum, sonra oyunlar oynadık, ikisi de yorganlarının altına saklanmıştı. "Sanırım Oscar, Barbados'a tatile gitti," diye söylendim kendime onu arar gibi yaparken. Theo bunu çok komik buldu.

**

Oturma odasındaki DVD rafını karıştırdım. Çocukların buraya girmesinin neden yasak olduğunu anlayabiliyordum. Tertemizdi: ne oyuncak, ne dağınıklık vardı. Resmen Todd ve Pippa'ya ait bir sığınak gibiydi. Duvarlarda modern tablolar vardı (pahalılardı ama tarzım değillerdi), kanepeler krem rengiydi, odanın ortasında antika bir çay sehpası vardı, hemen yanımda da art-deco izleri olan, İtalyan tarzı cam bir abajur. Ah, Tanrım aklıma mukayyet ol, beş ay içinde bir Oscar ya da Theo'm olacaktı. Hayatım her açıdan değişecekti. Olly'le çocuk yapmayı düşünmüştük ama maddi açıdan daha rahat olacağımız günleri bekliyorduk. "Daha çok vaktimiz var," derdi.

"Çok vaktimiz vardı," dedim. Duygulanmıştım. *Pretty Woman* filmini DVD oynatıcıya koydum.

"Ah, hadi ama Becca. Yüzlerce defa izledin bunu," dedi Olly. "Biraz çılgınlık yap. *Avatar* falan izle."

**

Bir hışımla uyandım. Cep telefonum neredeydi? Gecenin bu saatinde arayan kimdi? Pippa olabilir miydi? İkizleri kontrol etmemiştim bile... Cep telefonumu aramaya başladım; nihayet kanepenin minderleri arasında buldum.

"Alo," dedim ayağa kalkıp aynada kendime bakarak. Uyumaktan yüzümde çizgiler, izler çıkmıştı; saçlarım sanki az önce parmağımı prize sokmuşum gibi görünüyordu.

"Rebecca?" Arayan Joe'ydu.

Joe. Aman Tanrım. Uyan Rebecca. Joe arıyordu.

"Kendimi berbat hissediyorum," dedi Joe. "Bugün ne söyleyeceğimi bilemedim..."

"Önemli değil. Seni anlıyorum. Çok şaşırmıştın."

"Buluşabilir miyiz diyecektim? Sana sormadığım çok şey var."

Uzun bir süre bir şey diyemedim.

"Rebecca? Orada mısın?"

"Buradayım," dedim. Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "Buluşabiliriz tabii. Ne zaman?"

"Yarına ne dersin?"

Telefon görüşmesinden sonra çocukların odasının kapısını açtım. Süper kahraman desenli yorganlarının altında minik birer yumak gibi görünüyorlardı. Onları öptüm. "Büyüyünce hayat karmaşıklaşıyor, o yüzden çocukluğunuzun kıymetini bilin çocuklar," diye fısıldadım Theo'nun yatağının başına oturup başını okşayarak. "Pencerelere meyve şişleri fırlatmayın, teyzenize her zaman iyi davranın, çok eğlenin, gülün ve mutlu olun..."

"Çünkü zamanı asla geri alamazsınız. Tanrım, zamanı geri alıp o güne geri dönmeyi ne kadar isterdim," dedi kafamdaki ses. Bir anda ayağa kalktım. "O kadar dikkatsiz davrandığım için çok üzgünüm Becca. Kestirmeden gitmek istemiştim. Normalde çok tenha bir yoldu..."

Hızlıca odadan çıkıp kapıyı kapattım. Koridorda çabuk adımlarla yürüyerek Jim'i ve köpeği Noodle'ı düşündüm.

"Konuş benimle Becca. Ben olduğumu biliyorsun. Buradayım."

Gözümü boşluğa diktim. "Ne demek buradasın? Değilsin.

Değilsin işte!"

"Belki fiziksel olarak değilim, ama..."

"Senin çocuğunu doğuracağım. Bu böyle olmamalıydı."

"Harika bir anne olacaksın," dedi sessizce. "Sana inanıyorum."

"Ah Olly. Seni çok özledim,"

Arkamı döndüm ve onlarla karşılaştığım anda olduğum yerde kaldım.

Pippa ve Todd'un ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordum; söylediklerimin ne kadarını duyduklarından emin değildim. Todd endişeli gözlerle kız kardeşime baktı.

"Onun sesini duyuyorum," diye itiraf ettim. "Ve korkuyorum. Gerçekten çok korkuyorum."

KAKTÜS YAYIN

9
Bristol Üniversitesi, On Bir Yıl Önce

Joe yanımıza taşındıktan sonra kapının zili hiç susmadı. Minicik etekli, bol dekolteli tıp öğrencileri yeni ev arkadaşımızı görmek için kapıda sıra oluyordu. Arkadaşlarım ziyaretime geldiğinde gözleri sürekli onu arıyordu. Ya da merdivenin başında onunla karşılaşabilmek ümidiyle beşinci defa tuvalete gitmek istiyorlardı.

Sylvie, Joe'yla yatmak istiyordu. Onun önünde siyah saçlarını sağa sola savuruyor, gömleğinin düğmelerini açık bırakıp seksi iç çamaşırını teşhir ediyordu. Evin her yanı Chanell parfüm kokusuna bulanmıştı. Buzdolabından tereyağını almak için baştan çıkarıcı bir hareketle eğilip dantelli tangasını gözler önüne sermesini hayretler içinde izlemiştim. Jamie bu durumdan çok memnundu. Olly'nin istemeden de olsa gözü kayıyordu. Joe ise sanki bağışıklık sahibiydi. Belki de eşcinseldi... Ama içten içe öyle olduğuna inanmıyordum. Bu yüzden Sylvie'ye yeni bir taktik kullanmasını tavsiye ettim; onu görmezden gelecekti. Ama Joe yine de ilgileniyor gibi görünmüyordu. Bunu biliyordum, çünkü Olly ve Joe pazartesi geceleri kürek dersinden çıktıktan sonra birlikte bara gidiyor-

du. "Hangi konularda konuşuyorsunuz?" diye sordum, çünkü Joe fazla konuşkan biri değildi.

"Ah, her konuda," dedi Olly. "Aşmış bir adam. Bu arada onu Sylvie'nin eğlenceli bir kız olduğuna ikna etmeye çalıştım. Muhtemelen yatakta çok vahşidir dedim."

"Olly!"

Olly kahkaha attı, Joe'nun zaten başka birini "bafilediğini" söyledi. Kızın adı Zoe'ymiş ve aynı anatomi dersini alıyorlarmış. Joe ev arkadaşıyla yatmanın işleri karmaşıklaştırabileceğini düşünüyormuş.

"Fiuuv. Demek ki ben de güvendeyim," dedim gülümseyerek.

**

Bir pazar sabahıydı. Fırında patates ve tavuk kızarıyordu. Sırada puding vardı. "Beş büyük yumurta, tamam... Pudra şekeri, tamam," diye saymaya başladım bütün malzemeleri mutfak masasının üzerine toplayarak. Olly'ye öğle yemeği hazırlayacaktım. O ise yataktaydı. Müzik grubu Stanley, dün gece bir konser vermişti; sahneye en son onlar çıkmıştı ve o vakte kadar herkes sarhoş olduğu için kimsenin umurunda olmamışlardı. Bardağı taşıran son damla ise ses sisteminin bozulması oldu. Bir ara seyirciler arasından mankafanın biri Olly'ye, "Ezik!" diye bağırarak bira şişesi fırlattı. Joe yanımdan ayrılıp adamın yanına gitti; "Hayatını bir denyo olarak sürdürmekten hiç sıkılmıyor musun? Özür dile lütfen," dedi.

"Özür dilemek mi? Sen kimsin ulan, babası mısın?"

"Arkadaşıyım. Sen de şerefsizin tekisin."

Adam o kadar sarhoştu ki Joe'ya yumruk atmaya çalışırken bir masanın üzerine yığıldı. Bütün bar Joe'yu alkışlıyordu, özellikle de kadınlar.

Ama ben yine de Olly'nin ciddi anlamda morale ihtiyacı olduğuna inanıyordum ve eviyle ilgili özlediği tek şeyin annesinin Pazar kızartmaları olduğunu söylerdi.

"Mavikantaron... Tamam." Mutfakta volta atmaya başladım. Sanki bir sonraki antrenmanım için ısınıyor gibiydim. "Olly mutfaktaki yeni hünerlerimi görünce havalara uçacak," dedim kendi kendime. "Beyaz şarap sirkesi..."

"Tamam..." dedi Joe arkamdan. Ona doğru döndüm. Ne kadar zamandır beni izliyordu acaba?

Mutfağa girdi, ne yaptığımı sordu. Üzerinde ragbi kıyafetleri, bacağında çamur lekesi vardı.

"Yemek yapıyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Sen hiç yemek yapmazsın,"

"Olly için yapıyorum. Dün gece ona arka çıktığın için sağ ol."

"Olly de benim için aynı şeyi yapardı," dedi Joe. Yemek kitabına bakmaya başladı.

"Ahududulu, kremalı rulo pasta... İddialı."

"Kolay."

"Ama büyük olay,"

Şaşırmıştım, ona bakmaya devam ettim.

"Bana da kalacak mı?" dedi. Buzdolabını açtı ve bir kutu portakal suyu aldı.

"Ödevimi yaparsan olabilir," dedim. Üst kattaki okunmamış kitaplar kafamı meşgul ediyordu. "Bir de duş alırsan." Bir kâsenin içine yumurta kırdım.

"Komik kızsın. Dur! Ne yapıyorsun?"

"Kâseye yumurta kırıyorum."

"Ama sarısını ayırman gerek."

"Ayırmam mı gerek? Neden ki?"

Gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. "Sen daha önce hiç kremalı pasta yapmadın mı?"

Kitabı elime aldım. "Burada diyor ki, yumurtaları çırpın..."

"Yumurtaların akını!" Masaya yaklaştı, kâseyi aldı ve bütün emeğimi evyeye boşalttı. Dolapların birinden iki temiz kâse aldı. "İzle ve öğren Rebecca Harte," dedi ukala bir gülümsemeyle. Yumurtaları kâsenin kenarında kırmaya başladı. "Yumurtayı iki parçaya ayırıyorum, sarılarını bir o tarafa bir bu tarafa çeviriyorum..."

"Aman çok heyecanlı..."

"İzle."

Yumurtanın akı kâselerden birinin içine düştü. Sarısını diğer kâseye bıraktı. "Gördün mü? Ayrıldılar."

"Pekâlâ. Ben de yapabilirim." Kutudan yeni bir yumurta aldım ve kâsenin kenarında kırdım. Joe o kadar yakınımda duruyordu ki yanlış yapmaktan korkuyordum. Yumurtanın sarısı bir kabuktan diğerine düşerken akı kâsenin içine düştü. "Başardım," diye zıplamaya başladım gururla.

Joe kolumu yakaladı. "Fazla sevinme," dedi bana bir yumurta daha vererek. "Üç tane daha var."

"Sen böyle yemek yapmayı nereden biliyorsun?" diye sordum. Evde buharlı, uzun saplı tencereleri kullanan yalnızca oydu ve kendine yeni bir çin tavası almıştı.

"Annem öğretti. Ben çocukken, annem yemek yaparken bana tavuğu elma sirkesiyle, tarhun otuyla nasıl pişirdiğini, kuzuyu nasıl terbiye ettiğini anlatırdı. Sonra babam o öğünle en iyi gidecek şarabı nasıl seçtiğinden bahsederdi. Kulağa her ne kadar sıkıcı gelse de, yemek yapmayı ve tatmayı iyi öğrettiler."

"Annenle yakın mısınızdır?"

"Çok yakınızdır. Becca, dikkat et!"

"Ne?"

Bir yumurta sarısı, yumurta akı karışımının içine düştü.

"Hassiktir! Olamaz." Geri adım attım ve eserim olan felakete baktım. "En baştan başlamam gerekecek değil mi?"

"Bir bakalım," dedi Joe. Yumurta kabuğunun bir parçasını kullanarak yumurta sarısını özenle karışımın içinden çıkarırken kollarımız bir saniyeliğine birbirine değdi. "Bir darbe aldın Becca ama yıkılmadın."

Yumurta aklarını çırparken Joe'yla ailelerimizi ve onları ne kadar az ziyaret ettiğimizi konuştuk. Ne de olsa otobandan gidince Winchester yalnızca bir buçuk saat uzaklıktaydı. "Annemi çok seviyorum, ama onları ziyaret etmeye dayanamıyorum," dedi Joe. "Duyabildiğim tek şey kocaman sarkaçlı saatin tıkırtısı oluyor. Kanepeye uzanıp TV izleyemiyorum. Babama göre televizyon zaman kaybından başka bir şey değil."

Ailelerimiz birbirinden yalnızca beş dakika uzaklıkta oturuyordu ama hayatları hiç kesişmemişti. Joe'nun annesi ve babası benimkilerden daha yaşlıydı, bu yüzden böyle olması normaldi. Joe'nun babası Francis, Joe doğduğunda kırk altı yaşındaymış. Winchester Koleji'nde okumuş ve oğlunun da orada okumasını istiyormuş; bu yüzden neredeyse daha Joe doğmadan önce, nasıl olsa burs alacak kadar zeki olur diye ismini listeye yazdırmış. "On üç yaşındayken sınavına girdim," dedi Joe, "ama kazanamadım."

"Ama bir de şimdiki haline bak..." dedim mutfak önlüğümün içinde poza girerek; "Bristol'de, ne kadar üst düzey öğrencilerin arasındasın."

Joe öyle bir baktı ki, az önce söylediğime pek katılmıyor gibiydi.

"Yumurtaları bu kadar çırpmak yeterli mi?"

"Kâseyi baş aşağı çevir."

"Ne?"

"Baş aşağı çevir."

"Hayır."

"Bak, böyle..." diyerek elimden kâseyi zorla aldı Joe. İkimiz de gülüyorduk. "Mükemmel," dedi. "Gördün mü? Hiçbir şey olmadı. Yumurta akları yerinde duruyor."

"Çok şanslısın biliyorsun değil mi?" dedim Joe'ya, önümdeki karışımı önceden hazırladığım pasta kalıbına dökerken.

"Şanslı mı? Nedenmiş o?"

"Tıp okuyunca gideceğin yol çok net, değil mi? Tıpkı hukuk okumak gibi. Hukuk ya da tıp okursan avukat, savcı, doktor olursun işte. Çok büyük rahatlık bence... Ne istediğini bilmek ve..."

"Ben doktor olmak istemiyorum. Tıptan nefret ediyorum."

"Ne? Niye okuyorsun o zaman?"

"Babam cerrah, kalp damar cerrahı..."

"Biliyorum."

"Adam Tanrı gibi! Sabrı sayesinde kazandıkları inanılmaz. Karayipler'de tatil, bir kasa Burgonya şarabı... Şarap mahzenini görmen gerek. Babam asla yanlış yapmaz," dedi Joe öfkeli bir sesle. "Ve oğlu da ne olursa olsun, onun o yüce ayak izlerini takip etmek zorunda."

"Ama yapmak zorunda değilsin," dedim bir yandan da fırın tepsisini fırına koyup. "Yani, eğer başka bir şey yapmak istiyorsan..."

"Sen babamı tanımıyorsun," diye kesti sözümü Joe. Ve bir

an kurşuni gözlerindeki savunmasızlığı gördüm. "Ben tek oğluyum Becca; benden başka şekillendirebileceği kimse yok."

"Peki ya annen?"

"Tuhaf bir ilişkileri var. Babamın onu aldattığından eminim. Çok fazla konferansa gidiyor. Annem sadece görmezden geliyor. Şimdiye kadar kimse babama kafa tutmadı."

"Ama Joe, sen istediğin her şeyi yapabilirsin. Hem zeki, hem yeteneklisin..."

"Sıradanım," diye cevap verdi hiç düşünmeden.

"Eminim ki eğer babanla konuşursan. Eğer..."

"Anlamıyorsun."

Bir an ikimiz de sustuk. Olly'yle sessizlikte gayet mutlu olabiliyorduk, ama Joe'yla konuşurken sessizlikleri bozma ihtiyacı hissediyordum. "Ben de aynıyım, biliyor musun?" dedim. "Çocukken büyüyüp ressam olma hayalleri kurardım. İtalya'da harika bir stüdyo dairede yaşayacaktım, pencereden içeri güneş vuracaktı. Evimin önünde bir kafe olacaktı ve orada kara kalem veya yağlı boyayla begonvillerin ya da kart oynayıp içki içen insanların resimlerini yapacaktım. Kendime ait sergilerim olacaktı. Ama annemle babamın tavsiyelerini dinlemeye ve sanatı bırakıp adam gibi bir diploma almaya karar verdim. Ne kadar da özgür ruhluymuşum."

"Odandaki resmi çok sevdim," dedi Joe. "Limon ağacını."

"Teşekkürler," dedim. Bu iltifatı duyunca içim kıpır kıpır olmuştu. "Peki, tıptan nefret ediyorsan, o zaman ne yapmak istiyorsun?" diye sordum bir sandalye çekip yanına oturarak.

"Ne mi yapmak istiyorum? Tam şu anda mı?" dedi. Sanırım beni öpmek üzereydi. Ve bir an, delice bir an, ben de onu öpmek istedim.

"Selam çocuklar," diyerek mutfağa girdi Olly. Üzerinde

mavi sabahlığı vardı. Saçları karmakarışıktı. Alnıma bir öpücük kondurdu ve bu güzel kokunun nereden geldiğini sordu. "Ne oldu size? Çok ciddi görünüyorsunuz?"

"Becca hayatımda neler yapmak istediğim konusunda beni sorguya çekiyordu."

"Öyle mi? Peki ne istiyormuşsun?" dedi Olly su ısıtıcısının düğmesine basarak.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Joe. Bana dönüp gülümsedi. Bu seferki gerçekten içten bir gülümsemeydi ve işte, o anda herkesin Joe'da ne bulduğunu anladım. Duvarlarını indirdiği nadir anlarda, sanki cennetten bir armağan gibiydi.

"Sen her şeyi yaparsın Joe, istediğin her şeyi yapabilirsin," dedi Olly. Ona yemek yaptığım için bana teşekkür etti. "Açlıktan ölüyorum. Dünyanın en harika sevgilisi benim olduğu için çok şanslı değil miyim?" dedi beni kendine çekerek.

Tavuğu kontrol etmem gerektiğini söyledim ve elinden kurtuldum.

"Evet, çok şanslısın," dedi Joe. Ve mutfaktan çıktı.

***

"Becca?" dedi Olly yalnız olduğumuz bir anda.

"Efendim?"

"Dün gece keyifsiz olduğum için üzgünüm."

"Önemli değil, seni anlıyorum."

"Müzik grubundan ayrılmayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Ah, yapma Olly, sen çok iyi bir müzisyensin ve ayrıca grubu bırakırsan çok özlersin. Bir tane aptalın moralini bozmasına izin verme.

"Becca?"

"Hıh?"

"Joe'yu çekici buluyor musun?"

Mutfakta bir şeylerle uğraşmaya çalıştım. "Ekmek sosu ister misin? Bunu bana neden soruyorsun? Ayrıca..."

"Dur bir saniye. Yüzüme bak."

"Olly, nereden çıktı bu şimdi?"

"Bilmiyorum. Yani... Etrafımdaki bütün kızlar çekici buluyor..."

"Yakışıklı bir çocuk..." dedim. Kâseyi lavabonun içine koydum, "ama benim tipim değil."

"Buna yemin eder misin?"

Yanına yaklaştım. "Yemin ederim," dedim, "bütün kalbimle."

"İyi," dedi. Öpücüğüme karşılık verdi. "Çünkü eğer sana göz koyarsa onu öldüreceğimi söyledim ona," dedi gülümseyerek. Ama her kelimesinde ciddi olduğunu görebiliyordum.

10

Babamı bahçenin diğer ucundaki kulübesinde buldum. Avukatlıktan emekli olunca, annem aynı evde birbirlerinin başının etini yiyeceklerinden çekinmişti, bu yüzden ona bir kulübe yaptılar. Porselen yığınlarını orada tutuyordu, tamamen ona ait bir alandı. Çerçevelettiği Audrey Hepburn posteri de duvarını süslüyordu. Köpeğimiz adını ondan almıştı. Normalde babamı koltuğunda uyuklarken bulurdum. Genelde kucağında Normandiya Çıkarması ya da Rus Devrimi'yle ilgili bir kitap açık olurdu. Ama bugün Bay Pullen'la birlikte gittiği porselen alma seferi sebebiyle gayet ayık ve dinçti.

"Ah baba, bu defa ne kadar harcadın?"

"Şşt," dedi. "Şuna baksana, mükemmel değil mi?" Elinde golf pantolonu ve hardal rengi uzun çorap ve tokalı bir ayakkabı giyen, nefesli bir çalgı çalan, porselen bir figür tutuyordu. "Fransız komosu," dedi babam. "Çok seksi herifmiş," dedi Olly kafamın içinden. Gülümsedim.

"Büyüleyici bir şey değil mi? Staffordshire. 1800'lerden kalma." Babam kutudan bir figür daha çıkardı. Tef çalan bir kız.

"Çok güzel şapkaymış, onu takınca bir şey görebiliyor musun bari?" dedi Olly. Artık gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Babam, "Bugün ne yapacaksın?" diye sordu.

"Janet'a uğrayacağım," dedim. Janet yaşlıca bir komşumuzdu. "Ve sonra da öğle yemeği için Joe'yla buluşacağım. Joe Lawson'la."

"Joe, şu şarap evinin sahibi olan mı? Anneni oraya götürmem gerek. Bu da Colebrook Dale," dedi ve çiçeklerle, yapraklarla kaplı bir süs sepeti çıkardı. "Biraz yıpranmış, ama kendimi tutamadım."

Olly kahkaha attı. "Bay Pullen herhâlde şansına şükrediyordur! Muhtemelen o sepetimsi şeyin yüzüne yıllardır kimse bakmamıştır."

Babam bu kadar komik olanın ne olduğunu sordu. Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Kafamın içindeki sesleri ona nasıl anlatacaktım ki?

Dün gece Pippa, Todd'a çok yorgun olmamı bahane etmişti. Hem yasta olup, hem yorgun, hem duygusal hem de hamile olmanın ölümcül bir kombinasyon olduğunu; hayal gücünün insana oyunlar oynayabileceğini söylemişti. Ben duyduklarımın gerçek olduğuna inanıyordum. Delirmeye başladığıma inanmıyordum, babam inanacak mıydı?

"Baba?"

"Hmm?"

"Son zamanlarda, şey... Son zamanlarda bazı sesler..."

"Bu da Türk işi," dedi babam neşeyle elinde tuttuğu mavi ve yeşil renkli, cilalı güğümü göstererek. "İznik'ten gelme."

↔

Tam evden çıkmak üzereydim ki, "Lütfen o fotoğrafı eski yerine koy," dedi Olly. Mavi perdelerin altından bir kısmı görünen çerçeveden bahsediyordu. Northumberland'de, Olly'nin ailesinin evinin yakınlarındaki Bamburgh plajında çekilmiş bir fotoğrafımızdı bu. Kolunu belime dolamıştı, saçım rüzgârda

dalgalanıyordu ve birlikte bir şeye gülüyorduk. O hafta sonunu hatırlıyordum. Annesiyle ve babasıyla ilk tanıştığım gündü. Yirmi dört yaşında, neyle karşılaşacağını bilmeyen gergin bir genç kızdım. Victor çalışma odasında kış uykusuna yatmıştı. Tüvit ceketi, yarım ay biçiminde gözlükleri ve kısa gelen bir pantolonu vardı. Saçları tel telди, çok az beyazı vardı, ama ilk dikkatimi çeken kahverengi gözleri olmuştu; çünkü oğlunun gözleriyle aynıydı. Onu hoş ama biraz tuhaf bulmuştum. Bana yıllarca tahta dolaplarda biriktirdiği devasa buğdaybiti koleksiyonunu göstermişti; her birinin altına bulundukları tarihi ve türleriyle ilgili kısa bilgileri küçücük bir yazıyla yazmasını şaşkınlıkla karşılamıştım. Annesi Carolyn ise Olly'nin deyimiyle daha normal olan taraftı. Bazı hafta sonları onlarda kalırdık ve annesi her zaman fitilli kadife pantolon, delik kazak ve lastik çizme giyerdi. Modadan pek nasibini almamıştı ya da belki de çöp poşeti bile giyse Victor fark etmeyeceği için böyle giyiniyordu. Ama tıpkı oğlu gibi onun da müziğe ilgisi vardı. O zamanlar şan dersleri veriyordu, şimdi de vermeye devam ediyordu. Yakın zamanda onunla konuşmuştum. İlk ultrasonumun nasıl geçtiğini anlatmıştım. Bir sonraki randevuda bebeğin cinsiyetini öğrenmek isteyip istemediğimi merak etmişti "Hırka için ne renk yün alacağıma karar veremedim Becca," demişti Hem o, hem de Victor bebeğe ve bana maddi açıdan ellerinden geldiği kadar yardım edeceklerine söz vermişlerdi.

"Ağlama Becca. Yemin ederim benim için değmez," dedi Olly, ben fotoğrafı oradan alıp gururla eski yerine, şöminenin üzerindeki saatin yanına koyarken

"Becca?" diye seslendi babam. Oturma odasına girdiğini duymamıştım. Ona doğru döndüm. Fotoğrafa baktı. Mahcup bir bakışla, cebindeki bozuk paralarla oynuyordu. "Annenle biz, evin her yanında o fotoğrafları görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildik, ne yapacağımızı..."

"Olly diye bir insan vardı," dedim. "Gelinliğim de Pippa'nın dolabındaydı baba. Artık orada değil."

Başını salladı. "Onu tavan arasına kaldırdık."

"Beni korumanıza gerek yok baba. Olly gitti, ama ben anısını yaşatmak istiyorum."

"Biliyorum. Elbette. Yanlış yaptık, çok üzgünüm Rebecca."

**

Annemin yaptığı kıymalı patates püresini yanıma alıp Audrey'le birlikte Janet'lara doğru yürürken kendimi, Jane Austen'ın fakirlere ve muhtaçlara yemek götüren Emma karakteri gibi hissediyordum.

"Yürüyüşe çıkmayı sevmeyen bir köpek de ancak senin ailene ait olabilir zaten," dedi Olly, Audrey kaldırımın ortasında durup yerinden kıpırdamayınca. Olly, Audrey'i çok severdi ama biraz fazla yaklaşsa onu hemen iter ve İngiltere'deki en berbat kokulu nefesin bu köpeğe ait olduğunu söylerdi. "Niye İngiltere'yle sınırlandırıyorsun ki?" deyip gülerdim.

"Hadi tatlım," dedim Audrey'nin tasmasını çekiştirerek. İsteksizce yürümeye başladı.

Janet annemlerin evinden iki dakika uzaklıkta; Whiteshute Lane adlı dönemeçli, dar bir yoldaki küçük bir evde oturuyordu. Çocukluğumda Noel gecelerinin daimi konuğuydu. Kocası öldüğü ve kız kardeşi yurt dışında yaşadığı için yakınlarda hiçbir akrabası yoktu. Bize katılıp da üzerinde zarif bir palto, kürklü bir şal ve gösterişli bir tüyü olan bir şapkayla kilisede Noel ilahîleri söylemeye başladığında herhâlde altmışlı yaşlarındaydı. Pippa onun Noel günlerimizi işgal etmesinden hoşlanmazdı. Bir keresinde Janet yine Noel pudinginin içindeki folyoya sarılı gümüş parayı yediği için Pippa'nın çok üzüldüğünü hatırlıyordum. Ama ben onun ziyaretlerini çok severdim. Hediyeleriyle ve getirdiği Noel oyuncaklarıyla içeri

girdiğimde eve neşe getirirdi. Bana eskiz defterleri, boyalar getirirdi ve her zaman yaptığım resimleri görmek isterdi. "Senin özel bir yeteneğin var Rebecca," derdi. Janet bir köpek yetiştiricisiydi, bu yüzden köpeklerinden biri yavruladığında onu ziyarete giderdim. Pippa kedileri tercih ediyordu.

Annem Janet'in sarı nokta hastalığına yakalandığını söylemişti. Yetmişli yaşlarının başından beri görme yetisini her geçen gün kaybediyordu. Seksen dört yaşına gelmişti.

Kapısını çaldığında içeriden bir köpek sesi duyuldu. Beklemeye başladım. Uzun bir süre bekledim.

"Vay başıma gelenler!" dedi. Üzerinde dizlerinin altına kadar gelen sonbahar renkli tüvit bir etek ve krem rengi ipek bir bluzla, derin cepli, açık mavi, uzun bir hırka vardı; ama eminim bu kombinasyonu tamamlayan fermuarlı, kahverengi kuzu derisi patiklerine onu gören herkesin iki çift lafı olurdu ve gülerdi.

"Gel, gel, içeri gel!"

Minyatür Schnauzer cinsi bir köpek, kuyruğunu sallayarak Audrey'e yaklaştı ama sert bir tepkiyle karşılaştı. "Audrey! Uslu dur kızım!"

"Audrey Balıknefes gerçekten tam bir yüz karası," dedi Olly. Beni yine gülümsetmişti.

Janet beni içeri aldı, birlikte duvarlara asılı olan köpek resimlerinin, rozetlerin ve köpek madalyalarının yanından geçtik. Arka planda Mozart'ın *Requiem (Ağıt)* eseri çalıyordu. Beyaz bastonunu kaldırdı ve duvardaki dev köpek tablosunu gösterdi. "Şuradaki Jaxmins Claudicus Maximus." Köpekten çok sakallı ve sarkık bıyıklı bir aristokrata benziyordu.

Janet müzik çalarının tuşlarına el yordamıyla bastı ve Mozart'ı kapattı. CD çaların hemen yanında bir gazete eki vardı. "Ah! Sen belki bilirsin!" dedi büyüteciyle bulmacaya yakın-

dan bakarak. 'Poker Face' ve 'Paparazzi' şarkılarını söyleyen sanatçı. Dört artı dört harfli, baş harfi L."

"Lady Gaga."

Janet çenesini kaşıdı. "Hmmm?"

"Gaga. G-A-G-A diye yazılıyor. Kuş gagası gibi." Kollarımla kanat çırpar gibi yaptım. "Lady Gaga," yazdı kutucuklara dikkatle. "Ne kadar güzel bir isim! Onunla tanışmak isterim."

**

Kıymalı patates püresini buzdolabına koyduktan sonra beni tekrar oturma odasına götürdü. Burası daha çok bir müzeye benziyordu, bütün masalar süs eşyalarıyla kaplıydı. Büyük tuşlu telefonu, Hollanda işi, kakma süslemeli bir masanın üzerinde duruyordu. Hemen yanında; bir kiliseden uzaklaşmakta olan evli bir çiftin fotoğrafı vardı. Biraz daha yakından bakınca fotoğraftakinin Janet olduğunu fark ettim. Üzerinde kolları kürklü, uzun, beyaz bir gelinlik vardı. Duvağı açıktı. İnanılmaz bir güzelliği vardı. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Kocası kendisinden oldukça yaşlıydı.

"Gregory," dedi Janet hangi fotoğrafa baktığımı anlayınca. "On iki yıl evli kaldık."

"Nasıl biriydi?" diye sordum Janet'in geçmişi hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğumun farkına vararak.

"Melek gibi adamdı," dedi ve bir kahkaha koyuverdi. "Bana katlanmak zorunda kalıyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda orduda, Coldstream Muhafızları'nda askerdi," dedi. "Ama bana hiç onlardan bahsetmezdi. Cesur adamdı. İlk evlendiğimizde Cambridge'de yaşamaya başladık. Tarih öğretmenliği yapıyordu. Okumayı dünyadaki her şeyden çok seviyordu. Harika mektup yazardı. Bugünkü Facebook'ları, Twatter'ları görse mezarında ters dönerdi."

Twitter," diye düzelttim gülümseyerek.

Rina şöyle bir baktı. "Şimdi sen anlat," dedi. "Sen nasılsın?"

İnsanlar bana nasıl olduğumu sorarken neden hep o acıyan ses tonunu kullanıyordu? Bunu duyunca ağlayasım geliyordu.

Safir yüzüğünü, eklem iltihabından şekli bozulmuş kemikli parmaklarında çevirdi. Olly'yi ne kadar özlemişsindir, ne büyük şok yaşamışsındır, zaman her şeyin ilacıdır gibi şeyler söylemedi. Sadece bekledi. Acımı içimde sakladığımın farkındaydı.

Anneme yaz aylarını neden hep Pippa'yla birlikte geçirdiğini sorduğumda bana, "Ağlayıp sızlanmak bizim ailemize yakışmaz, biz ne olursa olsun kollarımızı sıvar ve hayatımıza devam ederiz," deyişi geldi aklıma. Janet tek cümleyle bana yardım etti. "Zor değil mi, geride kalan için?"

*

Kendimi bir fincan çay eşliğinde Janet'a evden taşınma kararımı anlatırken buldum. "Londra'da onun ölümünü adeta inkâr ediyordum Janet. İşe devam edebileceğimi, beynime bir girilmez tabelası koyup Olly'yi düşünmeden durabileceğimi zannediyordum. Evde oturup kendime acımaktansa çalışıp kafamı dağıtmak daha iyi olur sanıyordum. Ama gerçek şu ki..." Bir an hislerimi kelimelere nasıl dökeceğimi bilemedim.

"Acılar insanın peşini bırakmıyor," dedi Janet.

Başımı sallayarak onu onayladım. Glitz'in eve gitmem gerektiğini söyleyişi geldi aklıma. "Durumla başa çıkamıyordum. Sonra bir de bebeğim olacağını öğrenince yaşadığım şoku tahmin edebilirsin. Ah Janet, güçlü olmam gerek. Bu bana bir armağan," dedim. "Hamileyken ruhi çöküntü yaşamak gibi bir lüksüm yok. İyi bir anne olmak istiyorum."

"Sen cesur bir kızsın," dedi Janet. "Bebeğinle birlikte her şeyin üstesinden geleceksin."

İkinci fincandan sonra Janet, Gregory'le Cambridge'de yaşadıkları hayatı anlatmaya başladı. Bana Gregory'nin kendi kız kardeşine İkinci Dünya Savaşı sırasında yazdığı mektupları ve gönderdiği fotoğrafları gösterdi. Hırkasına taktığı broşu; ortasında kırmızı bir haç olan gümüş yıldızı anlatmasını istedim. Çocukluğumda onu hep taktığını hatırlıyordum. Onun Coldstream yıldızı olduğunu söyledi. "Bunu hiç çıkarmam, Gregory'ye yakın hissetmemi sağlıyor. '*Honi soit qui mal y pense*[1],'" dedi üzerindeki yazıyı göstererek. "Kötülük düşünene yazıklar olsun."

Sarkaçlı saatin çanı on iki kere çaldı ve bana gitmem gerektiğini hatırlattı. Yarım saat içinde Joe'yla buluşacaktım. "Öğle yemeği için bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Janet.

Maison Joe'dan ve şarap tadım kursundan bahsettim. "Ah, şaraba bayılırım!" dedi Janet, peşinde Audrey'le ön kapıya kadar bana eşlik ederken. "Ama şaraptan hiç anlamam. O her zaman senin uzmanlık alanındı, değil mi Gregory?"

Bir anda ürperdim, durdum ve Janet'e doğru döndüm. "Onunla konuşuyor musun Janet?"

"Ah elbette, sık sık," dedi elini sallayarak. Sanki dünyanın en doğal şeyinden bahseder gibiydi.

"Peki ya Gregory; o sana cevap veriyor mu? Onun sesini duyuyor musun?"

"Elbette hayır. Keşke duyabilseydim," dedi. Bana şöyle bir baktı. "Ama sesler duyan birkaç kişiyi tanıyorum ve bu hiç korkulacak bir şey değil. Ama yine de ben konuşmayı seviyorum. Isıtıcıyı gün boyu açtığımda bana kızdığını hissedebiliyorum; tam bir cimriydi."

---

1 Honi soit qui mal y pense: Eski Fransızcada "Kötülük düşünene yazıklar olsun," anlamına gelen, İngiliz Kraliyet Nişanı'nın üzerinde yazan cümle.

Ona daha fazla soru sormak istiyordum ama vakit geçiyordu ve gitmek zorundaydım. Ama tam kapıdan çıkmak üzereydim ki...

"Janet, ben çok üzgünüm," dedim.

"Ne için?"

"Bize Noel ziyaretine geldiğin zamanlar... Ben Gregory'yi kaybettikten sonra neler yaşadığını hiç anlayamamıştım."

"Daha genceciktin!"

"Ve sanırım sana her Noel'de bir kutu el yapımı şekerleme verirdim değil mi?"

"Her sene değil. Bazen çikolata topları verirdin."

Güldüm. "Muhtemelen tatları da berbattı," dedim. "Aşçılığım hiçbir zaman iyi olmadı."

"Bu kadarı yeter Rebecca. Ben her zaman senin yaptığın resimleri sevdim. Lütfen tekrar ziyaretime gel," dedi. "Ve lütfen arayı fazla uzatma."

11

Joe beni mahzene indirdi. Meşe ağacından yapılma uzun masaların, yanlarında uzun ahşap bankların ve raflarda çeşit çeşit şarapların olduğu büyük bir alandı burası. Joe'nun söylediğine göre arkada daha fazla alan vardı. "Burası kiralığa çıkarılınca şansıma inanamadım," dedi. "Bu harika mekân olmasa şarap tadım kursu işletemezdim." Uzak köşede, ekranda hangi bölgeler ve şaraplar konusunda uzman olduklarını gösteren grafiklerden oluşan bir PowerPoint sunumu vardı. Her şey daha çok yeni," dedi Joe. "Ekonomik bunalımda kimse kurslara katılmaz diye endişeleniyordum ama çok şükür beni haksız çıkardılar. Dur, alayım."

"Ah, teşekkür ederim," dedim ve ceketimi çıkarıp ona verdim. Masalardan birine oturdum; önümdeki soğuk etler ve salatalardan oluşan seçkiyi hayranlıkla izledim. "İnsanların şarap tatmak istemesine şaşmamalı," dedim. "Dünyanın bu nimetlerinden uzak kalmak çok zor..."

**

"Eveet..." dedik ikimiz de aynı anda.

"Pardon, önce sen söyle," dedim.

"Olly'nin anne ve babasına mektup yazdım,"

"Çok memnun olmuşlardır."

Bir sessizlik oldu. Üst kattan, restorandan gelen sesleri duyabiliyordum.

"Annenle baban nasıl?" diye sordu resmi bir ses tonuyla.

"İyiler, teşekkür ederim."

"Kız kardeşin de burada yaşamıyor muydu? Sanırım eşiyle tanıştım. Amerikalı olan."

"Evet. Pippa. İki oğlu var. İkizler. Oscar ve Theo. Çok tatlılar yani, aslında iki küçük canavarlar."

Joe'ya uçuşan meyve şişlerini anlattım ama sonra hemen pişman oldum. Joe'nun gözleri sıkıntıdan boş bakmaya başlamıştı.

"Olly neler yaptı?" diye sordu ustaca konuyu değiştirerek.

Müzik öğretmenliği yaptığını anlattım.

"Stanley grubunu hatırlıyorum... Ve ne kadar güzel piyano çaldığını..."

"Ben banyodayken içeride Chopin ve Schubert çalardı. Kibrit kutusu kadar bir evde yaşıyorduk," dedim kendimi tutmaya çalışarak, "bu yüzden çaldığı şeyleri rahatça duyabiliyordum." Joe'ya o evden ne kadar bıktığımı ve başka bir yere taşınmak için ne kadar can attığımı anlatmadım. "Bazen ben yemek yaparken çalardı."

"Yemek yaparken mi?" dedi Joe tek kaşını kaldırarak. "Bir gece seni makarnanın üzerine fasulye dökerken yakalamıştım."

"Acelem vardı, bara gidecektim," dedim. "Ama ona bir Pazar öğle yemeği hazırlamıştım."

"Sana yumurtanın akını nasıl ayıracağını öğretmiştim. Kremalı pastamız gayet güzel olmuştu."

"Gördün mü bak," dedim. "O kadar da ümitsiz vaka değilmişim."

Joe şimdi başka bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. "Curry House'daki o çifti hatırlıyor musun? Sadece üçümüz vardık."

"Partiden hemen sonraydı." Neden bahsettiğini tam olarak hatırlıyordum.

Joe, Olly ve ben bir partiden erken ayrılmıştık. Açlıktan midemiz kazınıyordu ve eve dönerken en sevdiğimiz köri restoranına uğradık. Hemen yan masamızda orta yaşlı bir çift vardı, birbirleriyle tek kelime konuşmuyorlardı. Aralarında yedikleri yemekten ve beyaz bir vazonun içindeki karanfillerden başka hiçbir şey yoktu.

"Akraban falan olmasınlar?" demiştim Joe'ya o zaman.

"Ben söyleyecek ilginç bir şeyim olunca konuşuyorum," diye cevap vermişti.

"Hey, siz ikiniz sakin olun bakalım, sakin olun," demişti Olly.

"Ben gayet sakinim Ol," diye cevap vermiştim menüye bakarak. Gerçi her zaman menüye bakar ve sonunda aynı tikka masala soslu tavuğu yerdim.

Sonra üçümüz sarhoş bir halde bu çiftin ne kadar süredir evli olduğunu tartışmıştık. Hangi aşamadan sonra konuşacak şeyleri kalmamıştı? Evde ya da arkadaşlarının yanında da böyle miydiler, yoksa sadece başbaşa kalınca konuşacak sözleri mi bitmişti?

"Söyleyecek sözüm kalmadığım gün öldüğüm gündür," demişti Olly. Onlara doğru eğilmişti, Joe onu geri çekmeye çalışmıştı ama Olly bir şeyi kafasına koyduğu anda...

"Biliyorum, sizi gizlice dinlemem ayıp ama..." dedi Olly, "ama inanılmazsınız, gerçekten inanılmaz..."

"Onu apar topar dışarı çıkarmak zorunda kalmıştık," dedim, "yoksa restorandan kovulacaktık."

"Şu herkesin resmi kıyafetlerle geldiği davete topuklu ayakkabılarını getirmeyi unuttuğun günü hatırlıyor musun?"

"Olly'ye oraya gidemeyeceğimi söylemiştim. Herkes spor ayakkabılarıma bakar diye korkuyordum."

"O da seni bahçenin içinden geçirip kapıdan sokmuştu."

"Yalınayak dans etmiştim."

Tekrar sessizlik oldu.

"Muhtemelen bunu bilmiyorsun," dedi Joe, "O zamanlar Floransa'daydın, babam Clifton'a gelmişti. Doğum günümdü ve bizi şehrin en lüks restoranına götürmek istiyordu."

"Keşke orada olsaydım."

"Olsaydın hiç öyle demezdin. Barda çok daha rahattık. Jamie, babama adıyla hitap etmişti. Bu hiç iyi bir fikir değildi. Babam kadehini kaldırmış ve cerrahi alanında başarılı olduğumu görmeyi dört gözle beklediğini söylemişti. Olly ne dedi biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bay Lawson, hangi konuda uzmanlaşacağı Joe'nun vermesi gereken bir karar değil mi? Hayatını insanları keserek kazanmak istemiyor olabilir."

Gülmeye başladım, Olly'le gurur duydum. "Birçok insan karşısındakini üzmemek için elinden geleni yapar," dedim annem ve babamın fotoğraflarımızı ve gelinliğimi saklamasını düşünerek, "Ama Olly her zaman aklından geçeni hiç çekinmeden söylerdi. Öyle bir korkusu yoktu."

Joe tabağını kenara itti, ikimize de birer bardak su doldurdu. "Onun bir şeyden korktuğunu ilk defa sen gittiğinde gördüm."

"Nasıl yani?"

"Floransa'ya gitmeni istiyordu, bunun yapman gereken bir şey olduğunu biliyordu; ama uzun boylu, esmer bir İtalyan opera şarkıcısıyla tanışıp onu tamamen unutma ihtimalin, işte bu onu çok korkutuyordu."

Başımı salladım. Asıl soruyu sormaya hazırlanıyordum. "Niye ortadan kayboldun Joe? Tek bir kelime bile etmeden Bristol'ü neden terk ettin?"

"Nihayet," dedi Olly'nin sesi.

"Annem öldü."

"Ah, çok üzgünüm, başın sağ olsun."

"Pankreas kanseri vardı. Çok geç fark ettiler. En etkili tedavi yöntemleriyle bile yaşama şansı yoktu."

"Bize neden söylemedin? Özellikle Olly'ye?"

"İkiniz de Floransa'daydınız. Daha yeni kavuşmuştunuz."

Başımı salladım. Olly, son dakika sürprizi yaparak Paskalya tatilinde yanıma gelmişti. Onu görmeyeli altı aydan fazla olmuştu ve bu süre içinde ikimiz de başka insanlarla görüşüyorduk. Ben Luca'yla çıkıyordum. Luca bir aşçıbaşıydı. Yakışıklıydı ama beni Olly kadar güldüremiyordu. Yeterince ortak noktamız olmadığı için muhtemelen o ilişkinin devam etme şansı yoktu, tabi o zamanlar eğlenceliydi. Olly'le Floransa Katedrali'nin önünde buluştuğumuz anda onun için hissettiğim bütün duygular bir anda geri gelmişti. İkimizin de birbirimizi hâlâ sevdiği aşikârdı. Üç hafta benimle kalıp yaz dönemi ve final sınavları için Bristol'e dönmüştü. Döndüğünde Joe ortadan kaybolmuştu.

Joe boğazını temizledi. "Sizin planlarınızı bozmak istememiştim ve..."

"O senin en iyi dostundu. Sana destek olurdu. Ben de olurdum."

"Gerçekten mi? Ben sanki benden nefret ettiğini, bir daha yüzümü görmek istemediğini söylediğini hatırlıyorum."

Elimdeki peçetenin kenarıyla oynamaya başladım, damarlarımda suçluluk duygusu geziyordu.

"Cenaze işlerinde babama yardımcı oldum ama sonra raydan çıktım. Gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Bildiğim tek şey, artık tıp okumak istemediğimdi. Babama çok kızgındım; annemin ölümünden dolayı onu suçluyordum. Bilmem neyin başkan yardımcısı, bilmem neyin başkanıydı ama kendi karısına, anneme bile bir yardımı dokunmamıştı. Bristol'ü terk etmemin bir sebebi de onu üzmek; tıp eğitimimi, benim için beslediği bütün ümitleri suratına çarpmaktı. Çünkü bunlar onun hayaliydi, benim değil..."

"Ama Olly'le neden konuşmadın? Mesajlarını neden görmezden geldin?"

"Ben iyi bir dost değildim." Gözlerimin içine baktı. "Bunu en iyi sen biliyorsun. Beni arayıp tekrar bir araya geldiğinizi söylediğinde buna sevinmek istedim, gerçekten istedim... Ama... Ona değer vermekten hiç vazgeçmedim, sana da..." Sesi gittikçe kısıldı, "ama mutlu olmaya gönlüm razı olmadı. Ben çok bencildim, çok fazla kendime odaklıydım. Olly daha iyi bir dostu hak ediyordu. Yanında sen vardın, müziği vardı, bir sürü arkadaşı vardı."

"Seni özlemişti Joe. Annenin öldüğünü bilmememize inanamıyorum. Bunu tek başına atlatmak zorunda kalmana inanamıyorum."

"Uçağa atladım ve amcamın yanına, Avusturalya'ya gittim," diye devam etti Joe. Sanki Olly'yi hayatından çıkarmakla ona yaşattığı acıyı düşünmemeye çalışıyor gibiydi. "Gitmek zorundaydım. Açıklayamıyorum, beceremiyorum, ama bildiğim tek şey kafamı toparlayıp yeni bir başlangıç yapmam gerektiğiydi.

Orada üç yıl kaldım, amcamın üzüm bağlarında çalıştım ve şarap işini öğrendim."

**

"Palavracı nasıl?" diye sordu Joe yemeğin sonlarına doğru. İkimizin de daha basit bir sohbet konusuna ihtiyacı vardı. "Palavracı..." Bu, Olly'nin Jamie'ye taktığı lakaptı.

"Amanda diye biriyle beraber. Korkunç bir kız," dedim. "Ona Jamie'ciğim diyor ve emirler yağdırıyor hatta adeta çocuğu gibi davranıyor."

"Bir zamanlar benim de Amanda diye bir kız arkadaşım vardı. Ama bana banyo vaktimin geldiğini söylediği an ilişkimiz bitti."

Gülümsedim. En çok da bunu ifadesiz bir suratla söylemesine gülmüştüm.

"Peki Sylvie?"

"Pazarlama alanında çalışıyor. Patronuyla ilişkisi var." Mendilimi ikiye katladım, sonra tekrar ikiye katladım.

"Bunu eskiden patates kızartması paketlerine de yapardın."

Kafamı kaldırdım, yüzüm kızarmıştı. "Peki sen? Sen evli misin Joe?"

Bu soruyu sorduğum anda Annie'nin söyledikleri geldi aklıma. Onun şehirdeki en gözde bekâr olduğunu söylemişti.

"Bir kız arkadaşım var. İsmi Peta," dedi. Gözleri parlamıştı. "Bir aktris."

"Nasıl tanıştınız?"

"Burada. Harika bir kızdır. Tanışalı çok uzun zaman olmadı ama ondan çok hoşlanıyorum." Bir eliyle saçını düzeltti. "Rebecca, eğer bahsetmek istemezsen seni anlarım. Ama nasıl oldu? Kaza..."

Motosiklet kazası olduğunu söyledim. "Kestirme bir yoldan gidiyormuş, önündekini sollayabileceğini sanmış..." O gün Olly'nin eve dönmesini bekleyişim geldi aklıma. Ama kapı büyük bir gürültüyle çaldığı anda bir terslik olduğunu anlamıştım. Derin bir nefes aldım.

Elimi alnıma bastırdım. "İşin acı tarafı; çok rahat atlatılabilecek bir kazaydı."

"Aptalca riskler almak konusunda hiçbirimiz masum değiliz," dedi Joe. "Hatalı sollama, kırmızı ışıkta geçme... Çünkü acelemiz var. Bizim başımıza da gelebileceğini asla düşünmüyoruz."

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Sonra hamile olduğunu mu öğrendin?"

"Evet."

Joe huzursuz görünüyordu, beni nasıl teselli edeceğini bilemiyor gibiydi. "Keşke onu görebilseydim," dedi. "Bir süre önce onu aramaya çalıştım. Sizi buldum, mesajlar bıraktım. Sizden hiç cevap alamadım. Benimle görüşmek istemediğinizi düşündüm."

"Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaptık," dedim, "ben de dâhil."

**

Bisikletle eve dönüyordum. "O gün benimle ne hakkında konuşacaktın Olly?" diye sordum. Bu sorunun üzerine fazla düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Kendime işkence etmeyeceğime dair Kitty'ye söz vermiştim ama Joe'yla konuşunca aynı hisler geri gelmişti. "Kahvaltıda da sessizdin. Derdin neydi? Neden o kadar dikkatsizdin?"

"Joe bizi mi aramış?" dedi Olly. "Ne zaman? Bana neden söylemedin Becca?"

Pedalları daha hızlı çevirmeye başladım; basımevinin yanındaki kemerin altından, Wykeham Arms'tan geçtim. "Sorumma cevap vermedin Olly. Cevabı bilmem gerek."

"Sen de benimkine cevap vermedin. Joe'dan niye nefret ediyordun? Aranızda ne geçti?"

KAKTÜS TEAM

12
Bristol Üniversitesi, 10 Yıl Önce

Odamda yalnızdım. Mektubu yırtıp açtım. Floransa'daki sanat akademisinin direktöründen geliyordu.

Okudum. Sonra emin olmak için tekrar okudum. "...size bildirmekten mutluluk duyuyoruz."

Alt kata inip Kitty'yi aramadan önce kendi kendime dans ettim. Kitty beni tebrik ettikten sonra bir anda gerçek dünyaya döndürdü. "Annene ve babana söylemek zorundasın."

Tek elimle telefonun kordonunu büktüm.

"Olly de seni çok özleyecek." Sonra bir sessizlik oldu. "Ona anlattın değil mi?"

"Beni biraz mazur gör. Daha yeni öğrendim."

"Evet, ama başvurduğunu biliyor değil mi?"

Kitty sessizliğimin altında yatan anlamı çözmüştü.

**

Olly benim adıma sevinecektir dedim kendi kendime. Onu ders çalışırken bulma ümidiyle, içimde büyük bir sıkıntıyla kütüphaneye gittim. Yaz dönemi sınavları yaklaşıyordu. Bunun harika bir fırsat olduğunu o da anlardı. Ben hayallerimin peşinden gitmek ve bir ressam olmak istiyordum.

Babamın bana Cecily halama ait eskiz defterlerini gösterdiği gün geldi aklıma. "Bu senin büyük halan Becca," demişti kutunun içinden deri kaplı defterleri dikkatle çıkarırken. Bir Pazar günü, öğleden sonraydı. Babamın çalışma odasında yalnızdık, çünkü annem Pippa'yı altı saatlik bir tenis antrenmanı için Slough'a götürmüştü. Defterlerin kenarları yıpranmıştı ve içindeki sayfalar çok hassastı ama macera kokuyorlardı. Her bir eserinin altına kurşun kalemle yeri ve tarihi yazmıştı. O öğleden sonra, Büyük Hala Cecily beni Barselona'daki kahvelere, Cornwall'daki kumsallara, Somerset'deki çayırlara, Mısır çöllerine götürmüştü. Afrika'nın vahşi yaşamıyla ilgili resimleri beni büyülemişti. "Cecily mimariye bayılırdı," dedi babam. Bana mürekkeple çizilmiş muhteşem Korint düzeninde sütunlar, Romanesk kemerler ve kilise kapıları gösterdi. Hatta Winchester Katedrali'nin batı tarafının bir çizimi bile vardı. Babam Winchester'ı ilk defa bu resimlerde gördüğünü, çünkü büyük halanın da eskiden burada oturduğunu söyledi. Winchester resimlerini çok sevmiştim, çünkü tanıdıktılar. Ama en sevdiğim resim, Floransa'da bir tepe üzerine kurulmuş San Miniato al Monte Bazilika'sıydı. Babam bana bunun muhteşem bir Romanesk kilise olduğunu söylemişti. Hemen yanında da bir Olivet manastırı vardı. Bakire Meryem ve Aziz Minias'ın arasında tahta oturan İsa mozaiğini gösterdiğinde, "Vay canına baba!" demiştim. Müthiş görünüyordu. Büyük Hala Cecily'nin eserlerini görünce çok rahatladığımı hatırlıyorum. Yaşlı halalar genelde naftalinle özdeşleşirdi ama Cecily tam bir kâşifti. "O zamanlar yirmi sekiz yaşında olması gerekiyor," dedi babam, Floransa'yı ilk ziyaret ettiği tarihin 1917 olduğunu görünce. Büyüyünce İtalya'ya kendi çizim defterimle gideceğime ve orayı kendi gözlerimle göreceğime dair kendime o gün söz vermiştim.

Kütüphanenin kafe bölümünü geçtim, merdivenlere doğru yöneldim...

Öğrenciler etrafı kapalı masalarda çalışıyorlardı. Olly'den eser iz yoktu. Orada değilse tek bir yerde olabilirdi.

Resim sanatına ilgin olduğu için çok şanslısın Becca," demişti babam. "Harika bir hobi bu..."

Hobi mi?" demişti sonraları bunu dinleyen Olly. Bunu ona anlattığımda birlikte yatakta uzanıyorduk. Ben kolunun altında yatıyordum ve birlikte "Supergrass" dinliyorduk. On dokuz yaşındaydık, yirmi yaşına girmek üzereydik ve altı aydır birlikteydik. Onu bir hafta sonu Winchester'a davet etmiştim. "Hobi çok küçümseyen bir tabir değil mi?"

Ona anlatmaya devam ettim. Pippa'nın tenis tutkusu bir hobi değildi; annem ve babam, özellikle de annem onun hakkında büyük hayaller kuruyordu. Wimbledon'da oynamasını istiyordu. Diğer yandan benim resimlerim onların gözünde bir eğlenceden ibaretti. Kimse ressamlıkla para kazanamazdı. -Olur mu? Andy Warhol'a bak mesela," demişti Olly.

"O öldü."

"Evet, ama bir servet kazandı. Peki ya David Hockney? Adam bankaya giderken yüzünde güller açıyor!"

Uzun, gür saçlarımı okşadı, onları parmaklarının ucunda kıvırdı. "Senin yaptığın resimleri hiç görmedim Becca, görebilir miyim?"

Dolabın üzerindeki dosyamı indirdim.

Dikkatle resimlerimi inceledi. En sevdiğim resmi gösterdim; lisedeyken birincilik ödülü alan, tarz bir kafe resmiydi. "Peki, bu nedir?" dedi Olly bir ayağını benim ayağımın üzerine atarak. "Ah, Tanrım," dedim, anılara daldım. "Beş-dokuz yaş arası çocuklar için bir yarışma vardı..." Olly ayaklarını ayaklarıma sürterek dikkatimi dağıtıyordu, gıdıklanıyordum. "ve doğal bir afeti çizmemizi istemişlerdi." Resimde tuğlaları dökülen kırmızı bir ev ve hemen arkasında da lavlar püskür-

ten bir yanardağ vardı. Ama bizi en çok gülümseten hepsinin önünde duran bir insan figürüydü, çünkü bacakları çok tuhaf görünüyordu. Resimdeki adamı dehşet içinde felaketten kaçarken resmetmek istemiştim ama bacaklarının hareketini doğru yansıtamamıştım. Bacaklarını açarak jimnastik hareketleri yapıyor gibi görünüyordu. Evin üst katında da dehşet içinde bağıran ben vardım. "Ah, bu mu yani?" demişti annem yanışmayı öğrenince. Resmime bakmamıştı bile. "O kadar kızmıştım ki, resmi buruşturup çöp kutusuna atmıştım. O yüzden bu kadar buruşuk," dedim Olly'ye.

"Resim yapmayı özlüyor musun?" diye sormuştu Olly.

Evet der gibi başımı salladım. "Ama annemle babam haklı, bu yolla hayatını kazanmak çok zor."

Resimlerimi toplarken Olly bileğimi yakaladı. "Becca, ben bir yazar olmak istiyorum ve kimse bana bunu yapamayacağımı söyleyemez. Söyleyen de defolup gidebilir. Annenle babanı dinleme sen!" Dosyayı yere koydu ve bir tekme vurup kapıyı kapattı. "Seni mutlu edecek şeyi yapmalısın. Bu senin hayatın! Gel buraya."

Bir süre sonra öpüşmeye başlamıştık. Kollarımı kaldırdım, Olly tişörtümü çıkardı. Sonra elleri ustalıkla sutyenimi çözdü; o zamana kadar çok pratik yapma imkânı bulmuştu.

"Harikasın, çok yeteneklisin," diye bir şeyler geveledi ben kazağını çıkarırken. Sonra elim kemerine gitti.

"Rebecca, yemek hazır!" diye bağırdı annem.

Bir an duraksadık, dudaklarımız kenetliydi. Ama bir saniye sonra soyunmaya devam ettik. "Yanında var mı? Çabuk olmamız gerek..." dedim.

"Çabuk olabilirim." Olly yataktan fırladı ve pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı.

❧

Koridorda koşarak ilerliyordum, müzik sesi her yerde yankılanıyordu.

Neredeydi? Buralarda bir yerlerde olmalıydı...

Olly en sondaki odadaydı. Sessizce kapıyı açtım ve bir köşeye geçtim. Arkası bana dönüktü. Bedeni müziğin etkisiyle hareket ediyor, kafası bir sağa bir sola yatıyor, parmakları tuşların üzerinde geziniyor, parça hareketlendikçe elleri hızlanıyordu.

Onu ne kadar sevdiğimi fark edince gözlerim dolmaya başladı. Bu aşkı bırakmaya, buralardan gitmeye cesaretim var mıydı?

Parçayı bitirdiğinde ayağa kalktı ve sanki Royal Albert Hall'da konser veriyormuş gibi selam verdi.

Alkışlamaya ve ıslık çalmaya başladım, "Bir daha, bir daha!" diye tezahürat yaptım.

Bana doğru döndü. Utanmıştı, yanakları kızardı. "Becca! Ne kadar zamandır oradasın?"

"Ne kadar mükemmel olduğunu görecek kadar uzun zamandır," dedim ve piyano sandalyesinin ucuna oturdum. "Harikaydı Ol. Neydi bu?"

Yanıma oturdu. "Schubert," dedi. Başka bir parça çalmaya başladı. Artık seyircisi de vardı.

Nota defterine baktım. Parça Schubert'den Impromptu'ydu (Sol bemol majör).

"Kimin karşısında çaldığını hayal ediyorsun?"

"Cameron Diaz."

"Hey!"

"Hem de çıplak,"

***

"Tırnaklarını kemirdiğin zaman bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum," dedi Olly, birlikte eve doğru yürürken.

"Sanat okuluna gitmem konusunda ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Ne zaman?"

"Bir programa kabul edildim."

"Ne programı?"

"Harika bir şey Olly. Çizim, resim ve heykel dersleri veren bir kurum ve öğretmeni de çok ilham verici konuşuyor. Öğrencilerinin çoğu profesyonel oldu ve..."

"Becca, yavaş ol! Bence harika bir fikir ama..."

"Bu sonbahar gidiyorum."

Olly durdu. Elimi bıraktı. "Bristol'ü bırakacak mısın?" dedi.

Yolun karşısına geçtik.

"Hıhı."

"Önce bölümünden mezun olup sonra gitsen olmaz mı?"

"Ben de böyle olmasını istemiyorum Olly. Sen olmasaydın... Neyse, önümüzdeki sene başvurursam kabul edilmeme ihtimalim var."

"Nerede bu program?"

İşte çekindiğim nokta burasıydı. "Floransa," dedim.

Bakma öyle bana.

"Ne kadar süre orada olacaksın?"

"Bir yıl... Ama sen de istediğin zaman gelebilirsin."

Adımları hızlandı. Ellerini cebine soktu, evin anahtarını çıkardı. "Bana neden söylemedin?" dedi.

"Kabul edileceğimi tahmin etmiyordum. Eğer herkese söyleseydim..."

"Ben herkes miyim Becca? Ben senin erkek arkadaşınım."

"Eğer sana anlatırsam şansım yaver gitmez diye düşündüm," dedim adımlarımı hızlandırıp ona yetişerek. "Tıpkı ehliyet sınavındaki gibi... Ona da girerken kimseye söylememiş-

tim ki geçemezsem açıklama yapmak zorunda kalamayayım. Ki geçemedim. Durmam gereken yerde gaza bastım."

Bu sefer gülmemişti. "Bizim akademisyenlerimizle görüştün mü?"

"Henüz değil."

"Annen ve babanla?"

Olly ön kapıyı açtı, kitaplarını masanın üzerine fırlattı. Masanın üzerinde geçtiğimiz birkaç günde topladığımız boş şarap şişeleri vardı. "Zaten notlarım çok iyi değildi," dedim bölümü bırakma kararımın mantıklı olduğunu açıklamaya çalışırken, "Artık sayfa kenarlarındaki boşluklara çizimler yapmaktan bıktım."

Okulda yazdığım makalelerin sıradanlığını telafi etmek için sayfaya savaş başlıklı Vikingler çizerdim.

"Yurtdışına gitmek zorunda mısın?" diye sözümü kesti Olly, tam da ona Viking hikâyesini anlatırken. "Buralarda da okullar yok mu? Hatta Winchester'da bile var değil mi?"

"Evet, ama bu benim farklı bir şeyler yapabilmek için tek şansım," dedim. Onu mutfağa kadar takip ettim. "İstiyorum ki yaz boyunca çalışıp para biriktireyim ve..."

Olly bana doğru döndü. "Buna inanamıyorum Becca. Sana hiçbir şey sormadan canının istediği şeyleri yapıyorum diye bana hep kızıyorsun ama şimdi karşıma geçmiş başka bir ülkeye taşınmak üzere olduğunu söylüyorsun! Bari en azından başvurduğunu söyleseydin."

Odayı terk etti. Evin kapısını çarptığını duyunca gözlerimi kapadım.

⬌

"Sorun nedir?" diye sordu Joe.

Ne kadar zamandır mutfak masasında otırıp Olly'nin söylediklerini düşündüğümü bilmiyordum. Uzun bir süre geçmiş olmalıydı, çünkü artık dışarıda hava karanlıktı.

"Bristol'den gidiyorum Joe."

Musluktan kendine bir bardak su doldurdu. Ona eğitim programından bahsettim. Kabul edildiğimi öğrenene kadar bunu bir sır gibi sakladığımı söyledim.

"Anladım. Olly sinirlendi mi?" dedi Joe. Bir sandalye çekti ve yanıma oturdu.

"Çılgına döndü. Belki de onu bulup özür dilemem gerekiyor. Ona söylemeliydim Joe."

Joe omzuma dokundu. "Kızgınlığı uzun sürmez Becca. Sakinleşince konuşursun."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda sessizliği bozan ben oldum. "Peki ya sen Joe? Sen ne düşünüyorsun? Doğru bir şey mi yapıyorum?"

"Bunun cevabını yalnızca sen verebilirsin Becca."

Keşke Joe'nun zihnini okuyabilseydim. Beni öpmek üzere olduğunu tahmin ettiğim o andan beri başbaşa pek vakit geçirmemiştik. Belki de bilinçaltım ondan kaçınmamı söylüyordu.

"Belki de gitmem gerekiyor."

"Bu kurs... Gerçekten istediğin bir şey mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Eee, o zaman," dedi omuz silkerek. "Yani buraya oturup bana Bristol'den ayrılmak istediğini, çünkü Yeni Zelanda'da bir domuz çiftliği kuracağını söyleseydin ilişkinizin bittiğini söyleyebilirdim... Ama Olly'le birbiriniz için yaratılmışsanız bir yolunu bulursunuz."

Elini elime aldım. "Teşekkür ederim," dedim. Desteği kalbimi ısıtmıştı. "Bunu ihtiyacım vardı."

"Evet," dedi ve elini çekip ayağa kalktı Joe. "Benim hazırlanmam gerekiyor. Liz'le buluşacağım."

Liz kız arkadaşıydı.

"İyi eğlenceler."

"Olly geri dönecektir. Sadece seni sevdiği ve özleyeceği için sinirli, o kadar."

"Biliyorum."

"Ah, unutmadan, Becca?"

Kafamı kaldırdım ve kapının yanındaki Joe'ya baktım.

"Annen aradı. Bir köpek yavrusu almışlar. Minyatür Dachshund mu neymiş. Baban adını Audrey koymak istiyormuş."

Gülümsedim. Babamın Audrey Hepburn'e her zaman hayranlık beslediğini söyledim.

"Senin İtalya'da, bir stüdyo dairede yaşadığını hayal edebiliyorum," dedi Joe sonunda. "Selvi ağaçlarının resmini yaptığını, güneş ışığının camından içeri süzüldüğünü hayal edebiliyorum."

**

"Üzgünüm," dedi Olly, o gece geç saatte eve döndükten sonra.

"Ben de üzgünüm," dedim ağlamaklı bir yüzle.

Koşarak birbirimize sarıldık.

"Bana ilham veren sendin Olly, kalbimin sesini dinlememi söyleyen sendin."

"Lanet olsun. Keşke o koca çenemi açmasaydım."

Saçlarımı okşadı, bir tutamını kulağımın arkasına attı. "Ah Becca, başka biri olsaydı... Ama değil."

Beni tekrar kollarına aldı. "Haklısın," dedi, "Elbette gitmelisin. Bu harika bir fırsat..."

Sözlerinin devamında "ama" diyecek gibiydi.

"Ama biz ne olacağız?"

13

"Bir aydır evde duruyor," diye fısıldıyordu annem mutfakta "kendini odasına kilitliyor."

Ben kapının önündeydim, dinliyordum.

"Ne?" dedi babam, "Biraz sesli konuş."

Annemin kahve doldurduğunu, kızarmış ekmeklerin fırladığını ve babamın gazetesinin sayfalarını çevirdiğini duyuyordum.

"Yataktan çıkmak için bir sebebe ihtiyacı var," dedi annem televizyondaki John Hamphreys'in *Bugün* programının sesini kısarak. "Kız hâlâ yatağında Harvey. Sanki evde, yıllar sonra ergenlik çağında bir kız var."

"He?"

"Şu işitme cihazını niye takmıyorsun?"

"Çok kötü gürültü yapıyor. Reçeli uzatır mısın?"

"Odasında kendi kendine konuştuğunu duydum. Endişeliyim Harvey!"

"Kızı kendi haline bırak," dedi babam. "Ne yapmasını istiyorsun? Biraz yas tutmasına izin ver."

"Biliyorum, ama..."

"Ben sana markette Jeremy'le karşılaştığımı söylemiş miydim?"

Jeremy eski bir aile dostumuzdu.

"Eleanor ayak bileğini kırmış, mazgallara takılıp düşmüş," diye devam etti babam. "Hastanedeymiş."

"Çok yazık. Ona bir kart ya da çiçek gönderelim. Hangi hastanedeymiş?"

"Bilmiyorum. Söylemedi."

"Ne kadar kalacakmış?"

"Bilmiyorum."

"Hastanede olduğuna göre kötü bir kırık."

"Söylemedi."

"Ama sorman gerekirdi! Neyse, ben telefonla aranım. Ben, Becca için endişeleniyorum," diye ekledi annem.

"Önünde uzun ve zor bir yol var."

"Kendi kendine konuşuyor. Ne söylediğini duyamıyorum, ama ..."

"Ben de kulübemde kendi kendime konuşuyorum."

Annem kahkaha attı. "Evet, ama seninki farklı! Sen yaşlı bir adamsın. Marjorie dedi ki, Becca ona yardım etmek isterse başının üstünde yeri varmış."

Gerilmiştim. Marjorie annemin tenis arkadaşlarından biriydi ve bir süs eşyası dükkânı vardı. Babam onunla dalga geçerdi. Ben onu görünce saklanacak delik arardım.

"En iyisi ben onu bir arayayım..."

HAYIR! diye bağırdım içimden.

"Hayır," dedi babam. "Üzerine varma. Şu anda bizim görevimiz onun yanında olmak."

14

Ağustos ortasıydı, yirminci haftalık ultrasonumun sabahıydı. Sekiz haftadır annemlerleydim. Annem ve babamla birlikte bir rutin oturtmuştuk. Ben Audrey'i yürüyüşe çıkarıyordum, genelde yanımızda Janet ve köpeği Woody de oluyordu. Bazen annem ikizlerle birlikte bize katılıyordu. Böyle zamanlarda yürüyüş başlı başına bir olay oluyordu.

İkizlerin arasında, Itchen Nehri'ne girişteki küçük kapıyı ilk kimin açacağına dair bir yarışma vardı. Genelde öfke nöbetleri geçiriyorlardı ve çoğunlukla Oscar yürümeyi reddedip yeni ütülenmiş pantolonuyla *pat* diye bir tezek yığınının üzerine oturuyordu. Sonra Theo da onu taklit ediyordu. Pippa tenis kulübüne gittiğinde annem düzenli olarak bu ikisine bakmayı nasıl beceriyordu bilmiyorum. Günün sonunda genellikle çay seansını atlayıp votka şişesini erkenden eline alıyordu.

Arkadaşlarımla her gün irtibat halindeydim. Jamie de Joe'nun Winchester'a döndüğünü duyunca en az benim kadar şaşırmıştı. Her ne kadar Bristol'deyken birbirlerine çok yakın olmasalar da Sylvie onunla tekrar görüşmek istiyordu. Joe'yla aramızda geçenlerden haberi yoktu. Kitty hariç hiçbir arkadaşım bilmiyordu. Olly'nin annesi Carolyn'le düzenli olarak konuşuyorduk. Bana yetiştirdiği bitkileri ve otları an-

latıyordu; bitkileriyle ilgilendiği uzun yaz gecelerini ne kadar sevdiğini söylüyordu. Muhtemelen bahçesi onun için bir tapınak gibiydi.

Annemin yemek yapmasına yardım ediyordum, ama yardım etmek bile tahmin ettiğimden zordu. "Aaa, çok ilginç," demişti geçen sefer tavuk salamurasına misket limonu suyu eklediğimi görünce. "Clare Francis normal limonun daha iyi olduğunu ve kabuğunu da eklemek gerektiğini söylüyor," diye de eklemişti. Clare Francis annemin arkadaşı ve yemek gurusuydu.

Olly'le konuşuyordum. Bazen sesini duyuyordum, bazense duyamıyordum. Kaza sabahı kafasını hiçbir şeyin meşgul etmediğini söyleyip duruyordu. Keşke annem, babam ve ben, yemek masasında onun adını anmaya cesaret edebilseydik.

Glitz'den gelen bir e-postayı okurken annemin telefonda; "Hayır Pippa, üzgünüm, ama bunu yapamazsın," dediğine kulak misafiri olmuştum.

Glitz'in, "Sana bir ikramiye vermeyi düşündüm, ayrıca doğum izni yapacaksın. Doğumdan sonra da oturup konuşuruz. Sana bir çek yolluyorum," yazdığını görünce sevinçten havalara uçmuştum.

Ne hoş bir adamdı şu Glitz. Ne kadar destekleyici bir patron ve dosttu. Bu para bana kendimi biraz daha güvende hissettirecekti. Ultrason randevumdan sonra onu arayıp teşekkür edecektim.

"Seni özledim," diye bitiriyordu maili. "Marty ve ben hep seni düşünüyoruz. Ultrason için iyi şanslar. Sevgiler, Glitz."

"Biliyorum, tatil dönemindeyiz ama Becca'nın ultrasonundan bahsediyoruz burada," dediğini duydum annemin. Bir iki dakika sonra telefonu kapattı.

"Hadi Rebecca, onu sonra okursun," dedi emreder gibi bir tonda. Bir an kendimi okula geç kaldığı için annesinden azar

yiyen, on yaşındaki bir çocuk gibi hissetmiştim. Yine de kendi kendime, "Pippa ne istiyormuş?"

"Çocuklara bakmamı istiyor. Onun için zor olduğunu biliyorum, ama..."

"Ben tek başıma gidebilirim anne."

"Hayır. Her zaman onun emrine amade olamam."

Neden kendilerine bir çocuk bakıcısı tutmuyorlardı? Bu soru bir süredir kafamı kurcalıyordu, ama anneme sormuyordum. Hastaneye giderayak sorun çıkarmak istemiyordum.

**

Annemle birlikte ekrana bakmaya başladık. Bu sefer bebeğimin şeklini görebiliyorduk. Ekranı inceleyen hemşirenin yüz ifadesini dikkatle izledim. Artık bu bebeği ne kadar istediğimi biliyordum, çünkü bir aksilik çıkmasından çok korktuğumu fark etmiştim. Şimdiye kadar kafa, karın ve uyluk kemiği ölçümlerinin tam da olması gerektiği gibi olduğunu söylemişti.

"Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" diye sordu.

Annem sürpriz olmasını tavsiye etmişti ama örgü örmeyi bırakmasına bakılırsa, onun bile birazcık da olsa öğrenmek istediği belliydi.

"Erkek, değil mi?" dedim.

Başını salladı. "Erkek."

Annemle ağlamaklı gözlerle birbirimize baktık. Ona elimi uzattım ama sonra hemen geri çektim.

"Anne! Tekmelediğini hissettim!"

Ufacık bir dokunuştu, içimdeki bir hava kabarcığı gibiydi. Sonra tekrar tekmeledi.

"Selam veriyor, kendini tanıtıyor," dedi annem gülümseyerek.

**

Bu akşam yemeği ben yapacağım," dedim anneme. "Sen git, ayaklarını uzat ve dinlen."

Annem sanki ona yamaç paraşütü yapmasını söylemişim gibi baktı.

"Eğer kıymamız varsa spagetti yapacağım," dedim. Repertuarımda limonlu tavuk ve bolonez soslu spagettiden başka pek bir şey yoktu.

Buzdolabını açtım, içinde yarım tavuk fileto olan bir kâsenin arkasında bir paket dana kıyma buldum. Birkaç tane taze fasulye ve sosa bulanmış birkaç havuç vardı. Dün geceden kalanlar bunlardı.

Çöpe atalım dediğimde annem; "Öğle yemeğinde yeriz, ya da Audrey'e veririz," dedi.

**

Soğanın kabuklarını soydum, sapını kestim ve kıymaya başladım. Annem birkaç dakika sonra mutfağa geldi. Saate baktım: tam altı buçuktu. Votka şişesine doğru yöneldi ve... "Ah," dedi. Birkaç saniye sonra başımda bir kartal gibi dolanmaya başladı. Gerilmiştim.

"Öyle mi yapıyorsun?" dedi soğanlara bakarak.

"Ne oldu?" dedim ve gözlerimdeki yaşları sildim.

Diğer soğanı aldı, kabuğunu soydu ve beni kenara itip soğanı ortadan ikiye böldü. "Ben yatay kesiyorum, köküne doğru üç defa," dedi ve soğanı kendine doğru çevirip sesli bir şekilde sayarak dilimlemeye başladı. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı kere de yukarıdan aşağıya, *comme ça*[2]," dedi ve soğanı tekrar çevirdi, başparmağı ve işaret parmağıyla sıkıca tuttu; "Ve sonra," dedi, sanki hayatının en güzel yemeğini yapar gibi. "Tepeden aşağı bir kere daha kesiyorsun, işte bak! Küçük küp

2 Comme ça: Fransızcada "işte böyle"

soğanlar, hem de hiç gözyaşı dökmeden. Clare Francis diyor ki..."

"Artık şu Clare Francis'den bahsetmeyi bırak," dedim. "Kadına Mesih gibi davranıyorsun."

Annem güldü. "Pardon, ama kadın çok iyi... Bir sonraki derse benimle birlikte gelmelisin," dedi. Ekmek sepetinin üzerindeki raftan yemek defterlerini aldı. "İşte buradayız: 'Sorunsuz Eğlence'."

"Göreceğiz."

**

Yemekten sonra babam televizyon kumandasını aldı ve bir tuşa bastı. Hiçbir şey olmayınca yüksek sesle kükredi. Annemle gizlice göz göze geldik. Nihayet istediği kanalı buldu. Kaplanların zor durumda olduğundan ve nesilleri tükenmeden önce onları kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğinden bahseden bir programı hevesle izliyordu.

Bir telefon görüşmesi yapmaya karar verip sessizce odadan çıktım. Geri dönünce anneme, "Arabayı ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Şaşırmış gibi görünüyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Annie'ye gidiyorum."

Tam kapıdan çıkmak üzereydim, annem örgü örüyordu, bir an ona karşı bir yakınlık hissettim. Her ne kadar mutfakta beni delirtse de aramızdaki duvarlar yıkılmıştı.

"Teşekkürler anne."

"Ne için?"

"Bugün benimle geldiğin için. Bu benim için çok değerliydi ve eminim Olly de yalnız olmadığımı görseydi çok sevinirdi."

İşte bu kadardı. İsmini söylemiştim ve bunu yapmak bana iyi hissettirmişti. Özgürleşmiş gibi.

"Benim için de çok değerliydi."

"Belki bir ara alışverişe gidebiliriz," dedim Glitz'in göndereceği çeki düşünerek. "Artık bebek arabalarını, bebek karyolalarını düşünmeye başlamam gerekiyor."

"Harika olur," dedi. Ağlamaklı gözlerle henüz yarısını örebildiği kıyafeti şöyle bir kaldırıp gösterdi. "Bu kadar minik olacağına inanamıyorum," dedi.

KAKTÜS TEAM

15

Annie, eski okulumuza ve Itchen Nehri'ne yakın bir yerde, St Faith's Caddesi'nin arkasındaki, St Cross isimli küçük bir sokakta oturuyordu. Üzerinde egzotik bir kuş rengine benzer açık mavi bir elbiseyle kapıyı açtı. "İçeri gel," dedi ve beni dar bir koridordan büyük bir mutfağa çıkardı. İleride, bahçeye açılan büyük kapının önünde küçük bir masa vardı. "Bu gece yalnızım. Richie diş eti çekilmesiyle ilgili bir konferansta," dedi gözlerini devirerek. "Yani iyi ki aradın." Su ısıtıcısını kaldırdı. "Çay ister misin tatlım?"

**

Annie'yi yeniden tanımak hoşuma gidiyordu. Bir ara Islington'da yaşadığını ve işe alımda çalıştığını ama gönlünde her zaman kendi işini yapmak olduğunu öğrendim. Bekâretini yirmi birinci doğum gününde, aynı anda iki kişiyi idare eden Christian isimli bir alçağa verdiğini anlattı. "Geç başladım," dedi gülerek. "Ama merak etme, sonradan acısını çıkardım."

Richie isimli diş hekimiyle bir yıl birlikte yaşadıktan sonra ona âşık olduğunu fark etmişti.

Annie bana hızlıca evini gezdirdi. "Winchester ikimizin de sevdiği tek yerdi," dedi oturma odasına girerken. Oturma odası, krem rengi koltukları olan şık bir odaydı. Bir standın

üzerinde gitar olduğunu gördüm. "Çalabiliyor musun?" diye sordum hayranlıkla.

"Hem de nasıl. Bir ara Londra'da bir müzik grubundaydım."

Bana Olly'yi hatırlatmıştı.

"Hayalim ünlü olup bir rock yıldızıyla evlenmekti ama kendimi bir diş hekimiyle evlenip bir mağaza işletirken buldum!"

"Benim hayalim de ressam olmaktı ama kendimi başkalarının yaptığı sanat eserlerini satarken buldum!"

Olly'nin hayali de yazar olmaktı.

"Belki de hayal kurmamalıyız," dedim Annie'ye.

Başını iki yana salladı. "Hayallerin yoksa ümidin de yok demektir," dedi.

❧

Birer fincan çay eşliğinde eski okul günlerimizi yâd ettik. Annie bir anda içeriye gidip elinde bir fotoğrafla geri döndü. "Aman Tanrım!" dedim. Bu bizim okulda oynadığımız tiyatro oyunuydu. İşte, Annie oradaydı. Üzerine büyük gelen kırmızı bir orta çağ kostümü giyiyordu. Kafasında da peruk vardı. Berbat görünüyordu. Ben arka plandaydım. Üzerime kahverengi, başlıklı bir cübbe giymiş ve hatın sayılır genişlikteki beline halattan bozma bir kemer sarmıştım. Rahip Tuck rolündeydim. "Bana o rolü vermelerine şaşmamalı. Resmen hamile gibiymişim," dedim şaşkınlıkla.

"Müzik yarışmamızı hatırlıyor musun? Frog Chorus şarkısını söylemiştik."

"*We all stand together,*" diye şarkıyı mırıldandık ve uzun zaman sonra ilk defa gerçekten kahkahalarla gülmeye başladım.

Annie, Kitty'le tekrar görüşmek istediğini söyledi. Onun öğretmene yalakalık yaptığını, en ön sırada oturan ve her

soruya parmak kaldıran inek öğrenci olduğunu hatırlıyordu Öğretmenler ona, sık sık diğer arkadaşlarına da bir şans vermesi gerektiğini söylemek zorunda kalırdı. Annie'ye onun Piccadilly'de çok ünlü bir kariyer danışmanının yanında çalıştığını söyledim.

"Bekâr mı? Evli mi?"

"Bekâr. Erkeklerden yana şansı pek yaver gitmedi."

En son internetten tanıştığı Andy adında biriyle buluşmuştu. "Yer fıstığı kadar bir kafası vardı," demişti Kitty. "Aynı oranda küçük gözleri... Ayrıca içkimi de ısmarlamadı."

Annie benim nasıl olduğumu sorunca ona ultrasonu anlattım. "Cinsiyeti erkekmiş," dedim.

"Bir oğlun mu olacak?" dedi. "İlk çocuk çok heyecanlı... Sana ihtiyacın olan şeyleri yazabilirim istersen."

Pippa'nın bunu çoktan yaptığını söyledim. Ama listesi bir destan gibiydi. "Daha yarısını okuyabildim," dedim nefes nefese kalmış gibi yaparak, "Sonuna ulaşabilir miyim bilmiyorum."

Annie'nin nazik teklifini kabul ettim. Ayrıca karşılaştırma yapmak ilginç olabilirdi.

"Ayrıca başka herhangi bir şeye ihtiyacın varsa..."

Çayımdan bir yudum aldım. Hadi ama sorabilirdim, beni ısıracak hali yoktu ya?

"Şey, bir şey olabilir."

"Nedir?"

"Ben biraz sıkıldım."

"Sıkılmak kelimesi az bile," dedi Olly'nin sesi.

"Gün içinde yeterince meşgul değilim."

"Tanrım, keşke senin yerinde olsaydım," dedi gülerek. Sonra özür diledi. "Ah, öyle demek istemedim..."

"Annie, önemli değil," dedim gülümseyerek. "Benim yanımda dikkatli konuşmak zorunda değilsin. Evde zaten bunu yapan çok insan var."

"Nabza göre şerbet vermekten pek anlamam ben. Neyse. Ne yapabilirsin?" dedi Annie parmaklarını masaya vurup düşünerek. "Bir iki derneğe katılsan?"

İmalı bir bakış attım.

"Fransızca öğren?"

"Emin değilim," dedim, zira yeni bir dil öğrenmek istemiyordum.

"Japonca?" dedi kafasıyla bana selam vererek.

Ben kafamı yukarı kaldırdım, "Hayır!"

"Svahili?"

"Onu zaten akıcı şekilde konuşabiliyorum."

"Şan dersleri alsan?"

Yan komşusunun bir opera sanatçısı olduğunu ve her sabah *Figaro'nun Düğünü*'yle uyandığını söyledi.

"Bir koroya katıl. Bu aralar moda bu!"

"Benim müzik kulağım sıfır," dedim gülerek. Piyano dersi almaya başladığımda öğretmenim anneme parasını boşa harcamamasını söylemişti.

"Çaydanlık örtüsü örüp onları satsan? Aa dur, buldum! Benim gittiğim kitap kulübüne katıl. Gerçi pek hareketli bir şey değil ama... Çoğunlukla kitabı okumuyoruz bile. Salsa derslerine ne dersin? Aa dur, hamileyken iyi bir fikir değil."

Artık söyleyip kurtulmalıydım. "Annie, mağazada yardıma ihtiyacın olur mu diye düşünmüştüm."

"Aa, anladım," dedi dudağını ısırarak. "Ah Becca, geçen gün mağazanın ne kadar boş olduğunu gördün, morg gibiydi.

Aman Tanrım, çok özür dilerim!" dedi ve eliyle ağzını kapattı.

İkimiz de gülmeye başladık.

"O kadar sessiz sakin oluyor ki ben bile yakında yeni bir iş aramaya başlayabilirim," dedi. "Eğer yanıma birini alacak olursam ilk tercihim sen olursun, ama..."

"Kötü bir fikirdi, üzgünüm."

"Hayır, üzgün olmana gerek yok."

"İşlerinin iyi gitmemesine de üzüldüm. Endişeli misin?"

"En kötü ihtimal sokaklarda bedenimi satarım. Ya da belki satmam."

Uzun, bembeyaz bacaklarını uzattı. "Varislerime baksana. Ve yemin ederim bir daha güneş yüzü göremeyecek olan bikinilerim var. Ne yapabilirsin bir düşünelim," dedi ve düşünmeye başladı.

Gündüz kuşağı televizyon programları konusunda artık uzman sayılabileceğimi itiraf ettim. *Gel Beraber Yemek Yiyelim* en sevdiğim programlardan biri. Geçen gün Ünlülerin Tavan Arası programını bile izledim ve Ramsey Sokağı'nda olan her şeyi sana anlatabilecek durumdaydım."

"*Komşular* hâlâ yayınlanıyor mu?" dedi. Tam bir çalışan kadın sorusuydu.

"Ah, evet. Günde iki kere..."

"Bak, ben kendi arkadaşlarıma sorarım, Richie de soruşturur. Eminim yapar! Toplu bir e-posta gönderirim. Facebook'da, Twitter'da, her yerde paylaşırım. Sosyal medya sürtüğü olurum."

Yumruğunu avucuna vurdu. "Ne olursa olsun sana bir iş bulacağım."

"Teşekkür ederim. Ne iş olsa yaparım. Raf dizerim, etiket yazarım, zarf doldururum, kahve servisi yaparım, gerçekten hiç umurumda değil."

Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Şimdi bir şey hatırladım."

"Ne?"

"Geçen gün Maison Joe'daydım ve Edoardo'nun söylediği bir şeye kulak misafiri oldum. Joe'nun şarap kursunda ona asistanlık yapmayı beceremeyen bir kızdan bahsediyordu. Evet, yeni şarap tadım kursu iki hafta sonra başlıyor ve ellerinde kimse yok. Ayrıca Luis ve Edoardo da fazla iş yükünden şikâyet ediyordu."

"Bilemiyorum."

"Dur," dedi içeriden gelen çocuk sesini duyunca. "İki dakikaya geliyorum."

Annie odadan çıktıktan sonra, bana söylediği fikri bir gözden geçirdim. Kaybedecek neyim vardı ki? Ama onun yanında gerçekten çalışmak istiyor muydum? O kadar çaresiz durumda mıydım? Ama aynı zamanda eğlenceli de olabilirdi ve kafamı dağıtmaya da gerçekten ihtiyacım vardı. Sadece beş aylık hamileydim, harp malulü değildim. Bebek doğana kadar evde oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ayrıca bebek kitapları ve dergiler, okumakla bitmiyordu.

Haftalar önceki öğle yemeğimizden sonra Joe'yla her şeyi geçmişte bırakmak konusunda anlaşmıştık. "Arada bir yanıma uğra," demişti kapının önünde, tam gitmek üzereyken. El mi sıkışacaktık, yoksa sarılacak mıydık emin değildim. Hiçbir şey yapmadık ama gözlerinde iyi bir ifade gördüğümden emindim. Ama onu ne aramış, ne de yanına uğramıştım.

"Becca?" dedi Annie koluma dokunarak. "Hangi dünyalardasın?"

"Sadece düşünüyordum."

"Joe'yla ilgili mi? İşle ilgili mi yani?"

"Emin olamıyorum," dedim. "Yapacağımı sanmıyorum."

"Ama Maison Joe mükemmel. Hem de haftada iki gün, yani fazla yük de olmaz."

"Tırnaklarını kemirmeyi bırak," dedi Olly. "Onunla çalışmayı neden istemiyorsun?"

"Becca, eğer benim üzerime vazife olmadığını düşünüyorsan söyleyebilirsin, ama Joe'yla aranızda tam olarak ne geçti?" diye sordu Annie.

"Gördün mü? Ayrıca artık bana da anlatsan iyi edersin," diye araya girdi Olly.

KAKTÜS TEAM

16
Bristol, On Yıl Önce

Kapıya kulağımı dayayıp dinlemeye başladım. "Hayır, hasta olamam, bu gece olmaz," diye homurdandı Olly.

Olly ve Joe bana bu gece bir dönem sonu veda partisi organize etmişti.

Joe bir kutunun içinden birkaç hap çıkardı; "Hemen bunları al," dedi.

"Doktor, doktor..." dedi Olly kendini yatağa bırakarak. "Bence ben bir bitim."

"Bunun şakası olmaz Olly. Ateşin yükselmiş."

"Sen de yavşaksın!"

Joe bile güldü. Olly yatağa uzandı; Joe, Olly'nin ayakkabılarını çıkardı ve yere attı.

"Becca nerede?"

"Hazırlanıyor," dedi Joe. "Kadınların hazırlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun."

İçeri dalıp çoktan hazır olduğumu söylemek istedim ama dinlemenin daha zevkli olacağına karar verdim. "Haplar," dedi Joe tekrar. Ve kapının arasından görebildiğim kadarıyla Olly'ye bir bardak su uzattı.

"Onun partisini kaçıramam,"

"Sorun edeceğini sanmıyorum. Hem şu anda pek kavalye olacak durumda da değilsin doğrusu."

"Doğrusu mu? Seni severim Joe, ama bazen gerçekten smokinli hıyarlar gibi konuşuyorsun.

"Ben de seni severim ama sen de bazen tam bir baş belasısın."

"Son zamanlarda hep tartışıyoruz," dedi Olly. "Sadece İtalya'yla değil, bir sürü şeyle ilgili. Biliyorum, bazen bencil bir herif gibi davranabiliyorum."

"Sınav dönemindeyiz. Herkes biraz gergin..."

"Bana ikiyüzlü dedi Joe. Eğer müzik akademisine girebilseydin şu anda uçakta olurdun dedi. Ama... Gitmesine ne kadar üzüldüğümü biliyor musun?"

"Biliyorum Olly. Hepimiz üzülüyoruz."

**

"Çok inatçı bir hasta değil mi?" diye fısıldadım, Olly'ye iyi geceler öpücüğünü verdikten sonra.

"Ölecek olsa yine de parti kaçırmaz," dedi Joe. Bakışları yumuşadı. "Ama senin partini kaçırması çok büyük talihsizlik..."

Başımı salladım. "Yalnızca senin sözünü dinliyor biliyor musun? Ciddi bir şeyi yok değil mi?"

"Grip."

Yılsonu sınavları yaklaştıkça Olly'nin gerginliği gittikçe artmıştı. Ve daha hiçbir kitabının kapağını dahi açamadan hasta olmuştu. Bristol Üniversitesi'ni resmi olarak bırakmış olmama rağmen yakınlarda bir barda garsonluk işi bulmuştum ki kirami ödeyip evde kalarak ona destek olabileyim. Tartışıp duruyorduk ama Joe haklıydı. Sınav stresi önemli bir sebepti. Her

ne kadar Floransa'ya gidecek olmak beni heyecanlandırıyorsa da aynı zamanda bu evi terk edeceğimi bilmek ve yaşayacağım değişimler beni strese sokuyordu. Olly'le "ilişkimiz" hakkında konuşmamıştık. Uzak mesafe ilişkisi isteyip istemediğimizi bilmiyordum ama geleceğimizin belirsizliği, üzerimizde kara bir bulut gibi dolaşıyordu.

Joe; seksenler temalı dantelli korsem, siyah dar kotum, bir kutu saç spreyiyle şekillendirip arkaya taranmış sarı peruğumla beni baştan aşağı süzdü. Olly ve Joe bir seksenler gecesi organize etmişti ve ben de Madonna kılığına girmiştim. Güzel göründüğümü söylemesini istiyordum. Ama o, yakında insanların gelmeye başlayacağını, hazırlanması gerektiğini söyledi.

Kapı zili çalışmaya başladı. İnsanlar Duran Duran, Boy George, Michael Jackson ve Blondie kostümleriyle içeriye doluştu. Oturma odasında müzik sesleri yankılanıyordu ama herkesin gözü mutfaktaki içkilerdeydi. Sylvie'yle birlikte buzdolabına yöneldik, bir iki votka shot içtik. Joe, içeri deri ceket, tişört ve yırtık kotla girdi. Saçını George Michael gibi yaptığını görünce gülmeye başladım.

Olly'yi kontrol etmeye gittiğimde saat gece yarısına yaklaşmıştı. Nihayet, bütün gürültüye rağmen uyumayı başarmıştı. Votkanın etkisiyle başım dönüyordu. Tekrar alt kata doğru yöneldim ve kalabalığın arasından sıyrılarak ilerledim. Mutfağa girdim, duman altı olmuştu. Joe'yu bir şişe şarabı açmaya çalışırken buldum. Arka planda George Michael'dan "*Wake Me Up Before You Go-Go*" çalıyordu.

"George," dedim ve gülümseyerek ona yaklaştım.

"Madonna," dedi bana bir kadeh uzatarak. "Biraz uçtun mu?"

"Evet, dedim ellerimle kanat çırpar gibi yaparak. Sonra

durdum ve o anda sarhoş olduğumu fark ettim. Hem de çok sarhoş. Biraz düşündüm ve sonunda umurumda olmadığına karar verdim. Bu benim partimdi. İstediğim kadar sarhoş olabilirdim. Sylvie ve Jamie bize katıldı. Sylvie, Tina Turner kılığındaydı, saçları karmakarışıktı. Pencerenin pervazına oturdu. Jamie bir bira daha açtı ve ne konuştuğumuzu sordu. Üzerinde haddinden fazla dar bir "*Frankie Rahatla Diyor*[3]" tişörtü vardı.

"Hiçbir şey," dedi Joe. Yanımızdan gitmelerini istiyor gibiydi.

"Sadece hepinizi özleyeceğimi söyledim," dedim iç çekerek. "Hepinizi çok seviyorum."

"Ah, eyvah, ne kadar içti bu?" diye sordu Sylvie Joe'ya. Sonra bana ağzındaki yarım sigarayı verdi ve Jamie'nin kolundan tutup uzaklaştı.

Mutfağa kalabalık bir grup daha geldi. Birinin üzerinde asker desenli ceket ve deri pantolon vardı. Gözlerinin altı boyalıydı. "Bu insanların yarısını tanımıyorum," diye fısıldadım Joe'ya.

"Ben de tanımıyorum."

Adam Ant kılıklı adam yanıma geldi. Beni baştan aşağı süzerek, "Seksi," dedi. Joe'ya biraz daha yaklaştım. Adam Ant "Şerefsiz!" diye bağırdı. Dönüp baktığımda pantolonunun münasip bir yerlerine Joe'nun şarabının döküldüğünü gördüm.

"Tüh. Ne talihsiz kaza," dedi Joe elindeki boş kadehi göstererek. Elimi tuttu. "Hadi, gidelim buradan," dedi.

***

"Seninle güzel bir başlangıç yapamadığımız için üzgünüm," dedi Joe, birlikte evin karşısındaki küçük meydana doğru yü-

3 Frankie Rahatla Diyor: Seksenlerde ünlü olan "Frankie Goes to Hollywood" isimli İngiliz müzik grubunun "Relax (Rahatla)" isimli şarkısına gönderme yapan, o zamanlar İngiltere'de popüler olan bir tişört yazısı.

sarhoş. Ne kadar içerse içsin her zamanki gibi kontrolluydü.

"Havlumu çalmandan mı bahsediyorsun?"

Joe düz bir çizgide yürüyebilmem için beni yönlendirdi.

"Ben o havluyu Olly'nin havlusu sanmıştım."

"Pembeydi."

"Olly'nin zannetmiştim."

Güldüm. "Ben de dünyanın çok kibirli adamı olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle denmez Becca. Dünyanın en kibirli adamı denir."

"Heh, işte ben bu yüzden dil bilgisi dersini bırakmıştım."

Ona doğru döndüm. "Sen her zaman haklı olmak zorunda mısın?"

"Her zaman."

"Beni delirtiyorsun Joe."

"Güzel."

Yürümeye devam ettik. "Umarım mutlu olursun," dedi Joe.

"Umarım sen de mutlu olursun Joe."

Sanki imkânsız bir dilekte bulunmuşum gibi baktı.

"Seni anlamıyorum," dedim kendimi bankın üzerine bırakarak. O da yanıma oturdu. "Önünde çok güzel fırsatlar var Joe. Eğer tıp okumak istemiyorsan başka bir şey yap. Olly, sen, ben neler konuşmuştuk hatırlıyor musun? On yıl sonra nerede olacağız demiştik?"

"Ben geleceği düşünmeyi sevmiyorum."

"Ama düşünmelisin. Eğer kendini bir doktor olarak hayal edemiyorsan o zaman vaktini boşa harcamayı bırak..." dedim kolunu dürterek. "Sevdiğin bir şey yap, çünkü hayata bir kere geliyoruz Joe."

"Harika bir öğüt," dedi alkışlayarak. "Yıldızlı pekiyi."

Öfkeyle kollarımı kavuşturdum. "Ağırbaşlı, sert görünmeye çalışıyorsun ama aslında korkağın tekisin."

"Efendim?"

"Gayet iyi duydun. Korkaksın Joe Lawson," dedim ve sarhoş kafamda bir anda her şey yerli yerine oturmuş gibi gülümsedim. "Eğer mutlu değilsen, değiş o zaman. Bir şeyler yap." Alkolün etkisiyle dilim çözülmüştü. "Neden korkuyorsun?"

Sigara çıkarmak için elini cebine soktu.

"Babanı hayal kırıklığına uğratmaktan mı korkuyorsun? Benim ailem de verdiğim karardan pek memnun sayılmaz ama en azından kararı ben veriyorum. Bence babanı hayal kırıklığına uğratacağın için ödün kopuyor; başarısız olmaktan o kadar korkuyorsun ki umurunda değilmiş gibi davranmayı yeğliyorsun."

"Becca..." dedi uyarır gibi bir ses tonuyla.

"Onlarca farklı kızla çıkıyorsun... Fiona, Zoe... Peki, Liz'e ne oldu? Hiçbiri devam etmedi, çünkü sen gerçek hislerle başa çıkmak istemiyorsun. Böylesi çok daha kolay geliyor değil mi? Rol yapmak..."

Ağzımı eliyle kapattı. "Yeter! Yeter," dedi gözlerimin içine bakarak. Bu bakışı daha önce görmüştüm. Görmemiş gibi davranamazdım. Gözlerine baktım, başımın dertte olduğunu biliyordum. Geçilmemesi gereken bir sınırı geçiyordum. Biz burada başbaşa ne yapıyorduk? Olly'yi düşündüm. İçeride uyuyordu. Geri çekildim. "Hadi içeri girelim," dedim sessizce.

**

Yatağa uzandığımda saat sabahın dördü olmuştu. Topuklularımı çıkardım ve sarı peruğumu makyaj masasının üzerine koydum. Saçlarımı açtım, çıplak omuzlarıma düştüler. Kırmızı rujumu sildim. Biri kapımı çaldı. Sylvie'yi görünce hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim.

"Yarın çok fena akşamdan kalma olacağız," dedi ve iyi geceler öpücüğü verdi. "Keşke Olly de hasta olmasaydı."

**

Yatağımın üzerine oturdum, kafam karışıktı. Biz Joe'yla arkadaştık. Ben Olly'yle beraberdim. Olly'yi seviyordum ben, değil mi? Yakında gidecektim. Bırak, unut şu adamı işte, neden unutmuyorsun?

Gecenin ilk saatlerindeki dansımız geldi gözlerimin önüne. Gözlerinde yine o bakış vardı, yüzü yüzüme çok yakındı, elleri belimi kavramıştı..."

Kes şunu Becca! Burada Joe'dan bahsediyoruz. Olly'nin en yakın dostu.

Joe, Olly'nin dostuydu. Benim ona karşı hislerim yoktu. O ukala, kendini beğenmiş, hep haklı olduğunu zanneden biriydi. Ama çok tatlı bir yanı da vardı. Beni şaşırtıyordu, kalbime dokunan şeyler söylüyordu. Ne kadar tuhaf, Floransa konusunda beni herkesten çok o desteklemişti. Ama Olly'de haklıydı. Yalnızca beni sevdiği için bu ülkede bir okula gitmemi istiyordu, o kadar. En azından Olly bunu dile getirecek kadar açık sözlüydü. Joe'nun ne düşündüğünü anlamaksa çok zordu. En önemlisi de; Joe, Olly'nin en iyi dostuydu. Ben neler düşünüyordum böyle? Joe'nun zafer listesindeki isimlerden biri olmayacaktım. Beni istemesinin tek sebebi bana sahip olamayacağını bilmesiydi. Bu onun için bir oyun muydu? Hayır, ben bu oyunu oynamayacaktım.

Ayağa kalktım, korsemin arkasındaki düğmeleri açmaya çalıştım. Bir an önce bu daracık şeyin içinden çıkıp pijamalarımı giymek istiyordum ama ellerimdeki aptal takma tırnaklarla düğmeleri açmak imkânsızdı. Zihnimden yine Joe'yla ilgili düşünceler geçmeye başladı. Belki ondan birazcık da olsa etkilenmiştim. Onu öpmeyi hiç düşünmediğimi söyleye-

mezdim. Eminim Olly de başka kadınlar hakkında fantezi kuruyordu, bu çok doğaldı. Peki, ben İtalya'ya gidince ne olacaktı? İkimiz de birbirimize sadık kalabilecek miydik? "Hadi" diye söylendim korseyi çıkarmak için hoplarken. Tam o sırada kapı tekrar vuruldu. Olduğum yerde kaldım. "Kim o?"

"Joe."

Adrenalin salgılamaya başlamıştım. Temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerledim. "Gerçekten çok yorgunum," dedim. Sırtımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapadım.

"Bırak gireyim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Kapıyı açmaya çalıştığını hissettim.

Arkam dönük bir şekilde kapıdan uzaklaştım. Joe içeri girdi, yalın ayaktı. Üzerinde kot pantolon ve bol bir tişört vardı, saçları hafif nemliydi. "Ne oldu?" dedim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Dinle, ben şu anda çok..."

"Yorgun musun? Ben de öyleyim."

Yanıma geldi, boynumu öptü, dantelli korsemi açtı. "Artık rol yapmaktan bıktım," dedi korsem yere düşerken. Beni kendine doğru çevirdi. Joe'nun önünde yarı çıplak durumdaydım. *Gitmesini söyle ona,* diye geçirdim içimden. Yüzü, yüzüme çok yakındı. Gözlerimi kapadım.

Ama sonra onu ittim, tam zamanında ittim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Özür dilerim. Ben senin de böyle hissettiğini sanmıştım. Belli ki yanılmışım."

Sakinliği beni rahatsız ediyordu. "Ne demek böyle hissetmek? Ben Olly'le birlikteyim!"

Gözleri öfkeyle doldu. "Sence ben bunu bilmiyor muyum?"

Ben bir Olly'ye bakayım," dedim ve geceliğimi alıp üzerime giydim. Kapıyı açtım; Joe kapıyı bir hışımla kapattı. Onu kenara itip geçmeye çalıştım ama önümü kesti ve beni duvara sıkıştırdı. "Becca, sakın aramızda bir şeyler olduğunun farkında değilmişsin gibi davranmaya kalkma."

Duvara sıkışmıştım, hâlâ gözlerine bakamıyordum.

"Olly iyi bir dost," dedi, "üzmek isteyeceğim en son insan o ama artık rol yapamıyorum. Artık duygularım yokmuş gibi davranamam. Sence neden hiç kimseye bağlanamıyorum?"

Ellerini yanaklarıma koydu, beni gözlerine bakmaya zorladı. "Neden Becca? Sen nedenini biliyorsun."

"Joe, bunu yapamayız."

Beni bıraktı. "Haklısın," dedi. "Unut gitsin. Benim hatam." Arkasını döndü ve koridora doğru yürümeye başladı.

"Joe!"

Tekrar bana doğru döndü. Kollarımı iki yana bıraktım. Birbirimize doğru koştuk, yüzümü tekrar ellerinin arasına aldı ama bu sefer bir an bile beklemeden beni öpmeye başladı. Ben de onu öpüyordum. Tekrar yatak odama girdik. Kapıyı kapattı. Ben tişörtünü çıkarmaya başladım; o kemerimi çözdü. Pantolonumu çıkardım, elleri kırmızı ipek iç çamaşırımın içindeydi. Dokunuşu beni kışkırtıyordu. Bir süre sonra iç çamaşırımı da çıkarmıştım ve yataktaydık. Çırılçıplaktık, öpüşüyorduk, ellerimizle birbirimizi keşfediyorduk. "Seni çok uzun zamandır arzuluyorum," dedi bacaklarımı kaldırıp beline sararak.

**

Birbirimizin kollarında uyuyakaldık. Kıyafetlerimiz odanın her yerine dağılmıştı. Günışığı pencereden içeri süzülmeye başlamıştı.

17

O gece yatağımda uzanırken Annie'ye gerçekleri anlatığım için içim rahatlamıştı.

Üzerinden çok zaman geçmişti, yine de gözlerimi kapadığımda ertesi sabah olanları çok net hatırlayabiliyordum. Olly'nin bana seslenişiyle uyanmıştım. Önceki gece olanlar gözümün önüne gelmişti. Joe'yu sarsarak uyandırmıştım.

"Becca!" diye bağırıyordu Olly. Ayak seslerinin odama doğru yaklaştığını duyabiliyordum.

Başım zonkluyordu. Sabahlığımı giydim, kapıyı arkamdan kapattım ve banyonun önünde Olly'nin karşısına çıktım. "Kendimi berbat hissediyorum," dedi.

"Yatağına dön," dedim ve onu odasına doğru götürmeye başladım. "Ben sana bir fincan çay getireyim."

Ben de hasta gibiydim, başım adeta çatlamak üzereydi.

"Sen olmasan ben ne yapardım?" dedi Olly ben arkasına yastık koyarken.

"Bundan iyi olurdun," dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak.

"Dün gece tuhaf rüyalar gördüm," dedi Olly. "Başka biriyleydin."

"Ne?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü.

"Floransa'da. Luigi'nin birine âşık olmuştun. Ya da Guiseppe miydi?"

"Olly, sen en iyisi dinlen."

"Gondolun içinde sana serenat yapıyordu."

Belli belirsiz gülümsedim. "Orası Venedik," dedim.

"Sana kötü davrandığım için özür dilerim..."

"Kötü davranmadın."

"Ama destek de olamadım değil mi? Aramız pek de harika sayılmaz..."

"Önemli değil."

"Sen gidince bize ne olacağını hala konuşmadık. Sence uzun mesafe ilişkileri sürdürülebilir mi?"

"Denemezsek asla bilemeyiz," dedim iliklerime kadar suçluluk duygusuyla dolarak, "ama bunları şimdi konuşmayalım."

"Seni seviyorum Becca," dedi ve gözlerini kapadı.

•

Odama döndüğümde Joe oturuyordu, yatağın içindeydi ve çıplaktı. Gitmesini istiyordum. Ona bakmaya bile tahammül edemiyordum. "Gitmen gerek," dedim sessizce. Diğerleri uyanacak diye ödüm kopuyordu.

"Becca, konuşmamız gerek."

"Hayır. Hayır, konuşmamız falan gerekmiyor. Sadece git. Dün gece bir hataydı Joe."

"Hayır, değildi."

Nasıl bu kadar sakin, bu kadar kontrollü olabiliyordu? Suçluluk hissetmiyor muydu?"

Kıyafetlerini yerden topladım, yumak yaptım ve eline tutuş-

turdum. "Senle benim aramda hiçbir şey olmadı," dedim sesim titreyerek. "Yaptığımız şey çok yanlıştı, baştan aşağı yanlış."

Joe pantolonunu giydi.

"Olly bizim gibilerini hak etmek için ne yaptı?" diye sordum kendimden iğrenerek. "Sarhoştum ben! Ne yaptığımı bilmiyordum..."

Önümle dikildi ve gözlerini bana dikti. "Böyle söyleme. Ben doğru bir şey yaptığımızı söylemiyorum!" dedi. Derin bir nefes aldı. "Ama ben ne yaptığımın farkındaydım ve bence sen de farkındaydın."

"Hayır!" dedim göğsünü yumruklayarak. "Odama gelmemeliydin. Bütün bunlar, hepsi senin hatan!"

"Haksızlık yapıyorsun."

"Senden nefret ediyorum!"

Beni kollarına aldı. Bir an tepki vermedim. "Benden nefret etmiyorsun Rebecca," dedi.

Onu ittim.

"Şimdi gideceğim," dedi Joe sakince. "Ama daha sonra konuşacağız."

"Konuşacak hiçbir şey yok!"

"Becca?" diye seslendi Olly içeriden.

İkimiz de donakaldık. Odayı acı verici bir sessizlik kapladı.

Sylvie'nin odasının kapısının açıldığını duydum... Ayak sesleri banyoya doğru gidiyordu.

"Git. Lütfen git," diye yalvardım ağlamaklı gözlerle. "Bir daha asla birbirimizi göremeyiz."

Joe o gün odamdan ve hayatımdan çıktı. Bu onu son görüşümdü... Ta ki, on yıl sonra, Maison Joe'da buluşuncaya kadar.

"Çok özür dilerim Olly, sana söylemem gerekirdi," diye fısıldadım yatağımda, "ama o zamanlar kafam çok karışıktı, korkuyordum. Korkağın tekiydim. Joe'ya âşık değildim. Sadece bir geceydi, tek gecelik bir ilişki. Aramızda bir çekim vardı, yokmuş gibi davranamam, ama Joe sen değildi. Biliyorum, bunları bilmek bir şeyi değiştirmiyor; biliyorum, bunlar bahane de değil. Seni seviyorum."

Hiç ses gelmedi. Onun sesini gerçekten duymadığımı, hepsinin hayal olduğunu söyledim kendi kendime. Yas, insana tuhaf şeyler yaptırır dedim. Ama içten içe biliyorum ki; Olly'nin sesini duymuyordum, çünkü sessizliği çok söze bedeldi.

•

Ertesi sabah yalnızlık hissiyle uyandım. Her yerim ağrıyordu. Kalbim, önümdeki bomboş güne ağlıyordu. Joe'nun yanında çalışamazdım. Böyle bir şeyi nasıl düşünmüştüm? Kendimi zorlayarak yataktan kalktım. Bir duş alırsam kendime gelirim dedim içimden.

"Ara onu."

"Olly?"

"Bütün gün *Gel Beraber Yemek Yiyelim* izleyip duramazsın."

"Kızgın değil misin?"

"Kızgınım. Tabii ki kızgınım. Arkamdan neler yapmışsınız.

"Biliyorum," dedim utançla.

"Size güvenmiştim," dedi. Duraksadı. "Eğer o zaman öğrenseydim kalbim paramparça olurdu. Ama şimdi bu konuda hiçbir şey yapamam değil mi?"

Tekrar özür dilemek üzereydim ki beni durdurdu. "Sanırım bir yanım hep ona âşık olmandan korkuyordu," dedi.

"Ona âşık olmadım Olly. Joe'ya âşık olsaydım seninle evlenmezdim, ama sana söylemediğim için çok üzgünüm. Ar-

kadaşlığınız mahvolduğu için üzgünüm. Düşünmeden duramıyorum."

"Becca, dur! Hayatın çok kısa olduğunu öğrenemediysek hiçbir şey öğrenmemişiz demektir. Olan oldu, yaşanacaklar yaşandı. Joe'yla arkadaş ol. Şu anda mümkün olduğunca çok arkadaşa ihtiyacın var."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Neden bu kadar hoşgörülü davranıyorsun?"

"Ben de gurur duymadığım şeyler yaptım."

"Ne gibi?"

Sessizlik.

KAKTÜS TEAM

18

Bankaya girdim. İçerisi çok kalabalıktı. Para yatırmak için sıra numarası aldım ve sıraya girdim.

Glitz'in gönderdiği çek elimdeydi. Hesaplarıma göre bu ikramiyeyle bebek için gerekli şeyleri alabilir, üzerine Londra'da kiralık bir yer tutup depozitosunu ve ilk ayın kirasını ödeyebilirdim. Doğum izninde alacağım para da işime yarayacaktı ve eğer bütün bunları şimdiye kadarki birikimlerimle birleştirirsem bu para beni yaklaşık altı ay idare ederdi. Sonrasını sonra düşünürdüm.

Sıra ilerliyordu, önümde bir kişi vardı.

Para ve iş demişken, hâlâ Annie'nin tavsiyesi hakkında karar verememiştim. Maison Joe'da yarı zamanlı çalışıp çalışmayacağımı bilmiyordum. Dönüşte Joe'ya uğrasa mıydım? İki gün önce Annie'yle konuştuğumda, şarap tadım kursunun yakında başlayacağını söylemişti. Eğer bu işi istiyorsam şimdi bir şeyler yapmalıydım.

"5 numaralı vezne," diye bir anons duyuldu. Öyle bir tonda söylemişti ki, sanki bir ödül kazanmıştım. Bir araba olsa çok iyi olurdu ya da bir ev. Hayır. Ben yalnızca Olly'yi geri istiyordum.

"İyi günler," dedi dudaklarında pembe ruj, üzerinde krem rengi bir bluz ve denizci mavisi bir ceket olan veznedar. "Bugün nasılız?"

"Harika."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çeki camın altından uzattım. "Bunu tahsil edip birikim hesabıma yatırabilir miyim lütfen?"

"Hiç sorun değil. Hesap bilgilerinizi alabilir miyim?"

Bileğindeki şık altın bileziği yukarı aşağı sallaya sallaya hesap numaramı girdi ve çeki makineye soktu. "Doğum ne zaman?" diye sordu kendini tutamayarak.

"Aralık'ta."

"Heyecanlı olmalısınız."

Başımı salladım.

"Bu parayla tatile gidip şöyle bir dağıtmalısınız bence. Bebek doğduktan sonra sosyal hayatınıza veda edebilirsiniz. Ama olsun, yine de değer," dedi gülümseyerek. *Tık tık tık.* "Evet, para hesabınıza yatırılmıştır. Yardım edebileceğim başka bir konu var mı?"

"Bakiyemi kontrol edebilir miyim lütfen?"

"Tabii ki." dedi ve bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi. Rakamlara baktım, kafam karışmıştı. Hatırladığım kadarıyla daha fazla olması gerekiyordu. Sonra Olly'nin ölümünden yaklaşık altı hafta önce yapılan bir işleme gözüm takıldı. Bin sterlin çekilmişti. Olly'nin bin sterline neden ihtiyacı olmuştu ki? Bana neden söylememişti. Acil bir durum olmadığı sürece birikimlerimize dokunmayacağımız konusunda anlaşma yapmıştık. Bu para, Olly'nin ölümünden önce alacağımızın evin peşinatıydı. Rengimin attığını hissedebiliyordum. Biriyle ilişkisi mi vardı? Ne almıştı?

"Yardım edebileceğim başka bir konu var mı?" diye sordu [illegible]dar.

"Hayır. Yok."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde eve doğru yürürken "Anlat bana Olly" dedim nefes nefese, "O paraya niye ihtiyacın vardı?"

"İşimi bırakmıştım," dedi Olly en sonunda.

"Ne yapmıştın?"

"Çıktım. Bıraktım."

Yolun karşısına geçtim. Doğru duymuş olamazdım. "Kovulduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedim.

Hiçbir şey söylemedi.

"İstifa mı ettin?" diye bağırdım. Yanımdan geçen birini çok korkutmuştum, şu anda insanların bana deli gözüyle bakması umurumda değildi.

"Mutsuzdum. Öğretmenlik yapmaktan bıkmıştım. Romanımı bitirmek istiyordum. Hayatta yapmak istediğim tek şey yazmaktı. Bunun son şansım olduğunu düşündüm."

Bahçenin kapısını açtım. Öfkeden çıldırıyordum. Ellerim titreyerek evin kapısını açtım. "Ben de ressam olmak istiyordum Olly, ama bazen yetişkin gibi davranmamız gerekir, anlıyor musun? Sorumluluk sahibi olup kiramızı ödeyebilmek için çalışmamız gerekir!"

"Becca, kendimi berbat hissediyorum."

"Yani sen kitabını bitirene kadar ikimize de ben mi bakacaktım?"

Olly cevap vermedi. Mutfak masasının başına oturdum. Olaylara mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordum. "Bu

ikramiyenin üzerine bir de küçük birikimimizi katarsak," demiştim ona o son sabahımızda, "işte o zaman buradan taşınabiliriz, daha merkezi bir yere geçeriz. Bak Olly, mesela bu çok harika!"

"Ben karşına geçmiş okula yakın bir eve taşınmaktan bahsederken, sen artık o okulda bile çalışmıyordun demek," dedim. "Bunu nasıl fark edemedim? Tam bir aptalım ben."

"Hayır. Aptal olan benim. Sana söylemem gerekirdi."

"Peki ya kitabın bir kere daha reddedilseydi? O zaman ne olacaktı Ol?"

**

Tırnaklarımı kemire kemire düşünüyordum. Üzerine adres yazılmış o kahverengi paketlerin içinde yolladığı kitap metinlerinin teker teker geri gönderilişini hatırlıyordum. Kuşkulu bakışlarımı görünce; "Vazgeçmeyeceğim," derdi bana.

"Bilmiyorum," dedi Olly yumuşak bir ses tonuyla. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı ellerimin arasına bıraktım. "O gün eve dönerken kafan bu yüzden mi dağınıktı? Bana söylemekten korktuğun için mi?"

Sessizlik.

"Ah Olly, bu yalnızca bir iş," dedim. Öfkem azalmıştı. "Yalnızca bir ev!" Gözlerim doldu. "Seni affederdim. Hiçbir şey hayatını kaybetmeye değmezdi. Hiçbir şey."

**

O akşam, olanları Kitty'ye anlatmak için can atıyordum. Ama eğer anlatırsam Olly'nin sesini nasıl duyabildiğimi de açıklamak zorundaydım ve bunu yapamazdım. Henüz yapamazdım. Bunu sırrı saklamaya karar verdim. Annemle babamın da öğrenmesini istemiyordum. Olly'ye Âşık olmamın se-

[illegible] hayalleri olmasıydı. İlk buluşmamızı düşündüm; bana [illegible] pop yıldızı ya da ünlü bir yazar olmak istediğini söylemişti. Acısıyla babamın, Olly'nin gerçek dışı bir sürü hayal peşinde koştuğunu düşündüğünü hissedebiliyordum.

Biliyordum ki, bir süre sonra içten içe ben de böyle düşünmeye başlamıştım.

KAKTÜS TEAM

19

"Bu işi mi istiyorsun?" diye sordu Joe ertesi gün telefonda.

"Eğer başka birini bulamadıysan," diye cevap verdim. Annemin gazetede iş dünyası kısmını okuyor gibi yaptığını fark ettim.

Joe bir süre sessiz kaldı. Belki o da aynı şeyi düşünüyordu: bu çok tuhaf olmaz mı? Ama artık bu işe girmek zorunda olduğumu biliyordum. Artık evde kalamazdım. Meşgul olmam, akıl sağlığıma mukayyet olmam gerekiyordu.

"Fazla ödeme yapamam," dedi. "Bu kursların bütçesi düşüktür."

"Sorun değil. Konu para değil," dedim.

Joe bana şarap tadım kursunun Eylül'ün ilk haftasında başlayacağını söyledi. İki haftadan fazla zaman vardı. Kurs da sekiz hafta sürüyordu. "Ekim sonuna kadar çalışabilir misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ve barda da yardımın gerekebilir."

"Tamam. Haftada en az iki gün çalışabilirim. İstersen yarın başlayabilirim."

"O zaman Luis sana işin inceliklerini öğretir."

Ve ben telefonu kapatır kapatmaz annem, "Ne dedi?" diye sordu."

Luis yarı İspanyol'du, yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Kısa, siyah saçları, kahverengi gözleri, çikolata renkli bir teni vardı. Oraya varır varmaz beni hemen rahatlattı. Mutfağı gezdirdi, beni aşçılarla, Bruno ve Luke'la tanıştırdı. Luke çocuğum olabilecek yaştaydı. Bir kapuçino denemesi yaptım, ama köpüklendirme düğmesini yanlış kullandığım için her yere süt bulaştırdım. "İster inan, ister inanma, daha önce bir süre garsonluk yaptım," dedim.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi.

Gülümsedim. Sonra Luis'e daha önce Chiswick'te bir restoranda kısa bir süre garsonluk yaptığımı ve resim galerisindeki patronum Glitz'le ilk defa orada tanıştığımı anlattım. O zamanlar daha yirmi yedi yaşıma yeni girmiştim.

"Ona mocha yerine espresso götürünce mendilini sallayarak beni yanından kovdu. *Beyin ameliyatı yapmıyorsun ya,* diye bağırdı."

"Ah, evet," dedi Luis. "O tiplerle burada da karşılaşıyoruz."

"Ben en çok şımarık çocuklardan nefret ediyorum," diye ekledi Bruno, "ortalığı altüst ediyorlar."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Luis.

"Ona çok kaba olduğunu söyledim. O da bana moralinin bozuk olduğunu, üçüncü asistanının da işten çıktığını söyledi. Ben de moralimin bozuk olduğunu, çünkü bir ressam olduğumu ve artık yeteneğimin köreldiğini, bu yüzden tamamen farklı bir kariyere yönelmek zorunda kaldığını söyledim. Bana iş teklif etti."

"Öyle pat diye mi?" dedi Luis.

"Yani, pek öyle sayılmaz. Modern İngiliz resmiyle ilgili neler bildiğimi sordu ve ben de daha çok Rönesans hakkında

bilgi sahibi olduğumu, çünkü Floransa'da eğitim gördüğümü anlattım."

Aynı zamanda en sevdiğim ressamın kim olduğunu da sormuştu. Cezanne'nin manzara resimlerini, Jean-Antoine Watteau'nun müzisyen resimlerini ve fete galantelarını sevdiğimi söyledim. Mark Rothko'yu da seviyordum, çünkü ne zaman resimlerinden birine baksam huzur buluyordum. "Glitz'le tanışmam tamamen şans eseriydi. Orada çalışmaya başlayınca en azından sanatla tekrar bir bağım olmuş oldu," dedim. "Peki ya sen Luis? Sen buraya nasıl girdin?"

Luis bana Barselona'da mühendislik okuduğunu, ama bu mesleği benimseyemediğini anlattı. "On yedi yaşındayım! On yedi yaşında kim, ne yapmak istediğine karar verebiliyor ki?" dedi keskin İspanyol aksanıyla. "Samanlıkta iğne aramak gibi," dedi memnuniyetsiz bir tavırla. "Diploma dediğin sadece bir kâğıt parçası. Sanırım Joe da beni bu yüzden işe aldı. İnsanlara şans vermeyi seviyor. Şarap benim için bir tutku. Joe eğitimli olup olmamamızı çok önemsemiyor."

"Aşmış bir adam," dedi Bruno. "Annem hastalandığında bana izin vermişti. Onun yanında olmam gerektiğini söylemişti."

"Sen Joe'yu nereden tanıyorsun?" diye sordu Luis. Tam o sırada içeriye bir müşteri girdi. "Uzun hikâye," diye fısıldadım ve saçlarımı toplayıp üzerimdeki önlüğü düzelttim. "Ne arzu edersiniz?" diye sordum kapuçino olmamasını umarak.

**

Şarap tadım kursu yarım saat sonra başlayacaktı, öğrenciler erkenden gelmeye başlamıştı. Gecenin loş ışığında mahzen romantik bir görünüme bürünmüştü. Meşe ağacından yapılma uzun masalara peynirli bisküvi, patates kızartması, çerez tabaklarını ve tadım kadehlerini dizdim.

Kırklı yaşlarının sonlarına yaklaşan, şık giyimli iki kadın parfüm kokuları eşliğinde yaklaştı. Yoklama kâğıdını imzalattım, paltolarını aldım ve bir an aklıma evdeki kocalarının hali geldi. Muhtemelen kocalarına tavuklu böreği yüz seksen derecede fırınlamalarını tembihleyip buraya gelmişlerdi. İsimleri Felicity ve Diane'di. Şampanya kadehlerini aldılar ve yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek oturacak bir yer bulmaya gittiler.

İki kolunda da dövmeler olan Avusturyalı genç ve yakışıklı Scott'ın imzasını aldım. Sonra içeriye koltuğunun altında gazeteyle bir iş adamı girdi. Bir sonraki öğrenci, çoktan sarhoş olmuş gibi mahzenin merdivenlerinden sendeleyerek indi. Altmışlı yaşlardaydı, minik fasulye filizleri gibi dikilmiş saçlarıyla çılgın bir mucide benziyordu. Adı Henry'di. Ceketini aldım ve içinde ders notlarıyla birlikte tadılacak şarapların listesi olan denizci mavisi dosyayı eline verdim. Listedeki şarapların her biri aynı zamanda satış listesindeydi. "Bravo," dedi Henry dosyayı eline alınca. Masalardan birine doğru ilerledi ve Monica isimli, egzotik görünümlü, ince çizgili bir kıyafet giymiş İtalyan kadının yanına oturdu. Monica, Henry'ye doğru baktı ve yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Bekâr, uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancının yanına oturma hayallerinin suya düştüğünü söyledi Olly. Bu yorumu duyunca gülümsemeden edemedim.

Monica'nın oturduğu yerde yavaş yavaş kayarak Henry'den uzaklaşmasını izlemeye öyle dalmıştım ki son öğrencinin geldiğini fark etmedim. "Merhaba!" dedi öğrenci elimi hevesle sıkarak. "Benim adım Adam."

Adam mavi bir gömlek giymiş, üzerine de koala desenli parlak sarı bir kravat takmıştı. Gömleğinin yarısı kot pantolonunun dışına sarkıyordu.

"Ah, bu arada," demişti Joe geçen hafta, "Adam diye bir öğrenci var, o Mavis'in oğlu."

"Mavis'in oğlu mu?"

"Mavis babama bakıyor. Oğlu Adam yirmi iki yaşında, doğru düzgün bir işi yok. Özel bir engelli okulunda eğitim gördü. Mavis'in dediğine göre yemeklere ve şaraba ilgisi varmış, bu yüzden onu da kursa alacağıma söz verdim."

Adam parlayan gözlerle bana bakıyordu. "Tıpkı Julia Roberts'a benziyorsun, sen daha güzelsin," dedi.

Yanaklarım kızardı. Ben de kravatına iltifat ettim.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

Joe yanımızdan geçerken Adam'a oturacak bir yer bulmasını tembihledi ve bana dönüp, "Adam fena çapkındır, dikkat etsen iyi olur," dedi.**

"Aranızdan kaç kişi şarabı tadından tanıyamayacağına inanıyor?" diye sordu Joe dersin başında.

Birçok kişi elini kaldırdı.

"Pekâlâ, size iyi haberlerim var, bunu başarabilirsiniz. Hepimiz aynı ekipmanla doğduk."

Adam bana doğru el salladı. Ben de ona el salladım.

"Şarap tadımı sadece antrenman gerektiren bir alan... Ve antrenman yapması da oldukça zevkli doğrusu, değil mi?

"Demek hâlâ smokinli bir hıyar gibi konuşuyor," dedi Olly.

"Spor salonunda antrenman yapmak gibi değil sonuçta!" diye bağırdı Henry. Bir yandan göğüs kaslarını gerdi, bir yandan da esprisine gülsün diye Monica'yı dürttü.

"Aynen öyle," dedi Joe. "Doktorlar bile sağlıklı bir yaşam için günde bir kadeh kırmızı şarap öneriyor. Önümüzdeki sekiz hafta içinde burada hangi tür şarapları sevdiğinizi ve

bunun sebeplerini öğreneceksiniz. Önemli olan kısım sebepleri. Sevdiğiniz şarap türü her zaman en pahalısı olmayacak. Şanslıysanız ucuz olanları beğenirsiniz..."

"Ah keşke," diye bağırdı Henry.

"Peki, gördüğünüz gibi, yardımcım Rebecca önünüze tadım kadehleri, bir şişe su ve atıştırmalıklar koydu. Bir de tükürük hokkası var. Yutmak ya da tükürmek size kalmış. Sanırım bu tercihiniz, buraya arabayla ya da otobüsle gelmiş olmanıza göre değişir."

Adam Monica'yı dürttü ve otobüsle geldiğini söyledi.

"Ama bu akşam bahsedeceğimiz üzüm çeşitlerine geçmeden önce Rebecca hepinize birer kadeh Şili Merlot şarabı dolduracak."

Masaları dolaştım ve her bir öğrencinin kadehine biraz şarap doldurdum. "Şimdi içme!" dedi Joe, Henry'ye.

"Şimdi şunu hayal edin. Şarap siparişinizi vermişsiniz ve garson size tatmak isteyip istemediğinizi soruyor. Çoğu insan utanır ve bunu aceleye getirir. Ama önemli olan şarabın durumunu tahlil etmektir."

"Durumunu mu?" dedi yakışıklı Scott. Scott bronz tenliydi. Kumral saçlarının arasında yazdan kalma sarı teller vardı.

"Evet, şarabın mantarlanmadığından emin olmanız gerekir. Mantarlanmak derken ne demek istediğimi biliyor musunuz?

"Kokuşmak," dedi Adam burnunu tutarak.

Gülmeme engel olamadım.

"Evet, Adam, aynen öyle," dedi Joe. "Şarap kötü kokmaya başlar. Nemli bir tavan arasında ya da ıslak bir kolinin içinde şarabın mantar tıpası koku yapar. Eğer önümüzdeki sekiz hafta içinde Rebecca'yla mantarlanmış bir şarap şişesi bulursak size de göstereceğiz. Evet, şimdi ilk işimiz şarabı koklamak."

Öğrenciler şaraplarını kokladı.

"Sonra kadehinizi şöyle bir çeviriyorsunuz. Bu öyle poz kesmek için yapılan bir hareket değildir. Aroması dağılsın diye yapılır." Joe kadehini uzman bir edayla çevirirken ben de onu izliyordum. "Şaraplar hakkında bilgi sahibi olmam için bana ilham veren Tom Amcam, bu harekete şarap helikopteri derdi."

Monica, Joe'yu baştan aşağı süzmeye başladı. Hipnotize olmuş gibiydi.

**

Bir buçuk saat sonra herkes gitmiş ve ben de kadehleri yıkamaya başlamıştım.

"Adam çok değişik bir tip," dedim.

Ders bittikten sonra Adam bana mahalle kütüphanesinde çalıştığını ve bir evsizler derneğinde gönüllü olarak çalışıp domates çorbası dağıttığını anlatmıştı.

Joe dizüstü bilgisayarını kapattı. Üzüm seçimiyle ilgili bir film gösteriyordu. "Mavis onun için çok endişeleniyor," dedi. "Çok zor bir şey... Bu dünyada, Adam gibi insanlar kendilerine yer bulamıyor."

Ben bulaşıkları yıkamaya devam ederken Joe bana şarap tutkusunun nasıl başladığını anlatmaya başladı.

"Büyükbabam öldükten sonra Tom Amcam İngiltere'deki sigortacılık işini bırakıp seyahat etmeye başladı. Kendisine kalan mirasla Batı Avustralya'da bir çiftliğe yatırım yaptı. Annemin cenazesi için geri geldiğinde onunla gitmem için beni ikna etti. Artık başarılı bir iş sahibiydi ve tıp okumak istemediğimi de biliyordu. Bu fikir tabii ki babamın hiç hoşuna gitmedi. Hayatımı çöpe attığımı söyledi. O günden sonra bir daha Tom Amcamla konuşmadı. Kardeşinin ona ihanet ettiğine inanıyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Üç yıl sonra Londra'ya döndüm. Bir şarap tüccarının yanında işe girdim. Çalışırken iki senelik bir eğitim için sınavlara girdim..."

"Peki baban?"

"Fazla iletişim kurmadık. Annemin ölümünden sonra kendini kaybetti. Muhtemelen onu defalarca aldatmıştı ama buna rağmen annem hep yemeğini hazırlar, onun yanında olurdu. Babam bunu özlüyordu ve tıbbı terk ettiğim için de beni asla affedemiyordu. Beni ancak şarap ticareti yapan bir yerde adamakıllı bir iş bulunca ciddiye almaya başladı."

"Winchester'a neden geri döndün?"

"Babam için. Durumu pek iyi değil."

"Geçmiş olsun. Ciddi bir şey mi?"

"Demans."

"Aman Tanrım, Joe, çok üzgünüm."

Joe eline bir havlu aldı.

"İşte bu yüzden yanımda güvenebileceğin kişileri çalıştırmak zorundaydım. Luis ve Edoardo arada bir apar topar gitmem gerektiğini anlıyor ve fazla soru sormuyorlar."

"Babanla mı yaşıyorsun?"

"Hayır. O eski evimizde, yanında bakıcısı var. Mavis harika bir insan. Babama çok iyi bakıyor. Para insanı mutlu etmiyor ama en azından seçenek sunuyor."

Kuruladığı kadehleri kutulara koydu. Bu kadehlerin Riedels marka olduğunu ve dünyanın en iyi tadım kadehleri olduğunu, çünkü sağlamlıklarından dolayı tekrar tekrar yıkanabildiklerini söyledi.

"Babamı bir bakımevine vermeyi düşündüm, özellikle de

yıllardır birbirimize çok yakın olmadığımızı düşününce... Ama... Ne bileyim," dedi sesi gittikçe azalarak.

"Joe?"

"Söyleyeceğim şey sana çok tuhaf gelebilir... Herhalde kafayı yediğimi düşünürsün..."

"Söyle."

"Annemin benimle konuştuğunu, benden babamı affetmemi ve onun yanında olmamı istediğini hissetmeye başladım. Sonra da bu mekânı buldum. Bir süre kendi işimi yürütmeyi istedim. Zamanlaması inanılmazdı. Sanki annem bana burada kalmamı söylüyor gibiydi."

Tek kelime etmedim.

"Joe!" diye seslendi Luis restoran kısmından. "Bir saniye bakabilir misin?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum. Şimdiye kadar kimseye anlatmadım, Tom Amcama bile. Seni korkuttum değil mi? Deli olduğumu düşünüyorsun..." dedi merdivenleri çıkarken.

"Hayır. Deli olduğunu düşünmüyorum. Hem de hiç."

**

"Bu akşam harikaydın," dedi Joe gecenin sonunda barda başbaşa kalınca. Burada çalışmaya başladığımdan beri ilk defa adamakıllı konuşma fırsatı bulmuştuk ve bu hoşuma gitmişti. "Özellikle de Adam'ın asılmalarına çok iyi tahammül ettin."

"Julia Roberts'tan daha güzel olduğumu düşünüyor. Bence bu benim gibi yaşlı, rüküş bir hamile için gayet güzel bir gece oldu."

"Otur," dedi Joe. "Sana içecek bir şeyler getireyim. Çok çalıştın. Luis ve Edoardo barın arkasında çok maharetli olduğunu söylüyor bu arada."

Tam Joe'ya kapuçino makinesinde ustalaştığımı söyleyecektim ki elimi karnıma koydum. "Oğlum tekmeledi!"

Çok rahatlamıştım, çünkü son birkaç gündür bebek çok sessizdi. Annem bunun çok normal olduğunu söylüyordu; bu bebeği kaybedemezdim. Bunu kaldıramazdım...

"Oğlum mu? Cinsiyetini biliyor musun?"

Erkek olduğunu söyledim.

"Nasıl bir his?" dedi Olly.

Gözlerim dolmaya başladı. Olly'ye olan kızgınlığımı daha fazla sürdüremezdim. O çocuğumun babasıydı ve her şeyi kaçırıyordu. "Olly harika bir baba olurdu," dedi Joe sanki aklımı okumuş gibi. Yumruklarını sıktı. "Keşke onu görebilseydim. Onu yüzüstü bıraktım. Mesajımı neden cevapsız bıraktığını biliyorum. Ben kolay olanı yaptım. Elimden geleni yapmış gibi davrandım, hayatıma devam etmeyi seçtim. Vazgeçmemeliydim."

"Her şey senin hatan değildi," dedim. "Eğer o geceyi Olly'ye anlatma cesaretini gösterebilseydim... Ama ben durumu iyi yönetemedim. Üçümüzün ilişkisini mahvettim."

"Keşke Olly'le konuşabilseydim. Keşke bu kadar kötü bir dost olduğum için ne kadar üzgün olduğumu ona söyleyebilseydim."

Joe'ya durumu anlatmak zorundaydım.

"Joe? Bilmen gereken bir şey var," dedim çantamın kayışıyla oynayarak.

Joe dikkat kesildi.

"Annenle ilgili konuyu bana anlattın ya... Hani seninle konuştuğunu hissediyormuşsun..."

"Evet?"

"Ben de zihnimde onun sesini duyuyorum. Yani galiba duyuyorum."

"Ne demek galiba duyuyorum? Benim sesimi duymuyorsan kimi duyuyorsun?"

"Kimin sesini?" dedi Joe.

"Olly'nin."

"Rebecca..."

"Çok tuhaf olduğunu biliyorum!" dedim bir çırpıda Joe'nun yüzündeki dehşet ifadesini görünce. "Bu yüzden kimseye anlatamadım. Kitty'ye ya da annemle babama bile söylemedim. Ama sen anneni duyduğunu söyleyince..."

"Ne diyor peki?"

Olly'nin söylediklerini duyunca gülümsedim. "Kilo almışsın."

"Vay puşt!"

"Barda çok mu fındık fıstık yiyorsun?"

Joe şaşkın gözlerle bana bakıyordu ve aklından geçenleri okuyabiliyordum: Bu tam da Olly'nin söyleyeceği bir sözdü.

Ama bunların hayal olabileceğini söylemeye başladı. Annesinin sesini gerçekten duymuyordu, sadece varlığını hissediyordu. Hem bu mekânın tam zamanında kiralığa çıkarılması yalnızca tesadüf de olabilirdi. Şüpheyle yaklaştığını görünce ona Jim ve Noodle'ı anlattım. Onları o günden sonra hiç görmemiştim. Sanki bir mesaj iletmeye gelmiş ve sonra hemen ortadan kaybolmuşlardı.

"Belki de açıklayamayacağımız şeyler gerçekten vardır," dedim. Birilerinin bana inanmasına gerçekten çok ihtiyacım vardı. "Belki de hayat tahmin ettiğimizden çok daha esrarengizdir."

**

Sonraki bir saat boyunca Joe'yla barın önünde sohbet ettik. Sırrımı açtıktan sonra aramızdaki tüm gerginlik yok olup

gitmişti. Bunu ondan başka kimseye anlatmayacaktım. Kimsenin benden şüphe etmesini, bunun yas sebebiyle verdiğim psikolojik bir tepki olduğunu, her şeyin sürecin bir parçası olduğunu söylemesini istemiyordum. Kitty'yi ne kadar sevsem de, bazen olaylara çok siyah ve beyaz bir gözle bakabiliyordu. Joe kimseye bir şey anlatmayacağına dair bana söz verdi.

Geçtiğimiz on yıldan bahsettik. Ben Floransa'da yaşadıklarımı anlattım. Sanat akademisinin restore edilmiş eski bir kilise olduğunu; Floransa'nın merkezinde, Ponte Vecchio yakınlarındaki yıkık dökük bir dairede kaldığımı söyledim. Yeni arkadaşlar edindiğimi ve geceleri sokak sokak dolaştığımı, şarap evlerinde saatlerin dakikalar gibi geçtiğini anlattım. Joe'ya hâlâ ragbi oynayıp oynamadığını sordum. Winchester'a taşındığından beri bir ev bulmak ve işini kurmakla uğraştığını ve bu yüzden zaman bulamadığını söyledi. Konu aşk hayatına gelince, "Avustralya'da biriyle tanıştım," diye itiraf etti Joe. "Tom Amcamın arkadaşlarından birinin kızıydı, Camilla. Çok güzel ve eğlenceli bir kızdı. Londra'da iki yıl birlikteydik; ama sonra o buraya yerleşmek istemedi, ben de Avustralya'da yaşamak istemedim. Sanırım tüm dünyanı arkada bırakabilmek için birini gerçekten çok sevmen gerekiyor. Biz birbirimizi yeterince sevmiyormuşuz ama o dönemde acı çektim." Duraksadı. "Neyse, şimdi Peta'yla birlikteyim," dedi. Bir ay önce tanıştıklarını söyledi. "Daha çok yeni bir ilişki olmasına rağmen ben mutluyum," diye ekledi.

Babasından bahsettik. Önceleri sürekli Winchester'a gelip ne için geldiğini unuttuğunu, sonra eve dönüş yolunu bulamamaya başladığını anlattı. Genelde babasının arkadaşlarının onu bir Marks and Spencer mağazasında bulup telefonla haber verdiklerini söyledi. Elinde bordo renkli çoraplarla kasada beklediğini, kasiyerlerin sabırla durumu anlatmaya çalıştığını, parası yoksa aldıklarını geri koymak zorunda olduğunu söyle-

diklerini... Bir süre sonra direksiyon başında da tehlike teşkil etmeye başladığını, kavşaklarda ters yöne döndüğünü...

"Yaşlandıkça daha yumuşak huylu oldu," dedi Joe. "Tuhaf geliyor, ama artık daha iyi anlaşıyoruz. Belki de onu hayal kırıklığına uğrattığım zamanları unuttuğu içindir," dedi.

Babasının da Maison Joe'ya para yatırdığından bahsetti. "Burada kalmaya niyetli değildim, dedim ya, öyle oldu işte."

Ben de Winchester'a geri dönmenin bana hem iyi, hem de kötü geldiğini itiraf ettim. Çayırlarda yürürken, St Cross'dan geçerken, gözlerimin önüne düğün günümüz geliyordu. Ben kolları dantelli, fildişi renkli gelinliğimin içindeydim. Olly'ye doğru yürüyordum. O gururlu gözlerle bana bakıyordu. Tören Winchester Koleji'nde yapılmıştı. En hoşuma giden kısmı Olly'nin piyanoyla Bob Dylan'dan "*Make You Feel My Love*" çalmasıydı. Bazen hatıralar beni Olly'ye yakın hissettiriyordu; bazense buradan mümkün olduğunca uzaklaşmayı istiyordum.

Joe'nun cep telefonu çalmaya başladı. Telefonu açtı. "Peta aradı," dedi kapattıktan hemen sonra. "Buraya geliyormuş."

"Harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Becca, umarım senin için sorun değildir, ben ona Olly'yi anlattım."

"İyi yapmışsın. Açıklama yapmak zorunda kalmayınca hayat daha kolay oluyor."

**

Uzun boylu, ince bir kadın bara doğru yürüyordu. Omzunda şık bir deri çanta vardı. Joe ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Merhaba hayatım," dedi. Öpüştüler. Sonra Joe bizi tanıştırdı.

Hayatımda gördüğüm en etkileyici kadınlardan biriydi. Si-

yalı saçlarını leopar desenli bir bantla toplamıştı. Dar, kısa paça pantolonu ve yüksek topuklu ayakkabıları vardı. İnsanın asıl bakmaktan kendini alamadığı yeri gözleriydi. Koyu mavi, safir rengi gözleri...

"Eee, nasıl gidiyor? Joe nasıl bir patron?" diye sordu bar taburelerinden birine oturarak. Joe gülmeye başladı.

Kaprisli ve sert," dedim gülümseyerek.

"Kovuldun," dedi Peta parmağını bana doğru uzatarak.

"Peta küstahlık yapmayı çok sever," dedi Joe.

"Bristol'de ev arkadaşıymışsınız değil mi? Joe uzun zamandır birbirinizi görmediğinizi söylemişti."

"Evet, doğru."

"Arayı kapatmamız gerek," dedi Joe dikkatli gözlerle bana bakarak. "Tam on yıl oldu."

20

Kitty hafta sonu için beni ziyarete gelmişti ve bu akşam Peta, Annie ve Annie'nin henüz tanışamadığım eşi Richie'yle Maison Joe'da buluşacaktık.

Ama akşamki buluşmamızdan önce Southampton'daki John Lewis mağazasına gidecektik. Bebek ürünleri için bir hafta önce Mothercare'e gitmiştim, içeri girer girmez panik yapıp yarı trans halinde mağazadan elim boş çıkmıştım.

Ben arabayı kullanırken Kitty de Annie'nin listesini okuyordu. Adeta yabancı dilde yazılmış bir metin gibiydi. "Emzirme sutyeni (kolay...) ne? Kolay... Kolay Erişimli galiba... Kış battaniyesi, su geçirmez çarşaf, şişe, mama önlüğü, ıslak ne?"

"Islak havlu."

"Sterilizasyon seti, alt değiştirme minderi, ana kucağı (benimkini alabilirsin, tavan arasında duruyor) araba koltuğu..." diye sayarken bir an durdu Kitty ve sanki listeyi buruşturup camdan atacak gibi baktı. "Ah lütfen, meme ucu yağı almak zorunda değilsin!" dedi. Gülmeye başladım. "Bunlar ocağına incir ağacı diker," dedi. "şirket hissesi satsan ancak karşılarsın."

"Hissem yok."

"Ah, o zaman loto kazanacaksın."

"Loto oynamam."

"İyi. O zaman banka soyman gerek."

**

Mağaza ağzına kadar doluydu ve en yakın kafeye kaçmamak için kendimizi zor tutuyorduk.

"Buraya da havluları ve battaniyeleri koyabilirsiniz," diye farklı bir şifonyer modelini tanıttı sarıya boyanmış saçları olan orta yaşlı bir mağaza görevlisi. "Ayrıca..." dedi ve bileziklerini şıkırdatarak başka bir bölmeyi gösterdi. "Buraya da bebeğinizi giydirmeden önce kullanmanız gereken eşyaları koyarsınız. Mesela bebek bezlerini ve silerek temizleme için gerekli pamukları..."

"Silerek temizlemek mi?" dedi Kitty esnemesini bastırmaya çalışarak.

"Bu ilk bebeğiniz mi?" diye sordu görevli.

Başımı salladım. "Yaklaşık yirmi beş haftalık," dedim.

"Endişelenmeyin," dedi. "Biliyorum, çok büyük bir sorumluluk, ama kısa zamanda öğrenirsiniz. Gerçekten çok kolay. Bende de üç tane hergele var."

Gülümsedim. Sonra silerek temizlemenin nasıl yapılacağını sordum.

Görevli kadın anlatmaya başladı, daha sonra Kitty'nin kıkır kıkır güldüğünü görünce durdu. Görevliden özür diledim.

"Devam edeyim mi?" diye sordu soğuk bir tavırla.

Kitty'yi kolundan tutup uzaklaştırdım. Öğle yemeği vaktinin geldiğine karar vermiştik. Kitty büyük boy kadehte şarap sipariş etti.

**

"Bana Joe'nun mekânından biraz daha bahset," dedi Kitty. Üç haftadır orada çalışıyordum. Salı ve Perşembe günleri gidi-

yordum. Şarap tadım kursunda ikinci haftaya yaklaşıyorduk. "Çok eğlenceli. Neden öyle bakıyorsun bana?"

"Kafam almıyor, hepsi bu. Orada çalışmak tuhaf olmuyor mu?"

Ağzımın kenarındaki mayonezi sildim. "Başlarda tuhaftı, ama artık aştık."

"Hmmm."

"Ne var? Yapma Kitty."

"Ona karşı bir şeyler hissetmiyorsun değil mi?" diye sordu ve sonra yüzümdeki ifadeyi görünce; "Özür dilerim," dedi. "Aptalca ve düşüncesizce bir soru sordum."

Bagetimi bitiremeyeceğimi anlayınca tabağımı kenara ittim. "Joe karşıma çıkacağını beklediğim son insandı, işin tuhaf tarafı, onunla tıpkı seninle yaptığımız gibi Olly hakkında konuşabilmek iyi oluyor. Bana iyi geliyor."

"Özür dilerim," dedi tekrar. Tepsileri Danimarka pastasıyla dolu, kilolu bir çifte yol vermek için sandalyesini kenara çekti. "Neyse," dedi. "Şimdi şu listeye devam etmemiz gerekiyor. Tek bir şeye odaklanalım."

"Bu imkânsız!"

"Ben de bu konuda uzman değilim," dedi Kitty, "ama Annie'nin söylediği her şeyi alman gerektiğini sanmıyorum. Bebeğinin sadece sana ihtiyacı var Becca. Sana ve sevgiye. Geriye kalan her şey ayrıntı..."

**

Bize gösterdikleri ilk araba koltuğu, on beş aydan küçük bebeklere göreydi. "Ama önemli olan çocuğunuzun boyu ve kilosu," dedi görevli. "Yaşı önemli değil. Bebeğiniz bu koltuğa sığmayacak kadar büyüdüğü anda yeni bir koltuk almanız gerekecek." Görevli kadın ellili yaşlarının sonlarındaydı, koyu

kestane renkli saçları ve boncuklu bir kolyesi olan tombul bir kadındı. "Gördüğünüz gibi koltuk arkaya bakacak şekilde takılıyor. Bebek koltukları arabanın arkasına doğru bakar. Olası bir kaza anında," dedi koluma dokunarak. "Arkaya bakan modeller çarpmanın etkisini vücutlarının en güçlü yerine, yani sırtlarına doğru dağıtır." Derin bir nefes aldı. "Benim bebeklerle seyahat etme konusunda iki altın kuralım var," dedi. "Birincisi, tam olarak doğru model koltuğu almak, ikincisi de kocanın çok hızlı kullanmamasını sağlamak!"

Kitty çaktırmadan elimi sıktı.

**

Kitty'le araba koltuğunu almak için sıraya girdik ve kasanın önündeki çifti izlemeye başladım. Kadın benimle aynı hamilelik döneminde gibi görünüyordu. Adam kadının elindeki ağır poşetleri aldı, onu yanaklarından öptü. Sonra da birlikte mağazadan çıktılar.

"Becca?"

Kitty'ye doğru döndüm.

"Anneme bu yaz neden tatile gitmediğini sorduğumda bana ne cevap verdi biliyor musun? Becca?"

"Efendim?"

Kitty sorusunu tekrarladı.

"Ne cevap verdi?"

"'Tatile gidecek param yok Catherine, senin düğünün için para biriktiriyorum,' dedi. Ben de dedim ki, 'Aman anne, tahmin ettiğinden daha uzun süre beklemek zorunda kalabilirsin.' O da dedi ki, 'Eğer evlenmezsen parayı cenazem için kullanırsın.'"

Gülmeye başladım. O anda sıra bize geldi ve kasaya doğru yöneldik.

Olly yanımda olmayabilirdi, ama Kitty yanımda olduğu için çok şanslıydım.

**

Kitty'le eve dönünce babamı oturma odasında hafta sonu gazetelerini okurken bulduk. Annem mutfakta Oscar ve Theo ile birlikteydi. Pippa tenis kulübünde çalışıp *Kaplancıklar* isimli yedi-on yaş arası bir çocuk grubuna koçluk yaparken annem ve babam çocuklara bakıyordu. Normalde Cumartesi günleri Pippa çalışıyorsa çocuklara Todd bakardı, ama o da yoktu. Her zamanki gibi... "Gören de zannedecek ki adamın başka bir ailesi var," demişti babam kaç kere.

Oscar ve Theo'ya Kitty'nin kim olduğunu hatırlattım, gerçi onlar fileto balıklarıyla ve fasulyeleriyle daha fazla ilgileniyordu.

Kitty çocuklarla konuşurken ben de aldığımız araba koltuğunu anneme gösteriyordum. O sırada Pippa, üzerinde eşofmanıyla ve incecik kollarını ortaya çıkaran beyaz tişörtüyle çıkageldi. Oscar ve Theo masadan inip annelerine doğru koşmaya başlayınca yer yerinden oynadı. "Merhaba tatlılarım! Anneannenizin yanında uslu durdunuz mu bakayım?" dedi saçlarını okşayarak. Oscar geri çekildi. Saçlarının okşanmasından hoşlanmıyordu.

"Yarın boş gün mü anneciğim?" diye sordu Theo kaygılı bir sesle.

"Evet, çünkü bugün cumartesi, değil mi yavrum? Yarın hangi gün oluyor peki?"

"Pazar, yorgunluk kaç yazar!" diye bağırdı Theo neşeyle.

Annem Pippa'ya, çocukları Audrey'le birlikte parka götürdüğünü ve orada salıncaklara ve kaykaya bindiklerini söyledi. "Salıncaklara ve kaykaya binmişsiniz öyle mi?" dedi Pippa sahte bir neşeyle.

Oscar Pippa'nın kıyafetini çekiştirdi ve televizyon izlemek için izin aldı. Pippa da izin verdi. Annem henüz balık filetolarını bitirmediklerini söyledi. Ama artık çok geçti, çoktan gitmişlerdi. Annem elinde bir bezle peşlerinden koşup ellerini ve ağızlarını sildi.

"*Kaplancıklar* nasıldı?" diye sordum. Pippa, yaz tatillerinde koçluk yapmanın yanı sıra sonbahar aylarında da tenis kamplarını yönetiyordu.

"Harika! Bir çocuk var, Digby, muhtemelen harika bir oyuncu olacak," dedi Pippa. Tam bize Digby'nin forehand vuruşunun nasıl olduğunu gösteriyordu ki poşetleri görünce eli havada kaldı. "Aaa, alışveriş mi yaptın?" dedi. Gözünü araba koltuğuna dikti. Onun tavsiye ettiği koltuk değildi bu.

Kitty söze girdi. "Annie'nin listesini görmeliydin," dedi.

"Annie'nin listesi mi?"

"Senin listenden de yararlandım," dedim.

"Becca'nın size ihtiyacı var," dedi Kitty anneme, mutfaktan döndüğünü görünce. "Bebeği silerek temizlemenin ne olduğunu bile bilmiyoruz!"

"Seve seve yardım ederim," dedi annem.

"Önümüzdeki cuma uygun musun?" diye sordum.

"Cuma," dedi ve telefonun yanındaki ajandasına baktı. "Uygunum."

"Bir dakika," dedi Pippa. "Çocukları Marwell Hayvanat Bahçesi'ne götürmeyecek miydin?"

"Ah evet doğru... Götürecektim."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Olsun, sen Becca'yla git," dedi Pippa.

Kitty sessizce izliyordu.

"Başka bir zaman da gidebiliriz," dedim annemin üzüldüğünü hissedince.

"Hayır Becca," dedi Pippa. "Bu zor zamanlarında senin yanında olması gerekiyor." Tek kelimesinde bile samimi olmadığını biliyordum. "Çocuklar biraz hayal kırıklığına uğrayacak ama..."

"Gerçekten, önemli değil," dedim rahatsız olduğumu gizlemeye çalışarak.

"Sen başka birini bulmaya çalışsana Pippa!" dedi annem ikimizi de şaşırtarak. "Eğer bulamazsan..."

"Önemli değil, ben götürürüm," dedi Pippa. Raket çantasını aldı, masanın üzerinden arabasının anahtarlarını aldı. Bir an gözümün önüne yıllar önce o masanın üzerine koyduğum resimlerim geldi. On üç yaşındaydım. Tarihi çarşının merdivenlerinde oturan ve dondurma yiyen insanların resimlerini yapıp kuruması için masanın üzerine koymuştum. Pippa annemle birlikte eve gelmiş ve raket çantasını resmin üzerine atıp onu mahvetmişti. Resimleri neden öyle aptalca bir yere koyduğumu sorunca gözlerimden yaşlar süzülmüştü. Annemin beni korumasını, bunun benim suçum olmadığını söylemesini beklemiştim. Ama o, bana raket çantasının fiyatını söylemişti.

Pippa mutfaktan çıkmadan önce hepimize uzaktan öpücük gönderdi ve bir an önce eve gidip çocukları yatırması gerektiğini söyledi.

Anneme çocuklara baktığı için teşekkür etmediğini fark ettim. Her zamanki gibi insanlardan beklentisi çok fazlaydı. İçimde ona duyduğum kini tekrar hissetmeye başladım.

Sanırım o kin hiçbir zaman kaybolmamıştı.

21

"Vay be! Harika," dedi Kitty. Ve bu gece o sağı solu belli olmayan kapuçino makinesiyle uğraşmak zorunda olmadığım için Joe'nun bu mekânı ne kadar güzel dekore ettiğini görebiliyordum. Koyu renkli ahşap masalarıyla, zemin döşemesiyle çok sade bir mekândı. Restoranın bir köşesinde, *Decanter* dergileriyle ve şarap kitaplarıyla dolu olan rafın hemen yanında bir kanepe vardı. Barın sağ tarafında, Meydana açılan kapıya doğru uzanan, farklı ülkelerden gelen şaraplarla dolu, sıra sıra şarap rafları vardı. Ama Joe'nun asıl uzmanlık alanı Fransız ve Avustralya şaraplarıydı.

Bella[4] Rebecca!" diye karşıladı bizi Edoardo. Onu Kitty'le tanıştırdım. Bana buzlu bardakta zencefilli bira getirdi.

"Tatlı çocukmuş," diye fısıldadı Kitty.

"Eşcinsel."

"Yazık olmuş."

"Eskiden film setlerinde çalışıyormuş. Makyöz olarak. Sonra karavanlarda çalışmaktan bıkıp iş değiştirmiş," dedim. Mekâna şöyle bir göz gezdirip köşedeki masada dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazan Peta'yı gösterdim.

4 Bella: İspanyolcada "güzel" anlamında kullanılan kelime.

"Güzelmiş," dedi Kitty.

"Çok güzel," dedim.

"Kaltak karı. Ondan şimdiden nefret ediyorum," dedi ve kahkaha attı.

**

"Selam!" dedi Peta parlayan gözlerle bize yaklaşarak. Eğilip Kitty'yi yanaklarından öptü. İki hafta önce Peta'yla bu mekânda tanıştıktan sonra bir defa birlikte öğle yemeğine çıkmıştık. O günlük sette ona ihtiyaç olmadığını söylemişti. Winchester'da bir Jane Austen belgeseli çektiklerini öğrendim. Çekimlerin ilk haftasında, çekim ekibi ve oyuncular bir akşam hep birlikte Maison Joe'ya gelmişti ve Joe'yla o akşam tanışmışlardı.

"Sen Kate olmalısın!"

"Kitty."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Kate."

Kitty'le birbirimize baktık ve tekrar yerimize oturduk.

"Kim bilir ne kadar kaba olduğumu düşünmüşsünüzdür, ama menajerim Derek'e mail atmam gerekiyordu, henüz bitirebildim. Bir televizyon dizisi için seçmelere katılmamı istiyor..."

"Becca da tam bana senin oyuncu olduğunu anlatıyordu," dedi Kitty menüye uzanarak.

"Maalesef."

"Cassandra rolünü oynadığını duydum," dedi Kitty. "Jane'in kız kardeşini."

"Evet öyle. Zavallı Cassandra'yı oynuyorum! Nişanlım Karayipler'de sarıhummadan ölüyor, ben de evde kalmış yaşlı bir kız olarak kalıyorum," dedi bembeyaz dişleriyle gülümseyerek.

"Todd'un dişlerine rakip gelmiş," dedi Olly.

"Kitty, Peta'ya gözlerini dikti. "Sen bir şampuan reklamında oynamamış mıydın?"

"Evet!" dedi Peta. Tanındığı için heyecanlanmış gibi görünüyordu. "Organik kayısı aromalı bir şampuan."

"İşe yarıyor gibi görünüyor," dedim parlak saçlarını işaret ederek.

"Yok be! O şampuanı hayatımda hiç kullanmadım."

"Daha önce hiçbir oyuncuyla tanışmamıştım," dedi Kitty. Peta'dan imza isteyecek diye korktum. "Göründüğü kadar ihtişamlı bir hayat mı?"

Peta başını iki yana salladı. "Normal sosyal hayatını mahvediyor. Ne zaman dışarı çıkmak için plan yapsam Derek'ten bir haber geliyor. Mesela ertesi sabah saat dokuzda bir oyunculuk seçmesi için Clerkenwell'de olmam gerektiğini, bu yüzden o gece rolümü ezberlemek zorunda olduğumu söylüyor. Hatta bir kere tam tatile gitmek üzereyken bir reklam filmi için ana listeye alındığım söylendi..."

"Ana liste?"

"Olağan dışı bir durum olmadığı sürece rol senindir demek."

"Ah."

"Los Angeles'ta bir spor araba reklamıydı. Tatilimi iptal ettim ve size şöyle söyleyeyim, o dönemki erkek arkadaşım hiç memnun olmadı. Ayrıldık, Los Angeles'a gitmeye hazırlanıyordum ki Derek arayıp işin iptal olduğunu söyledi."

"Vay şerefsizler!" diye çıkıştı Kitty.

Peta omuz silkti. "Eğer reddedilmeyi kaldıramıyorsan o zaman kurtlar sofrasından kalkacaksın."

Kitty'yle birlikte Peta'yı kariyeri konusunda sorguya çekmeye devam ettik. "Çoğu zaman kaldığım karavan ufacık olu-

yor. Televizyon çalışmıyor ve ısınabilmek için ısıtıcının yanında oturmam gerekiyor."

Peta, barın arkasında Luis'in yanında olan Joe'yu işaret etti ve buradaki çekimlerin bitmesini istemediğini söyledi. "Neyse ki sette bir sürü gecikmeler oldu da çekimler planlanandan çok daha uzun sürdü. Bir ara çekimleri durdurmak zorunda kaldık. Uzun hikâye, şimdi anlatmayayım. Ama burada kalmaktan çok memnun olduğumu söyleyebilirim," dedi ve Joe'yu izlemeye başladı. "Keşke tekrar Londra'ya taşınsa... Bugün yine babasıyla bir sürü olay yaşandı. Bence artık gerçekten profesyonel yardım alabileceği bir bakım evine verilmesi gerek. Joe'yu aşağı çekiyor."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Takım elbiselerini giyip kaçtı. Ama fazla uzaklaşamadı, çünkü doğru düzgün yürüyemiyor," dedi gözlerini devirerek. "Joe onu otobüs durağında yere düşmüş halde buldu. Hastanede işi olduğunu sayıklıyormuş."

"Çok iyi bir cerrahtı," dedim.

"Evet. Çok yazık," dedi Peta bir elini göğsüne koyarak. "Ah, bakın! İşte Annie geldi! Hadi içecek bir şeyler daha alalım!"

**

"Okulda '*Bohemian Rhapsody*' söylediğimizi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Annie, Kitty'ye ve bana gecenin ilerleyen saatlerinde.

"Bizim sınıf sonuncu olmuştu," dedim Richie'ye dönerek. Richie hiç beklediğim gibi biri çıkmamıştı. Ama tabii ben kendi dişçim Cliff'ten yola çıkmıştım. Benim dişçim kısa boylu ve keldi. Dolgu yaparken şarkı mırıldanırdı ve savaş tanklarına aşırı ilgisi vardı. Richie ise uzun boylu ve inceydi. Siyah ve ince telli saçları vardı. Sanki banyodan yeni çıkmış da çocuklardan biri saçlarını karıştırmış gibi görünüyordu.

Kitty kahkaha attı. "Ses kaydımızı dinleyene kadar neden sonuncu olduğumuzu anlayamamıştık."

Peta, Luis'den bir kadeh daha Prosecco isteyince ona doğru döndüm ve mahcup bir ifadeyle "Bu sohbet senin için sıkıcı olmalı," dedim.

"Joe'yla ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye sordu Kitty.

"Üç ayı geçti," dedi Peta tahtaya vurarak.

"Bize biraz daha anlatsana," dedi Annie.

"Evet, nasıl tanıştınız?" diye sordu Kitty. "Bugünlerde bekâr ve düzgün birini bulmak çok zor."

"Öyle mi? Ah kıyamam," dedi Peta. "Uzun bir çekim gününün sonuydu ve normalde otelimize dönüp ertesi günün repliklerine çalışmamız gerekiyordu, ama ekip buraya gelip kafa dağıtmaya karar verdi." Richie'ye göz kırptı. "Joe bana baktı, ben ona baktım, sonra... Şimşekler çaktı işte!"

Sanki adrenalin iğnesi yapılmış gibi bir anda başını arkaya savurdu. "Neyse, sabah dörde kadar sohbet ettik. Ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Uzun süreli bir ilişkiden henüz çıkmıştım, yeni bir ilişki peşinde bile değildim. "Hoş geldin hayatım," dedi Peta, Joe'nun yanımıza geldiğini görünce. Onu dudaklarından öptü. "Sevgili baban nasıl?"

"Şimdilik iyi," dedi Joe Peta'nın kolunu okşayarak. Joe'nun sevgisini açıkça göstermesine pek alışkın değildim.

"Senin için endişeleniyorum tatlım," dedi Peta.

"Ben de çok üzüldüm Joe," dedim.

"Çok yeni bir durum yok," dedi ve masadaki herkesi selamladı. Özellikle de on sene önceki yılbaşı gecesinden beri görmediği Kitty'yi.

"Ben de tam arkadaşlara nasıl tanıştığımızı anlatıyordum hayatım," dedi Peta, Joe'nun yanaklarındaki ruj izini silerek.

Joe boş kadehleri aldı. "Richie," dedi, "eğer burada çok kız muhabbeti dönerse benim yanıma bara gel."

"Joe'yla irtibatınız niye koptu?" diye sordu Peta durup dururken.

"Koptu işte. O Avusturalya'ya taşındı, ben İtalya'ya gittim..."

Peta sözümü yarıda kesti. "Ben de mesleğim gereği bir oraya, bir buraya gidiyorum. Bir gün Şangay'dayım, ertesi gün Los Angeles'ta..."

"Sonra bir gün Maison Joe'da," dedim.

"Keşke sen de daha sık seyahate çıksan," dedi Annie masanın diğer ucundaki eşi Richie'ye. Richie de; "Bir şeyler ayarlanır elbet," diye cevap verdi ama mutlu oldukları ve şaka yaptıkları her hallerinden belliydi.

"Çekimler ne zaman bitiyor," diye sordum Peta'ya.

"Yani, aslında bir hafta sonra falan bitmesi gerekiyor. Tabii yine aksilikler çıkmazsa." Barın yakınlarında müşterileriyle konuşan Joe'yu izlemeye başladı. "O diğer erkeklerden çok farklı, öyle değil mi? Söz konusu başka erkekler olunca..." Cilveli bir tavırla Richie'nin omzuna dokundu; "zihinlerini okuyabiliyorum, ama Joe olunca... Ne düşündüğünü asla tam olarak anlayamıyorum."

Joe'yu gerçekten tanıyabilen tek insanın Olly olduğunu söylemek istedim, ama sonunda ağzımdan çıkan tek söz, "Joe hep böyle mesafeliydi," oldu.

"Ah bir de bana sor. Bazen ona takılıyorum, 'Bay Darcy[5] rolü için seçmelere mi hazırlanıyorsun?' diyorum."

---

5 Bay Darcy: Jane Austen'ın "Pride and Prejudice (Aşk ve Gurur)" romanının iki ana karakterinden erkek olanı.

22

Janet beyaz bastonuyla, hücum eden bir komutan gibi Stockbridge Tepesi'nden yukarı yürüyordu. Ben de ona yetişmeye çalışıyordum.

Janet, köpek gezdirme seanslarımız sırasında bana buradaki tepelerin tarihi hakkında bilgiler veriyordu. Woolbury'nin demir çağından kalma bir kale olduğunu ve İkinci Dünya Savaşı sırasında düşman uçaklarını gözlemek için kullanıldığını öğrenmiştim. Janet'in söylediğine göre bu bilgiyi ona Gregory öğretmişti.

Evli oldukları dönemde Janet'in Salisbury yakınlarında oturan anne ve babasını ziyarete giderlermiş. Bu sırada da Gregory'le birlikte tepelerde yürüyüşe çıkarlarmış. Bana iki yüzden fazla farklı ardıç türü olduğunu ve görüp görebileceğim en nadir bulunan böcek türünün robberfly denen siyah-altın rengi karışımı bir eşek arısı türü olduğunu anlattı. Aklıma Olly'nin babası Victor geldi. Cenazeden beri ne onu, ne de Carolyn'i görmemiştim; düzenli olarak iletişim halindeydik ve bana destek oldukları için onlara minnettardım.

Bebek konusunda destek istediğimde, "Seve seve," diye cevap vermişti Carolyn. "Sorduğun için çok memnun oldum," diye eklemişti sesinde bir rahatlama belirtisiyle.

Tepenin zirvesine çıktığımızda üzerimizden bir uçak geçti. "Nerede olduklarını hiç merak ediyor musun Janet?" diye sordum. Ben ona doğru bakıyordum ama Janet bana hiç dönmeden dümdüz karşıya bakmaya devam etti. Belki de beni duymamıştı.

"O çok sevdiğim ve kaybettiğim adam," dedi, "artık eski yerinde değil. Ama sonsuza dek yanımda..."

**

Eve doğru yürürken Janet'a yolun iki yanında sıralanan kestane ağaçlarının artık renk değiştirmeye başladığını söyledim. Janet sonbaharı çok sevdiğini, serin havaların ona daha uygun olduğunu söyledi. Gerçi buralarda çok sıcak yaz günleri de yaşanmazdı. "Şarap tadımı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Eğlenceli. Bu kadar çok üzüm türü olduğunu hiç bilmiyordum."

"Bizim evde o işlere Gregory bakardı, o yüzden ben de şaraptan çok anlamam, yine de içmeyi çok severim. Hah! Milyoner olsaydım her sabah kahvaltıda omletin yanında şampanya içerdim."

"İpek kimononun içinde mi?"

Janet bir kahkaha koyuverdi.

O anda aklıma bir fikir geldi. "Önümüzdeki salı akşamı ne yapacaksın?"

"Herhâlde evde kıçımı büyütürüm. Neden sordun?"

"Kursta kontenjan açığımız var. Biri dersten çekildi."

"Ah, Rebecca, paramın yeteceğini sanmıyorum."

"Ödeme yapmak zorunda değilsin."

"Joe orada bir iş yürütüyor, yaşlı ve körlere hayır işi yapmıyor."

"Sen onu bana bırak. Gelmek ister misin? İlk iki dersi kaçırdın ve bunun fazla önemli olduğunu sanmıyorum."

"Vay başıma gelenler! Şarap tadım kursuna mı katılacağım?"

"Bayılırsın. Çok değişik tipler var. Özellikle de, nasıl desem..." Ona Adam ve Henry'den bahsetmeye çalışıyordum ama Janet kıkırdamaya başladı. "Demek dışarıda takılacağız ha?" dedi. "Dur ben evdeki kanepeye bir sorayım da sana cevabımı bildireyim."

**

Akşamüstü Joe'yu aradım ve Janet'in kursa katılmasının sorun olup olmayacağını sordum.

"Olur tabii, neden olmasın," dedi. "Ben de seni arayacaktım. Yarın akşam müsait misin?"

"Yarın akşam mı?"

"Peta Londra'ya döneceği için ufak bir veda partisi düzenliyorum."

İçgüdülerim hayır dememi söylüyordu.

Joe tereddüdümü sezdi. "Birkaç oyuncu arkadaşı olacak. Eğlenceli bir grup..."

"Dur ben evdeki kanepeye bir sorayım da sana cevabımı bildireyim."

"Kanepen de bir gece kafasını dinlemiş olur."

23

Joe'nun evi şehrin merkezindeydi. "İlk gelen sen oldun!" diyerek beni içeri aldı Peta. Oturma odasının dekorasyonu eski modaydı. Ağır perdeler ve Victoria döneminden kalma bir şömine vardı. Joe bana yakın zamanda kendi evini almayı planladığını söylemişti. Jane Austen belgeselini bitirdikleri için Peta'yı tebrik ettim.

"Teşekkürler, gerçi böyle zamanlar hep gergin olur, çünkü kimse bir sonraki işinin ne olacağını bilmez."

Joe'nun baharatlı yengeç böreği için bir kavanoz yaban turpu almaya çıktığını söyledi.

"Adam mutfakta tam bir canavar."

"Biliyorum. Bir defasında kremalı pasta yapmama yardım etmişti. Olly için yapıyordum."

"Olly. Ah kıyamam," dedi hemen. "Ayrıca yatakta da tam bir canavar," diye ekledi. "Eyvah! Fazla mı detay verdim?"

"Joe resmen aklıyla değil uçkuruyla düşünüyor," dedi Olly.

Peta paltomu aldı ve geri çekilip bana şöyle bir baktı. "Vay canına, harika görünüyorsun. Hamilelik sana yakışıyor. Ayrıca saçına bayıldım! Bence hep böyle yap. Evet, ne diyordum, şurası da yatak odamız."

Ev küçüktü. Yatak odası, oturma odasının hemen yanındaydı. Paltomu ikiz yatağın ucuna koydu ve türbe yeşili kadife perdelerin odayı çok boğduğunu söyledi. "Sana söyleyeyim Rebecca, bu adam tam bir bekâr erkek. Tavşan deliğinde bile yaşar," dedi gözlerini devirerek. "Ben aslında Londra'da ikimiz bir ev alalım istiyorum. Orada yeni bir Maison Joe kurar. Biliyorum, ilişkimiz çok yeni ama artık yaşımız da ilerliyor. Ben otuz üç yaşına geldim ve erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin... Bağlanma fobileri var!"

Kapıda bir anahtar sesi duydum.

Selam Becca," dedi Joe yatak odasına girerek. Sanki farklı bir şey görmüş gibi beni baştan aşağı süzdü. "Harika görünüyorsun," dedi.

Yüzüm kızardı. "Teşekkürler," dedim. Başımı eğip Annie'nin mağazasından aldığım kırmızı elbiseyi inceledim ve utangaç bir tavırla saçımla oynadım.

"Sen bir an önce yengeç böreğini yapsan iyi olacak," dedi Peta, Joe'yu bir kenara itip diğer odaya geçerken.

**

Kısa bir süre sonra Joe'nun evi kalabalıklaşmış, müzik sesi yükselmiş ve oturma odası bir iş yeri partisi havasına bürünmüştü.

Bir iki genç oyuncuyla sohbet ettim. Onlar da tıpkı Peta gibi önlerinde başka proje yokken bir projenin sonlanmasının kâbus gibi olduğunu söylediler. "Ama yeme içme minibüsünü gördüğüm için memnun oldum," dedi biri, diğeri de ona katıldı. "Salataları taze soğan ve sarımsakla yapıyorlar."

"Umarım öpüşme sahnesi çekmemişsinizdir," dedim.

"Kamera önünde çekmedik ama kamera arkasında bayağı bir aksiyon oldu, anlarsın ya?" dedi bir tanesi. Pencerenin

yanında iki kadınla sohbet halinde olan, hafif uzun kahverengi saçlı, masmavi gözlü ve uzun boylu bir adamı işaret etti. "Şuradaki Rupert," diye fısıldadı. "Yönetmenimiz olur. O yanımızda değilken biz ondan Bay Çapkın diye bahsediyoruz. Elinden kimse kurtulamıyor."

"Uyarı için teşekkürler," dedim kendine bir kadeh daha şarap dolduran Annie'ye doğru yönelerek. "Demedi deme, bu gecenin sonunda ben nefes nefese olurum," dedi Annie.

Peta'nın Joe'yu Rupert'la tanıştırmasını izledik.

"Vay anasını, adam çok seksi," dedi Annie.

"Kim?"

"Şu adam! Yani Joe da öyle tabii ama ben diğerinden bahsediyorum."

"Dedikodulara göre kendisi kadın avcısıymış," dedim.

Peta'nın "Joe bir şarap uzmanı," dediğini duyduk. "Joe, bu da benim yönetmenim Rupert Chambers."

"Benim de böyle bir arkadaşım vardı," dedi Annie. "Bu Mike. Kendisi psikoterapisttir. Bu Richard. Kendisi dişçidir. Bana ne yahu? Benim tek bilmek istediğim adamın hıyarın teki olup olmadığı."

"Şşşt," diye susturdum Annie'yi.

"Merhaba Annie" diyerek yanımıza geldi Peta. Annie'yi yanaklarını değdirmeden öper gibi yaptı ve bize somon füme tabağı uzattı.

Peta'nın ayaklarında kısa bir çizme, üzerinde kısa bir etek ve sürmeli gözleriyle siyah saçlarına uygun, zümrüt yeşili bir bluz vardı. Muhteşem göründüğünü, onun yanında kendimi şişko bir patates gibi hissettiğimi söyleyince, "Hayır, hiç öyle değilsin. Ayrıca tatlım..." karnımı işaret ederek; "ne yapacaksın, senin elinde değil ki!" dedi.

Annie de, ben de gülmemek için kendimizi zor tutuk.

"Ben Londra'ya dönünce," dedi Peta, "siz ikiniz Joe'ya göz kulak olacağınıza *söz* verir misiniz?" Rupert'la sohbet etmekte olan Joe'ya doğru baktı. "Özellikle de sen Rebecca."

"Neden ben?" diye sordum boğulma tehlikesi geçirirken.

"E sen muhtemelen onu herkesten iyi tanıyorsundur," dedi ve zilin çaldığını duyup misafirleri içeri almak için kapıya doğru gitti.

Kapıdan içeri giren erkek misafirin Peta'ya "Çok güzel görünüyorsun," dediğini duydum.

"Bence çok güzel diye nitelenebilecek çok az insan var," dedi Annie bana dönerek.

"Audrey Hepburn."

"Kristin Scott Thomas."

"Büyüleyici bir kadın," dedim, "özellikle İngiliz Hasta'daki hali. Cate Blanchett'a ne dersin?"

"Ne olmuş ona?" dedi Joe yanımıza gelerek.

"Çok güzel bir kadın bence..."

"Ben Gywneth Paltrow'u tercih ederim."

"Hayır!" diye tepki gösterdik Annie'yle aynı anda.

"Kadın çok güzel," dedim ısrarla.

"Aynı zamanda fotojenik," diye ekledi Annie.

"Angelina Jolie?" dedi Joe.

"Yok daha neler!" dedik ikimiz de, bu sefer daha hararetli bir şekilde.

"Bu arada benim kaçmam gerekiyor," dedi Annie ikimizi de öperek.

"Sen de hemen gitmeyeceksin değil mi?" diye sordu Joe, Annie gittikten sonra.

İlk gelenlerden biri olduğumu hatırlattım. Olly'nin tıpkı babam gibi dakiklik konusunda çok titiz olduğunu ve bu huyun bana da bulaştığını söyledim. Havalimanına, düğüne ya da bir partiye gidecekse çıkabilecek her türlü sorunu göz önüne alır ve ona göre hareket ederdi. "Bir seferinde mor fıstığımıza binmiş havalimanına gidiyorduk,"

"Neyinize?"

"Mor fıstığımız. Peugeot arabamızın adı," dedim gülümsediğini görünce. "Trafik olur ya da lastiğimiz patlar diye saat birdeki uçuş için sabahın dokuzunda havalimanına varmışız."

Joe kahkaha attı.

"Peki, mor fıstığa ne oldu?"

"Hurdalıkta yatıyor. Ah, o arabayı ne kadar severdim. Ama Pippa'nın ve Todd'un üstü açık BMW'lerinin yanına park etmek biraz utanç verici oluyordu."

"Siz neye gülüyorsunuz bakayım?" diye sorarak bize katıldı Peta.

Eski arabamdan bahsettiğimi söylerken Peta'nın biraz dışlanmış gibi hissettiğini anladım. Joe'ya döndü ve "Bir iki şişe daha açar mısın Joe?" dedi.

"Bir saniye geliyorum hayatım. Peki Olly ne..."

"Ama tatlım!" diye sözünü kesti Peta. "İnsanların kadehleri boşaldı."

Joe ayağa kalktı, Peta'yı öptü. "Artık endişelenmeyi bırakabilirsin," dedi. "İnsanlar harika vakit geçiriyor."

**

"Gitmiyorsun umarım," dedi Rupert beni banyonun kapısında köşeye sıkıştırarak. "Zira seninle tanışma şerefine henüz erişemedim."

"Laf ebesi," diye homurdandı Olly.

"Merhaba. Ben Rebecca."

"Rupert," dedi gülümseyerek. "Yüzün tanıdık geliyor. Oyuncu musun?"

"Hayır."

"Neden güldüğünü anlayamadım," dedi masmavi gözleriyle gözümün içine bakarak.

"Oynadığım tek rol Rahip Tuck rolüydü."

"Mümkün değil. Kimse sana ne kadar güzel gözlerin olduğunu söylemedi mi?"

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Ah, lütfen ama!" dedim Joe'nun uzaktan bizi izlediğini görünce. "Sen yeni bir tavlama repliği denemeden önce söyleyeyim, benden sana iş çıkmaz."

"Nedenmiş?" dedi. Eğlenmişe benziyordu. Çapkın bakışlar atıyordu.

"Yani bu elbisenin iyi sakladığını biliyorum ama ben yaklaşık altı aylık hamileyim."

"Evli misin?"

"Evet. Hayır... Yani... Öyleydim. Eşim, şey... Eşim öldü."

"Rupert'ın gülümsemesi bir anda yok oldu. "Çok üzüldüm," dedi gerçekten içten ve sıcak bir ses tonuyla.

İçimdeki hüzün dalgasının yükseldiğini hissedebiliyordum. "Bir motosiklet kazasında öldü."

"Başın sağ olsun. Ben bilseydim, şey..."

Onu rahatlatmak istedim. "Önemli değil. Bilemezdin."

"Neler hissettiğini tahmin bile edemem."

Peta yanımıza gelince rahatlamış gibi göründü. "Ah ne güzel, demek tanıştınız," dedi Peta.

Rupert boğazını temizledi. "Rebecca bana eşini anlatıyordu."

"Ya, değil mi? Zavallı şey. Çok hüzünlü değil mi?"

Sırtımı sıvazladı. "Ama gerçek şu ki Rebecca, ne kadar korkunç bir şey yaşamış olursan ol hâlâ başka biriyle tanışabilecek kadar gençsin."

Rupert rahatsız hissedip müsaademizi istedi.

Peta'nın yanından geçtim ve odadan dışarı yöneldim.

Artık eve gitme vakti gelmişti.

**

"Ellerim titreyerek Joe'nun yatak odasının kapısını açtım ve paltolarla, çantalarla dolu yatağa baktım. Benimki en altta olmalıydı! Almadan gitmeyi düşündüm. Ne de olsa sadece lanet bir paltoydu bu.

"Becca," dedi Joe odaya girerek. "Gidiyor musun? Bir sorun mu var?"

Titriyordum. "Bir şey yok," dedim ceketleri bir sağa bir sola atarak.

"Dur, ben bulayım," dedi. Geri çekildim ve Joe'nun paltoları düzenlemesini izledim.

"Şuradaki benimki," dedim yığının diplerine ulaşınca. Siyah paltom artık ölü bir yarasa gibi görünüyordu. Joe paltoyu giymem için tuttu. "Sorun nedir?" dedi tekrar, bu sefer daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Şey..." dedim güçlükle yutkunarak. "Birinin söylediği bir söz dokundu."

"Ne dediler? Rupert mı? Onunla konuşuyordun."

"Belki de böyle bir geceye hazır değildim," dedim. Peta olduğunu ona söyleyemezdim. "Fazla erken davrandım."

"Ne oldu? Rupert ne dedi?" dedi Joe ısrarla, kolunu korumacı bir tavırla omzuma atarak.

"Bendim," dedi Peta. Arkamızdaki kapının eşiğinde duruyordu. İçeri girdi ve Joe'yla ikimizin arasına, yatağa oturdu. Elimi tuttu. "Seni üzdüysem çok özür dilerim Rebecca. Gerçekten. Düşünmeden konuştum. Seni üzmek en son isteyeceğim şeydi."

"Önemli değil."

"Belki de bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Joe.

Başımı salladım.

"Belki de," dedim.

*

"Unut şu kadının dediklerini Becca," dedi Olly arabama binmiş annemlerin evine dönerken.

Gaza sonuna kadar bastım ve hava almak için camı açtım.

"Seni çok özlüyorum Olly."

"Biliyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İlk defa bilemiyorsun."

Güldü. Sonra..."Yavaşla," diye bağırdı.

"İnanamıyorum. Hâlâ araba kullanmama karışıyorsun," dedim. İğneleyici bir söz söylemesini bekledim, ama hiçbir şey söylemedi. "Olly?"

"Pardon, düşünüyordum. Joe için endişeleniyorum. İyice pençesine düşmeden önce o kızdan ayrılmalı."

24

Sütü kokladım ve son kullanma tarihine baktım. Babam üst katta, sanki biri gözlüklerini kasten saklamış gibi "Nerede benim gözlüklerim?" diye söyleniyordu. Bugün Winchester'daki Guildhall'da bir antika fuarına katılacaktı.

"Ceplerine baktın mı?" dedi annem.

"Evet!"

Sütü evyeye döktüm ve hazır elim değmişken buzdolabındaki şüpheli gördüğüm bir iki şeyi daha attım. Süzme peynir. Bozulmuştu. Humus. İki haftalıktı. Attım. Çok şüpheli görünen tartar sosu. Kesinlikle çöpe gitmeliydi. Bir süre sonra fark ettim ki buzdolabındaki her şeyi çıkarıp etiketlerine bakmışım.

Tam bir paket jambonu çöpe atmak üzereydim ki annem geldi. "Ne yapıyorsun?" dedi ve jambonu elimden kaptı. "Bir şey yok ki bunda. İkizler öğle yemeğinde fırında fasulyeyle birlikte yer.

"Son kullanma tarihi üç gün geçmiş."

"Bir şey olmaz."

"İyi," dedim öfkeyle.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok."

Üst kattan bir uluma sesi duyuldu. Sanırım babam bir şeyin üzerine basmıştı.

Annem derin bir nefes aldı. "Dün geceki parti nasıldı?" diye sordu. Bir yandan da gözü babamın tırabzanın üzerine asılmış paltosu ve atkısındaydı. Paltonun yanına gitti, ceplerinden birine elini soktu. "Buradalar seni yaşlı ahmak!"

Babam merdivenlerin başında belirdi. "Ama oraya bakmıştım!" dedi.

O sırada telefon çaldı. Annem telefonu açtı. "Hayır, yeni bir mutfak istemiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

"Ben çıkıyorum," dedim annemin yanından geçerek.

"Önce biraz temizliğe yardım etsen?" dedi annem. Babam aşağıya indi ve kuzu kuzu paltosunu aldı. Fuarın saat dört civarında biteceğini ve Davenport mürekkep hokkasını satmayı umduğunu söyledi.

Annem, babamı duymazdan gelerek bağırmaya devam etti, "Bir de kirlilerini indir. Siyahları yıkayacağım."

Babam şık pantolonu, gömleği ve pembe hırkasıyla çıkıp gitti.

"Çok iş var!" diye söylendi annem kahvaltı fincanlarını ve mısır gevreği kâselerini evyenin içine doldurarak. "Pippa her an gelebilir ve kafamı nereye çevirsem her yer darmadağın!"

"O zaman neden gidip profesyonel bir destek almıyor? Bu çok saçma anne! Todd'un parası da var!"

"Konu o değil," dedi annem soğukkanlılıkla. "Benim hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Bana çok fazla yük yükleniyorsun gibi geliyor. Her gün buradalar. Çocukları ben de seviyorum, ama..."

"Todd tam bir kontrol delisi. Pippa'nın çalışmasından bile memnun değil, bir de yabancı birine çocuklarını emanet etmez."

"Bu onun sorunu."

"Rebecca!"

"Sen Pippa'yı ve beni büyütüp yetiştirdin. Şimdi aynı şeyleri neden baştan yapıyorsun" dedim. Mutfak penceresinden dışarı baktım ve Pippa'nın Volvo'sunu park ettiğini gördüm. Yolcu koltuğunu açtı ve emniyet kemerlerini çözdü. Arabadan önce Batman kostümüyle ve elindeki Hop Hop İneği'yle Theo indi. Evde kalıp ortalığı toparlamam, kirlilerimi indirmem ve anneme çocuklara bakarken yardım etmeyi teklif etmem gerektiğini biliyordum. Dün geceki partiyi düşündüm, Peta'nın söylediklerini düşündüm...

Yürümem gerekiyordu. Nereye olursa. Hiç umurumda değildi.

Arka kapıya doğru yöneldim.

❧

Itchen Nehri'nin yanından yürümeye başladım. Nehrin manzarasının, uzaktan görünen kuğuların ve St Cross kilisesinin güzelliğinin bana huzur vermesi gerekirdi ama zihnim hâlâ meşguldü. St Catherine Tepesi'ne çıkmaya karar verdim. Tepeye çıktım ve bir çığlık koyuverdim. Sonra geri dönüp tepeden aşağı yürümeye başladım.

❧

Eve döndüğümde çamaşırlar evin önündeki iplere asılmıştı. Hamile külotum babamın eski moda çamaşırlarının yanında asılıydı. Arka kapıyı açıp mutfağa girdim ve fırında fasulye, peynir ve üç günlük jambondan oluşan öğle yemeklerinin tadını çıkaran; bir yandan da birbirlerine komik suratlar yapan Oscar ve Theo'yla karşılaştım. Dil çıkarıp ellerimle kendime tavşan kulağı yaparak onlara katıldım. Kıkırdadılar. Theo'nun masanın altından gizlice Audrey'e jambon yedirdiğini fark ettim.

"Korktum," dedi annem ona çarşıdan aldığım bir demet çiçeği uzatırken. "Nerelerdeydin?"

"Yürüyüşe çıktım. Kusura bakma anne," dedim. Tam kendimi açıklamaya çalışacaktım ki "Şimdi değil," dedi ve Oscar'la Theo'yu gösterdi. Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Oscar sandalyesinden inip kapıya doğru koşunca annem onu yakaladı, geri sürükledi ve "Otur ve öğle yemeğini ye," dedi. "Otur! Öğle yemeği bitmedi. Çilekli tatlı yaptım."

"Dur anne, ben yapayım," dedim ve annemin elindeki bezi alıp Oscar'ın tombul parmaklarındaki domates sosunu sildim ve büyükannesine iyi davranmasını söyledim.

**

Yemek bitince anneme gidip biraz dinlenmesini, çocukları benim eğlendireceğimi söyledim. Annem çok minnettar görünüyordu. Bir saat yukarı çıkıp kestirse kendine geleceğini söyledi.

Oscar ve Theo'yla birlikte bahçede "büyükannenin adımları" oyununu oynadık. Ben hep büyükanne oluyordum. Arkamı dönüp popomu sallayınca çok gülüyorlardı. Paytak paytak bana doğru koştuklarını duyabiliyordum. Arkamı dönüyor ve... "Hareket ettiğini gördüm Theo! Yerine dön!" diyordum.

Böyle yirmi oyun oynadıktan sonra çimenlere uzandım. Onlar da yanıma yığıldılar. Theo karnıma dokundu. "Ne zaman hazır olacak?" diye sordu, sanki bebeğim fırında pişen bir yemekmiş gibi.

"Şimdi eylüldeyiz, bebek aralığın sonunda gelecek."

"Kaç kere yatıp kalkacağız?" diye sordu Oscar.

"Bak sana ne diyeceğim. Noel'de hazır olur."

"Vay canına. Noel Baba bacadan mı getirecek?" diye sordu Theo gözlerini fal taşı gibi açarak.

"Pek sayılmaz."

"Gerçek bir bebek mi bu?" diye sordu Oscar.

"Tamamen gerçek. Hem de erkek."

"Olly de Noel'de gelip onu görecek mi?"

Başımı çevirdim. "Hayır."

"Neden ki? Eğer gerçek bir bebekse o da görmek ister."

"Annem Olly Amca'nın gittiğini söyledi, nereye gitti ki?"

Annemin bahçe kapısının önünde bizi dinlediğini fark ettim. "Hadi anneniz gelene kadar bir film izleyelim," dedi.

**

Annem mutfakta tek başına çiçekleri bir vazoya koydu. Sarı saçlarını iki tel tokayla gelişigüzel toplanmış, mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Kot pantolon ve krem rengi kazak giyiyordu.

"Bugün yaptığım şey için üzgünüm," dedim. Babamla birlikte benim için yaptıklarınıza minnettarım ve söz veriyorum, söz veriyorum bundan sonra senin değerini daha iyi bileceğim. Pippa ve benim için, o şanslı çocuklar için neler yaptığına baksana."

"Belki de haklıydın," dedi annem. Çocuklara bakmak konusunun artık rutin haline geldiğini ve bunu çözmenin artık çok zor olduğunu itiraf etti. "Baban da senin gibi düşünüyor. Onlara bakmak hoşuma gidiyor ama yoruluyorum. Belki de Pippa'yla konuşmam gerekiyor."

Sorunun çözülmesiyle rahatladık ve birbirimize sarıldık. "Acaba babam ne yaptı?" diye sordum, babamın standının başında umutla bekleyişini hayal ederek.

"Sen bahçedeyken aradı," dedi annem parlayan gözlerle. "İki Japon koleksiyoncu bir tomar parayla gelmiş ve her şeyini satın almış. Baban havalara uçtu. Bu akşam bizi dışarı çıkaracağını söyledi."

"Ah, anne, ben çalışıyorum," dedim biraz rahatlayarak. "Ama babamla başbaşa bir yerlere çıkmanız sizin için çok iyi olur. En son ne zaman böyle bir şey yaptınız, beraber bir randevuya çıktınız?"

"Rebecca, biz randevuya çıkmak için çok yaşlıyız."

Güldüm. Sonra şarap kursuna gitmek için hazırlanmam gerektiğini söyledim. "Yaşlı falan değilsiniz anne. Dünyaya bir kere geliyoruz. Bu akşam benim sevdiğim gümüş renkli elbiseyi giy," diye seslendim odadan çıkarken.

KAKTÜS TEAM

25

Şarap tadım kursuna ilk gelen Adam oldu. Üzerinde parlak mor bir sweatshirt ve kot pantolon vardı. Hemen arkasından bu gece için özel olarak tutulan şoför Michel'in kolunda Janet içeri girdi. Michel yetmişli yaşlardaydı. Joe'nun babasıyla yıllardır tanışıyor ve eskiden yanında çalışıyordu.

Janet kraliyet mavisi, incilerle süslü, yünlü kumaştan bir elbise giymişti. Saçlarını yıkamış, şekillendirmiş ve bir tavuskuşunun tüyleri gibi kabartmıştı. Göğsünde ise kıymetli askeri broşu takılıydı. Michel arabayı saat tam onda kapının önüne getireceğini söyledi.

"Ne kadar hoş bir adam," dedi Janet. İç çekerek Michel'in gidişini izledi. Onu yanaklarından öptüm ve inci çiçeği kokusunu içime çektim. "Çok da ilginç biri. Suriye'den gelmiş ama orada yalnızca üç hafta yaşamış."

Onu Adam'ın masasına götürdüm ve tanıştırdım. "Vay be, kraliçeye benziyorsunuz," dedi Adam.

Hemen sonra Henry geldi. Bu gece üzerinde, göğüs cebinden gümüş bir köstekli saat sarkan bir ceket vardı. Onu Janet'in olduğu masaya doğru yönlendirdim. Neyse ki Janet, Henry'nin burun kıllarını göremeyecekti.

En son Monica geldi ve mesafeli bir tavırla içeri girip yakışıklı Avustralyalı Scott'ın yanına oturdu.

"Chardonnay çok yanlış anlaşılan bir şaraptır," dedi Joe ve herkesin önüne birer kadeh koydu. Kadehlerin her birinde vanilya, tereyağı, bal ya da kavun seçeneklerinden biri vardı. Bunların her biri Chardonnay'in genelde kullanılan aromalarıydı. Öğrenciler önce bunları kokluyor, sonra da yanındaki öğrenciye veriyordu. Bu alıştırma öğrencilerin şarabın aromalarını tanımaları için yapılıyordu. Janet bal aromasını koklayınca şöyle bir iç çekti. "Bana çocukluğumu hatırlatıyor," dedi.

Bir iki öğrenci dalga geçer gibi güldüler, bu yüzden Joe'nun söylediklerini duyunca ona sarılasım geldi. "Janet harika bir noktaya parmak bastı. Şarap anımsatıcı özelliğe sahiptir. Bize çocukluk anılarımızı hatırlatabilir. Aranızda Chardonnay seven kimler var?"

"Hayır, ben sevmiyorum," dedi Janet.

"Bütün Chardonnay'leri değil," dedi Adam. "Doğru seçim yapmak gerekiyor."

"Güzel, Adam. Doğru söylüyorsun. Çünkü birçok farklı çeşidi var. Pekâlâ, şimdi Rebecca size somon füme dağıtacak," dedi ve "İki parça alın," diye ekledi Henry'ye bakarak.

"Ah ne güzel!" dedi Janet.

"Şimdi, önceki derste yüksek asidite oranına sahip yemeklerden ve pek çok baharattan bahsettik. Mesela Tayland yemekleri, Sauvignon Blanc'le çok iyi gider. Şimdi sizden istediğim, Chardonnay ve Sauvignon ikilisinden hangi şarabın somon füme daha çok yakışacağını bulmanız. Aralarından biri gerçekten balığın tadını tamamlayacak tat alma duyunuzu güçlendirecek. Şimdi üç numaralı kadehi alın."

25

Şarap tadım kursuna ilk gelen Adam oldu. Üzerinde parlak mor bir sweatshirt ve kot pantolon vardı. Hemen arkasından bu gece için özel olarak tutulan şoför Michel'in kolunda Janet içeri girdi. Michel yetmişli yaşlardaydı. Joe'nun babasıyla yıllardır tanışıyor ve eskiden yanında çalışıyordu.

Janet kraliyet mavisi, incilerle süslü, yünlü kumaştan bir elbise giymişti. Saçlarını yıkamış, şekillendirmiş ve bir tavuskuşunun tüyleri gibi kabartmıştı. Göğsünde ise kıymetli askeri broşu takılıydı. Michel arabayı saat tam onda kapının önüne getireceğini söyledi.

"Ne kadar hoş bir adam," dedi Janet. İç çekerek Michel'in gidişini izledi. Onu yanaklarından öptüm ve inci çiçeği kokusunu içime çektim. "Çok da ilginç biri. Suriye'den gelmiş ama orada yalnızca üç hafta yaşamış."

Onu Adam'ın masasına götürdüm ve tanıştırdım. "Vay be, kraliçeye benziyorsunuz," dedi Adam.

Hemen sonra Henry geldi. Bu gece üzerinde, göğüs cebinden gümüş bir köstekli saat sarkan bir ceket vardı. Onu Janet'in olduğu masaya doğru yönlendirdim. Neyse ki Janet, Henry'nin burun kıllarını göremeyecekti.

En son Monica geldi ve mesafeli bir tavırla içeri girip yakışıklı Avustralyalı Scott'ın yanına oturdu.

**

"Chardonnay çok yanlış anlaşılan bir şaraptır," dedi Joe ve herkesin önüne birer kadeh koydu. Kadehlerin her birinde vanilya, tereyağı, bal ya da kavun seçeneklerinden biri vardı. Bunların her biri Chardonnay'in genelde kullanılan aromalarıydı. Öğrenciler önce bunları kokluyor, sonra da yanındaki öğrenciye veriyordu. Bu alıştırma öğrencilerin şarabın aromalarını tanımaları için yapılıyordu. Janet bal aromasını koklayınca şöyle bir iç çekti. "Bana çocukluğumu hatırlatıyor," dedi.

Bir iki öğrenci dalga geçer gibi güldüler, bu yüzden Joe'nun söylediklerini duyunca ona sarılasım geldi. "Janet harika bir noktaya parmak bastı. Şarap anımsatıcı özelliğe sahiptir. Bize çocukluk anılarımızı hatırlatabilir. Aranızda Chardonnay seven kimler var?"

"Hayır, ben sevmiyorum," dedi Janet.

"Bütün Chardonnay'leri değil," dedi Adam. "Doğru seçim yapmak gerekiyor."

"Güzel, Adam. Doğru söylüyorsun. Çünkü birçok farklı çeşidi var. Pekâlâ, şimdi Rebecca size somon füme dağıtacak," dedi ve "İki parça alın," diye ekledi Henry'ye bakarak.

"Ah ne güzel!" dedi Janet.

"Şimdi, önceki derste yüksek asidite oranına sahip yemeklerden ve pek çok baharattan bahsettik. Mesela Tayland yemekleri, Sauvignon Blanc'le çok ıyı gider. Şımdi sizden istediğim, Chardonnay ve Sauvignon ikilisinden hangi şarabın somon fümeye daha çok yakışacağını bulmanız. Aralarından bırı gerçekten balığın tadını tamamlayacak tat alma duyunuzu guçlendirecek. Şimdi üç numaralı kadehi alın."

"Üç numaralı kadeh," diye tekrarladı Janet. Joe tam ona yardım edecekti ki Henry ve Adam ondan önce davrandı. "Gözlerim görmüyor," dedi Janet özür diler gibi bir tavırla.

"Önemli değil," dedi Adam. "Annem Mavis bana farklı bir çocuk olduğumu söylüyor, ama o da önemli değil."

"İşte burada," dedi Henry doğru kadehi alıp dikkatle Janet'a uzatarak. Burnu kıllı olsun ya da olmasın fark etmezdi. Henry nazik bir adamdı.

**

"Şimdi de biraz kör tadım yapalım," dedi Joe ellerini çırpıp grubu susturarak. "On numaralı kadehi alın bakalım."

Janet'ın, "O hangisi," dediğini duydum.

Henry'nin de kafası karışmıştı.

Adam son derece soğukkanlı bir tavırla ikisine de yardım etti.

"Harika. Bu çok eğlenceliymiş," dedi Janet.

Janet kadehini baş aşağı tutuyordu. Aman Tanrım. Janet şarabı tükürmüyordu.

**

"Evet, diyelim ki bir restorandasınız ve menüde "Poilly-Fumé" var. Nedir yani bu?" diye sordu Joe geceyi ufak bir sınavla kapatarak.

"Sauvignon Blanc!" diye atıldı Adam büyük bir özgüvenle.

"Peki, Sauvignon Blanc'ın manevi menşei neresidir?"

"Loire Nehri," dedi Adam ve Henry koro halinde. Scott ve Monica arkada fısıldaşıyordu.

"La la la la loire," dedi yaklaşık bir saattir şarap içen Janet.

Gecenin sonunda Janet, Henry'nin geniş omuzlarında uykuya dalmıştı. Önündeki bütün kadehler boştu ve yüzüne mutlu bir gülümseme yayılmıştı.

**

Janet, Joe'yla bana tekrar teşekkür etti. Teni parıldıyordu.

"Tat alma hücrelerim uzun zamandır hiç bu kadar muhteşem bir gün geçirmemişti," dedi ve Michel'in kolunda merdivenlere doğru yürümeye başladı.

"Ona dikkat et Michel!" diye seslendim. "Çok değerli birini taşıyorsun."

***

Gecenin sonunda Joe benimle evime kadar yürüdü. Babamın – *porselenlerini satın alan Japonlar sağ olsun* – arabayı alıp annemi dışarı çıkardığını anlattım. Joe bunu komik buldu. Onun babasının tutkusu da balık tutmaktı.

Serin bir akşamdı. Aklıma Janet geldi. Evine dönmüş, karanlıkta yalnız başına kalmıştı. O kadar yıl görme yetisi ve eşi Gregory olmadan nasıl dayandığını düşününce ona saygım arttı. Umarım çoktan uyuyakalmış, rüyasında Fransa'nın güneyindeki üzüm bağlarını görmeye başlamıştır.

"Janet Michel'i sevdi," dedim. "Sanırım kendine yeni bir arkadaş edindi."

"Michel harika bir adamdır," dedi Joe. 'Müşterilerim için yapmayacağım hiçbir şey yoktur.' diyerek onun taklidini yaptı. 'Yatağa cep telefonumla girerim ve eğer gece yarısı bir müşteri ararsa hemen yanına giderim! Yedi-yirmi dört emrinize amadeyim.'

Gülümsedim. Joe'nun bu neşeli haline alışık değildim. Kumaşları eksik kalmış bir ergen grubunun yanından geçtik.

"İnsan kendini yaşlı hissediyor değil mi?" dedi.

"Ve şişman," dedim. "İşin komik yanı, onların gecesi daha yeni başlıyor ve biz yatmak için eve dönüyoruz."

"Bu hiç komik değil," dedi Joe başını iki yana sallayarak. "Tam tersi, trajik... Yarın çalışmayacağım. Şu anda dışarıda, partilerde olmam gerekirdi."

"Bana gelip bir fincan bitki çayı içmeye ne dersin," dedim.

"Harika olur."

Sessizce ve halimizden memnun bir şekilde yürümeye devam ettik. Ta ki Joe o soruyu sorana kadar. "Becca," dedi gergin bir sesle. "Peta sana söylediği şeyi anlattı. Bazen düşünmeden konuşuyor. Dramatiktir, havalıdır ama... Bak, yaptığını savunmuyorum, seni incitmek amacıyla söylememiştir."

Evin kapısını açtım; anahtarları girişteki sehpanın üzerine koydum.

"Biliyorum," dedim. "Ama gerçek şu ki, ben başka kimseyle tanışmayacağım Joe. Tanışmak da istemiyorum."

Mutfağa doğru yöneldik. "Anlıyorum," dedi. Su ısıtıcısını açtım.

"Bazı insanlar böyle hemen duygularını hiçe sayıp hayatına devam edebileceğini sanıyor," dedim.

"Bence öyle demek istemedi."

"Ben yalnızca Peta'dan bahsetmiyorum."

"Peta hayatında kimseyi kaybetmemiş. Birini kaybetmedikçe bunu anlayabilmek çok zor! Gerçekten çok üzgün."

"Teşekkürler Joe. Ayrıca gerçekten önemli değil," dedim onu rahatlatmak için.

"Acaba... Yani acaba bunu ona söyleyebilir misin? Onu arayabilir misin?"

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Tabii ki." Ama bunu Peta için değil, daha çok Joe için yapacağımı biliyordum.

"Teşekkürler," dedi Joe. "Belki şu anda biriyle tanışabileceğini düşünmüyorsun, kim bilir, birkaç yıl sonra..."

"Hayır Joe," dedim elime iki fincan alarak. "Tanışmayacağım. Bunu hayal bile edemiyorum."

26

Zile bir kere daha bastım. Tam bunun kötü bir fikir olduğunu kabul edip eve dönmek üzereydim ki..."

"Kim o?" dedi diyafondaki ses.

"Joe, benim, Becca."

Kapıyı pijamalarıyla açtı. "Ah, seni uyandırdım mı? Keşke arasaydım," dedim.

"Benim suçum," dedi saatine bakarak. Saat on olmuştu. "Kanepede uyuyakalmışım." Boynunu ovuşturdu. Beni içeri davet ederken buraya neden geldiğimi merak ettiğini hissedebiliyordum.

Şöminenin önünde durdum, "Sana kruvasan getirdim, bir de..." Sanki içinde ne olduğunu unutmuş gibi kese kağıdının içine baktım. "bir de yaban mersinli kek. Sıcak sıcak çok güzel oluyorlar. Ah, bir de kahve getirdim." Kapuçino tepsisini eline tutuşturdum.

"Düşündüm ki, bugün izin yaptığına göre sana sürpriz kahvaltı getirebilirim."

Şaşırmışa benziyordu. Çabucak bir duş alıp üzerini giyeceğini söyledi. "Daha sık izin yapsam iyi olur," diye seslendi banyoya doğru giderken.

**

Joe daha ferah bir yüz ve nemli saçlarla mutfağa girdi. Boynunda havlu sarılıydı. "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Bunu neye borçluyum?"

"Teşekkür için."

"Neye teşekkür?"

"Bana iş verdiğin için. İyi bir arkadaş olduğun için." Mutfak tezgâhının üzerindeki kahveye kruvasan batırdım. "Bu sabah Peta'yı aradım," dedim bir ısırık alarak; "ve konuyu hallettim."

"Harika, teşekkür ederim," dedi rahatlamış bir sesle.

İkinci bir kruvasan aldım ve ağzım dolu halde kaldım, Joe'nun beni izlediğini fark ettim. "Ne oldu?"

"Bayağı iştahlısın."

"İki tane yemek zorundasın Joe. Zorunlu bir şey bu... Tek kruvasan hiçbir zaman yetmez."

"Hayatta başka zorunlu neler var?"

"Ne bileyim. Gün ışığı. Tatil. Uyku. Güzel resimler."

"Kapalı havalarda şampanya... Yazları soğuk bira..."

"Arkadaşlar. Gülmek."

"Korkularınla yüzleşmek. Sevdiğin şeyi yapmak... Asla pişmanlıklara takılıp kalmamak..."

"Olly olsa yazmak derdi. Yazmak ve eğlenmek!"

Joe biraz düşündü. "Bugün neden dışarı çıkıp biraz eğlenmiyoruz?" dedi ve tabakları evyenin içine öyle bir koydu ki onları yıkamaya asla niyeti olmadığı belliydi.

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?" Kırk yılda bir izin yapıyorum ve bu günümde de banka hesaplarımı kontrol etmek ya da babamı ziyaret etmediğim için suçluluk duymak istemiyorum. Aslında

biraz yardımını da alsam fena olmaz. Bir iki daire bakacağım. Müsait misin?"

**

Joe'yla birlikte Winchester'ın merkezinde bir daireyi geziyorduk. İlanda modern tasarımlı mutfak yazmasına rağmen karşımıza ucuz bir duvar kâğıdıyla kaplı, dolaplarını açınca kapakları kırılan bir mutfak çıktı. Sözde büyük yatak odası, aslında ufacık bir odaydı. "Buraya da bebek beşiğini rahatlıkla sığdırabilirsiniz," dedi yağlı saçları olan emlakçı Shane. Joe'yla göz göze geldik, sonra açıklama yapmamaya karar verdik.

İkinci ve üçüncü daireler de ilkini aratmıyordu. Bu yüzden daha fazla sinirimiz bozulmadan en yakın kafeye oturmaya karar verdik. Öğle yemeği için birer pastırmalı sandviç ve ortaya bir porsiyon tuzlu patates kızartması aldık. Yemeğimizi beklerken yan masadaki iki genç kıza gözüm takıldı. Biri İspanyol ya da İtalyan'a benziyordu; diğerinin tıpkı benim saçlarım gibi kestane rengi saçları ve beyaz, çilli bir teni vardı. "Şimdi bu kâğıda on yıl sonra ne yapıyor olacağımızı yazacağız," dedi açık tenli olan kız. "Nerede çalışacağız, kiminle evleneceğiz, kaç çocuğumuz olacak, bunun gibi şeyler."

"Bence sen sanatçı biriyle evlenirsin," dedi siyah saçlı olan. "Bir ressamla mesela."

"Ah, çok güzel olur! Sen de bir doktorla evleneceksin," dedi kesin bir dille. "Ben moda sektöründe çalışırım."

Joe'nun da onları izlediğini fark ettim.

Olly ünlü bir yazar olacağını söylemişti.

"Ben dünyanın hâkimi olacaktım," diye söylendi Joe.

"Benim eserlerim Sotheby's'de milyonlar değerinde açık arttırmalara çıkacaktı, şimdi, yıllardır resim yapmıyorum."

"Ben şarap barı işletiyorum. Alkolik olacağım kesin."

Joe kadeh kaldırır gibi yaptı ve sarhoş gibi baktı.

"Ben yirmi yedi yaşında evleneceğim," dedi açık tenli olan kız, "Çünkü annem o yaşta evlendi. Ayrıca herhalde üç çocuğum olur. Sırasıyla iki erkek, bir kız."

Masaya doğru uzandım. Daha fazla dinleyemeyecektim.

"Afedersiniz," dedim, "Çok üzgünüm ama bir şey söylemek zorundayım..."

İkisi de yazmayı bıraktı. Bana deliymişim gibi bakmaya başladılar.

"Bence hemen yazmayı bırakın, çünkü hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey sizin tahmin ettiğiniz gibi olmuyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi açık tenli kız yüzü kızararak.

"Şunu demek istiyoruz, bugünün tadını çıkarın," dedi Joe, "çünkü bırakın on yıl sonrayı, yarın bile ne olacağını asla bilemeyiz."

**

"Hiçbirimiz şu anı yaşamıyoruz değil mi?" dedim Joe'ya kafeden çıktıktan sonra. "Belki de onları durdurmamam gerekirdi. Galiba o zavallı kızların ödünü kopardım! Şimdi ne yapalım? Şuradaki bankta oturan çiftin muhabbetine dalalım mı?" dedim bankanın önünde oturan yaşlı çifti işaret ederek. "Diyelim ki, yaşınız müsaitken gidip bungee-jumping yapın ve kendi dişlerinizin keyfini çıkarın."

Joe'nun cevap vermesini bekledim ama o başka dünyalarda gibiydi. "Becca, ben Olly'nin cenazesine gitmedim."

"Biliyorum. Keşke öyle davranmasaydım."

"Ben artık kendimi suçlu hissetmek istemiyorum. Ama bir fikrim var. Kendi yöntemimle ona veda etmek istiyorum. Bunu yapmama yardım eder misin?"

Joe'yla birlikte St Catherine Tepesi'nin kenarında manzarayı izliyorduk. "Olly buraya yürümeyi çok severdi," dedim. "Noel'de Pippa ve Todd'dan, ikizlerden, masa oyunlarından, evdeki hindi kokusundan kaçıp buraya gelirdik. Burada durup çığlık atar ve sonra dans ederdik."

"Olly dans etmeyi çok severdi. Beni kolumdan çekip piste çıkarırdı, hatırlıyor musun? Bana smokinli hıyar derdi."

"Hâlâ öyle diyor."

Joe bana doğru döndü, yüzünde o her zamanki çevresini aydınlatan gülümseme belirdi. Olly'nin sesini duymamı hiç yadırgamaması beni hem şaşırtmış, hem rahatlatmıştı. "Bu tepede çok sevdiği bir nokta var mıydı?" diye sordu.

Joe'yu tepenin zirvesindeki labirente götürdüm. Çimler labirent şeklindeydi. "Olly bunun arkasındaki gizemi çok merak ederdi," dedim. "Sanırım bir efsaneye göre bunları on yedi ya da on sekizinci yüzyılda Winchester Koleji'nde suç işlemiş bir çocuk yapmış. Suçunun ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor, çok büyük bir suç olmalı. Cezasının bir bölümü de tatil günlerinde okulda kalmakmış. Söylenene göre bu tepelerde dolaşırken sıkıntıdan kafayı yemek üzereymiş, sonra çimleri keserek bu labirenti yapmış. Galiba babam bunları bir kaşıkla yaptığını söylemişti."

Joe labirentin başında dikildi. "Burada yapmak istiyorum," dedi. Öğle yemeğinden sonra oyuncakçıdan aldığımız üç mavi balonun ipleri ellerindeydi.

"Olly," dedi Joe, "Kısa keseceğim. Biliyorsun, ben hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmadım. Seni yüzüstü bıraktığım için özür dilerim. Seni bir daha göremediğim için de çok üzgünüm. Lütfen seni kırdığım için beni affet." Balonlardan birini bıraktı. Balon gökyüzüne doğru yükseldi ve gözden kayboldu.

"Becca yanımda ve bilmeni istiyorum ki hem Becca'ya, hem de senin oğluna bu hayatta elimden geldiğince destek olacağım. Biliyorum ki ruhun her zaman onların yanında olacak ve onlara yol gösterecek, ama ben de oğlunu tam da senin isteyeceğin gibi müziğe ve yazı yazmaya, ragbi ve futbol izlemeye yönlendireceğim; buğdaybitlerine değil. Eğer şansım yaver giderse onunla top oynayıp Bristol'de seninle yaşadığımız bütün maceraları anlatırım."

İkinci balon da ilkinin arkasından göğe yükseldi.

Gözlerim dolmuştu.

"Sen herkesin hayatına ışık katıyordun. Elbette kusursuz değildin," dedi gülümseyerek, "senin en çok eğlence anlayışını seviyordum. Evet, ben bazen gerçekten smokinli hıyarlar gibi davranabiliyorum. Sen, benim içimdeki iyiliği ortaya çıkardın ve seni asla unutmayacağım.

Üçüncü ve son balonu da göğe bıraktı.

**

"İşte burada da Kitty ve Annie'yle birlikte 'Bay Froggy, altın nehrinizden geçebilir miyim?' oyununu oynardık," dedim Joe ya. Labirentin sonundaydık ve gitmek üzereydik. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Burada dur," dedim ve Joe'nun tam karşısına, labirentin diğer tarafına geçtim. Az önce Olly ve onun eğlence anlayışı hakkında söylediklerini düşündüm. "Söyle!" dedim.

"Ne söyleyeyim?"

"Bay Froggy, altın nehrinizden geçebilir miyim?"

"Bay Froggy..." durdu, etrafına baktı...

"Kimse yok, hadi!"

Rahatladı, tekrar bana döndü. "Bay Froggy, altın nehrinizden geçebilir miyim?"

"Mavi bir şey giyiyorsan geçebilirsin!"

Joe üzerindeki kıyafetlere baktı. Kazağı griydi. "Mavi bir şey giymiyorum, şimdi ne olacak o zaman?"

"Ben seni yakalamadan nehrimden geçmen gerekiyor. Bu oyunu daha önce hiç oynamadığına inanamıyorum."

Joe labirentin bir tarafından diğer tarafına zıplıyor, sola atlıyor, ileri gidiyordu. Sonra koşmaya başladı, ben de onu kovalamaya başladım, ama labirentin diğer tarafına yakalanmadan varmayı başardı. "Bir tur daha oynayalım ama bu sefer yakalayacağım," dedim.

"Kırmızı bir şey giyiyorsan geçebilirsin!"

Hemen koşmaya başladı, peşinden fırladım.

"Gelsene şişko! Aa dur!" dedi ve olduğu yerde durdu. "İç çamaşırım kırmızı."

"Sayılmaz! Ben göremiyorum."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Joe bir anda kot pantolonunu indirdi. Birkaç saniye sonra gülmekten nefessiz kalmış haldeydik. Sonra yalnız olmadığımızı fark ettik ve gülmeyi kestik. Çekine çekine arkamızı döndük ve gri ceketli, yeşil pantolonlu, bizi işaret edip gülen bir sınıf dolusu öğrenciyle karşı karşıya geldik.

**

Joe'nun evine geri dönmüş çay içiyorduk. Eve dönüş yolunda yağmur bastırmıştı, bu yüzden Joe ısınabilmemiz için şömineyi yakmıştı.

"Burada yaşamaktan memnun musun?" diye sordum iki elimle fincanı kavrayarak.

"Evet. Çocukluğumu geçirdiğim eve dönmek isteyeceğimi hayal bile edemezdim. İnsanlar bunu hayal gücü eksikliği gibi görüyor; sanki ailemizin yaşadığı eve geri dönmeyi değil de

her zaman yeni şeyler deneyimlemeyi istemek zorundaymışız gibi."

Olly'le ikimiz aynı şeyi Pippa için düşünüyorduk, bunu Joe'ya söylemedim.

"Ama burada olmak bana doğal geliyor. Köklerime dönmüşüm gibi hissediyorum. Yuvam burası olduğu için gurur duyuyorum. Kendi işimin başında olmak hoşuma gidiyor ve çok tuhaf ama artık babamla ilişkim daha iyi. Hem burada birkaç yeni arkadaş da edindim. Burası benim için zaten yeniliklerle dolu. Tabii ki Londra'yı özlüyorum. Hayatın hızını..."

"Olly'le birlikte ne zaman bir hafta sonu kaçamağı yapsak, ailesini ziyaret etmek için Northumberland'a gitsek, geri dönüp de tren tekrar Londra'da Euston İstasyonu'na geldiğinde resmen midemde kelebekler uçuşurdu," dedim. "O istasyona gelince sanki her şey hızlanırdı."

"Londra... İngiltere'nin kalbinde yaşamayı çok seviyordum."

"Winchester da bir zamanlar başkentmiş,"

"Evet. Kafe-bar kültürünü, pubları, Batı Ucu'nu özlüyorum."

"Parkları da çok güzel. Olly'le pazar günleri Serpentine Galerisi'ne gitmeyi çok severdik."

"Sabahın erken saatlerinde, etrafta yürüyüşe çıkanlar ve köpeklerini gezdirenler dışında kimsenin olmadığı saatlerde Hyde Parkı ne kadar güzeldir. En çok da tanınmamayı özlüyorum," dedi Joe. "Bu yalnızca büyük şehirlere özgü bir şey. Burada yaşayıp burada çalışınca kendimi akvaryumdaki bir Japon balığı gibi hissediyorum. Bir de üstüne üstlük herkes babamı tanıyor."

"Ama şimdi daha mutlusun değil mi?"

"Çok daha mutluyum."

"Artık o meşhur doktorun oğlu değilsin. Artık sen Joe'sun ve işini iyi yapıyorsun."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

"Peki ya Peta?"

"Ne olmuş ona?"

"Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye geçiştirdi. "Yakında bir seçmeye katılacak. Altı filmlik bir gerilim serisi. Başrolü kapmaya çalışıyor. Büyük çıkışını bununla yapabilir."

"Umarım rolü alır."

"Bence alacak, alamazsa da yakında başka bir rol bulur. Azimli kız. Bana iki yaşından beri oyuncu olmak istediğini söylemişti. Annesi mutfakta patates soyarken yanına gitmiş ve kararını verdiğini söylemiş. Oyunculuk okulunun parasını kendi ödemiş. Onu çok takdir ediyorum."

"Londra'ya gitti, onu özleyecek misin?"

Joe omuzlarını gerdi. "Evet, muhtemelen özleyeceğim. Son birkaç ay çok güzel geçti. Onunla olmayı seviyorum. Babamla olan sorunlarımdan uzaklaşmamı sağladı. Yalnız kalınca insan düşünüp duruyor. Peki ya sen?"

"Ben?"

"Olly'le neler yaşadığınızı biraz daha anlatsana."

"Mutluyduk, ama zor zamanlarımız da oldu tabii. Olly neşe kaynağı bir insandı, nasıl biri olduğunu hatırlıyorsun."

Joe başını salladı.

"Ama kapalı kapılar ardında karanlık dönemleri de olurdu. Piyano çalmayı bırakırdı, arkadaşlarıyla görüşmek istemezdi, konuşmazdı..."

"Arada bir bunalımlı zamanları olduğunu hatırlıyorum. İşlerin kendi istediği gibi olmasını isterdi."

Yazdığı kitap ve aldığı ret cevaplarından bahsettim.

"Ne yazıyordu?" dedi.

"Önce tarihi bir roman yazmaya başladı, bir sürü araştırma yaptı. Kütüphane ikinci evi gibi olmuştu. Son zamanlarında komedi türüne dönmüştü. Daha güncel bir şey yazmak istedi."

Olly'nin öğretmenlik yaparken ne kadar mutsuz birine dönüştüğünden bahsettim. Bana söylemeden işinden ayrıldığını anlatmadım; anlatsaydım sadakatsizlik etmiş gibi hissederdim. "Her zaman komik, sıcakkanlı, beraber vakit geçirmesi çok zevkli biriydi, tabii beni çıldırtmadığı dönemlerde," diye ekledim gülümseyerek.

"Peki ya sen? Hâlâ resim yapıyor musun? Limon ağacı resmine bayılıyordum. Bristol'de şöminenin üzerinde asılıydı."

Hatırlaması beni duygulandırmıştı.

Çayımdan bir yudum aldım. "Serbest illüstrasyon işini Glitz'in yanında çalışmak için bıraktım. Olly bu konuda kendini suçladı ve ben de bir dönem içten içe onu suçladım, çünkü birimizin iş değiştirmesi şarttı. Daha fazla para kazanmamız gerekiyordu, özellikle de çocuk yapıp yeni bir ev almak istiyorsak. Şimdi hepsi ne kadar da anlamsız geliyor."

"Becca, tekrar burada yaşayabilir misin?" diye sordu, sanki bu fikir aklına tam o anda gelmiş gibi.

"Bilmiyorum," dedim. O ana kadar hiç bu konuyu düşünmemiştim.

**

Ben domates doğruyordum, Joe da kıymaya çeşitli malzemeler katıyordu. "Bir tutam paprika," dedi, "biraz Worcester sosu ve balzamik sirke..."

Joe'nun yanına gittim. "Kıymaya sirke mi koyuyorsun?" dedim ve bir anda panikle anneme ne kadar benzediğimi fark ettim. Hassiktir!

"Balzamik olmak zorunda. Kıymayı kendine getirir. Ne gülüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. Aklıma kırmızı iç çamaşırına şaşkın şaşkın bakan çocuklar gelmişti.

"Hadi ama söyle."

"İç çamaşırına kadar soyunduğuna inanamıyorum."

"Rekabetçiyimdir."

"Aslında neden şaşırdığımı bilmiyorum. İlk tanıştığımızda önümde havlunu indirmiştin."

Peynir rendesini almak için yanımdan geçerken kolu koluma değdi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Kahvaltı için. St Catherine Tepesi'ne gittiğimiz için. Bugün..."

Durdu, eliyle saçını karıştırdı. "Benim için çok değerliydi," dedi.

Balonları birer birer bırakışını ve söylediği sözleri düşündüm. "Söylediğin cümleler, çok güzeldi. Ve eminim Olly için de çok önemliydiler."

27

Ekim ayının başlarıydı, şarap kursunun altıncı haftasına gelmiştik; Joe bu akşam için Riesling, Gewürztraminer ve Chenin Blanc dersleri hazırlamıştı. "Riesling'in kokusu benzin, turunçgiller ve bal mumu karışımına benzer," dedi Joe.

Adam söz almak için elini kaldırdı. Joe böyle hareketleri teşvik ediyordu. "Riesling Kraliçe Victoria'nın en sevdiklerinden değil miydi?" diye sordu.

"Tam isabet. Hochheim'da ufak bir üzüm bağı var. İsmi Königin Victoriaberg. Anlamı Kraliçe Victoria Tepesi. Kraliçe ve Prens Albert orayı ziyaret etmiş ve Hoch şarabına olan sevgisi üzerine üzüm bağına onun ismini vermişler."

Yerime oturdum, bitkin durumdaydım. Ayaklarım puf böreğine dönmüştü. Annem artık kendimi fazla zorladığımı söylüyordu. Yarın yirmi sekizinci hafta ultrasonum vardı ve yorgunluğum gittikçe artıyordu. Anneme iki hafta sonra kurs bittiğinde rahatlayacağımı söylüyor, bebeğe ve doğum öncesi derslere odaklanacağımın sözlerini veriyordum. Kitty'den benim doğum partnerim olmasını istemiştim. "Doğumu izlemek zorunda kalmadığım sürece harika olur," diye cevap verdi.

**

"Evet, kuralları biliyorsunuz," dedi Joe. "Herkes ayağa kalksın. Yarışma başlasın! Bu şarap Chardonnay mi yoksa Sauvignon mu? Chardonnay diyenler otursun."

Bir sürü mırıldanma oldu, Joe insanları susturmaya çalıştı. Henry hariç herkes oturdu. "Herkese bravo; şanssızsın Henry, çıktın. Bu Chardonnay."

Joe'yu izlemeye devam ediyordum. St Catherine Tepesi'ndeki yürüyüşümüzden sonra birbirimize daha da yakınlaşmıştık ve Peta'nın o filmdeki rolü aldığını öğrenince bencilce bir hisle sevindim, çünkü bu sayede Londra'da kalacaktı.

Joe bana babasından çok bahsetmişti. Anlattığına göre buraya ilk taşındığında babası ona balık tutmayı öğretmiş ve birlikte nehirde çok güzel zamanlar geçirmişlerdi.

"Bana annemden bahsetti. Onu ilk buluşmalarında *Kuğu Gölü*'ne götürmüş. Becca, babam bana işte orada ilk defa Avustralya'da Tom Amcamla neler yaptığımı sordu. İletişimi kopardığı için pişman olduğunu, yaşlı bir ahmak gibi davrandığını söyledi. Bana çocukluğunu anlattı. Babası büyükelçi olduğu için zamanının çoğunu yurt dışında geçirdiğini anlattı. O zamana kadar bundan hiç haberim yoktu! Bazı İkinci Dünya Savaşı anıları inanılmazdı," diye anlatmaya devam etti Joe. Ve babasıyla geçirdiği zamanların onun için ne kadar değerli olduğunu anladım. "Ailesi Fransa'dan kaçmak zorunda kalmış, çünkü o sıralar Almanya, Fransa'yı işgal etmiş. Bordeaux'dan ayrılan son gemiye binmişler. Gemi iki yüz kişilikmiş, ama o gemiyle bin yedi yüz kişi İngiltere'ye gelmiş. Babam o zamanlar daha küçücük bir çocukmuş."

"Evet, sıradaki soru," dedi Joe, "Bu şarap Yeni Dünya şarabı mı, Eski Dünya şarabı mı? Birbirinize sormak yok!"

Bazı akşamlar, iş çıkışında Joe'nun evine gidip tost yiyorduk. Bana bir fincan sıcak çikolata yapıyordu ve bazen de

televizyon izliyorduk. Bazen Olly ve eski günler hakkında konuşuyorduk. Geleceği düşündükçe heyecanlanıyordum, ama korkuyordum da. Joe beni dinliyordu. Klişe cevaplar vermiyor, her şeyin çok güzel olacağını söylemiyordu, geleceğin neler getireceğini kim bilebilirdi ki?

**

Joe mahzeni şöyle bir süzdü. "Oyunda sadece üçünüz kaldınız," dedi.

Janet, Scott ve Adam kalmıştı.

Nazik Henry yine çakırkeyif ve yorgun Janet'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Son soru ve bu soru biraz zor.

"Scott!" dedi Joe. Ve kötü bir Avustralya aksanı taklidiyle devam etti ; "bu şarap kuzey yarım kürede mi, yoksa güney yarım kürede mi üretiliyor? Güney diyenler yerine otursun."

Hadi Janet!

Janet sandalyesine oturdu. Scott ve Adam ayakta kaldı.

Joe heyecan vermek için trampet sesi yaptı ve "Güney yarım küre. Galibimiz belli oldu!" dedi.

"Vay başıma gelenler! Hayatımda ilk defa bir şey kazandım!"

Adam ve Scott içten bir şekilde alkışlamaya başladılar.

"Alkışı falan bırakın. Ne kazandım?" dedi Janet.

**

"Sorunun cevabı hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı Janet kulağıma ders bitiminde, "dizlerim çok ağrıdı diye oturdum."

"Bu paltoya bayılıyorum," dedim giymesine yardım ettiğim kırmızı paltosunu göstererek.

"Bir hayır kurumunun mağazasından almıştım. Ah, bak,

Michel geldi." Bana mı öyle geliyordu, yoksa Janet'ın yüzü mü aydınlanmıştı?

Joe'yla birlikte Janet'ın Michel'in kolunda arabaya yürüyüşünü izledik. Liseli âşıklar gibi sohbet ediyorlardı, Janet Michel'e bir şişe buzlu şarap kazandığını, şarabı saklayıp Noel'de kız kardeşi gelince böreğin yanında içeceğini anlatıyordu.

"Bence âşık oldular, sence?"

Kulaklarıma inanamayarak Joe'ya doğru döndüm. "Kadın seksen dört yaşında Joe." Olly'nin komik bir espri yapmasını bekledim ama Olly bir süredir sessizdi.

"Ee? Ne olmuş? Michel de yetmiş altı yaşında, lanet sayıların ne önemi var ki?" dedi Joe. "Michel'in elinden gelse Janet'ı arabayla aya çıkarır."

Janet bana doğru döndü, veda etmek için bastonunu havada salladı. Âdeta mutluluğun resmi gibiydi, yanakları parıldıyordu. Bu sadece şarabın etkisi miydi?

28

Doğuma on iki hafta kalmıştı. Bekleme odasında, ölçülerimi alıp rutin kan testlerini yapacak olan hemşireyi bekliyordum.

Uykumu doğru dürüst alamıyordum. Bebeğimizin doğumu yaklaştıkça Olly'yi daha fazla düşünmeye başlamıştım. Belki de Londra'ya dönmekten çekindiğim içindi. Dört aydır annem ve babamla birlikteydim ve bebeği doğurunca geleceğimi düşünmek zorunda kalacaktım. Aynı zamanda Glitz'i ve doğumdan sonra eski işime dönmek isteyip istemediğimi düşünüyordum. Çalışmadan hayatımı sürdürebilecek miydim? Birçok açıdan yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacım vardı, ama nereden başlayacaktım?

Olly, söyle bana, ne yapmam gerekiyor? Konuş benimle. Gözlerimi kapattım. Olly'yi hayalimde canlandırmaya çalışıyor, sesini duymaya can atıyordum. Maison Joe'da çalışmaya başladığım için ve son birkaç haftadır mutlu olduğum için mi benimle iletişim kurmayı kesmişti? Ya da Joe'yla daha fazla zaman geçirmeye başladığım için mi? *Kıskanıyor musun? Kıskanacak hiçbir şey yok. Yemin ederim.*

"Rebecca Sullivan," gözlerimi açtım. "Rebecca Sullivan?" diye tekrarladı hemşire. "Bugün nasılsınız?" diye sordu beni odasına götürürken.

Eve döndüğümde arabanın anahtarlarını girişteki masanın üzerine koydum. Oscar ve Theo oturma odasında, yerde uzanıyor, *Kung Fu Panda* izliyordu. İkisini de öptüm. Ciltleri yumuşacıktı. Oscar bana sarılınca duygulandım, sonra iki saniye sonra televizyonu görebilmek için beni itti.

Koridorda yürürken annemle Pippa'nın mutfakta konuştuklarını duydum.

"Todd'un nasıl biri olduğunu biliyorsun," diyordu Pippa. Kapalı kapının ardından onları dinlemeye başladım. "Çocuklara bir yabancının bakıcılık yapması fikrinden nefret ediyor."

"Biliyorum, ama bence artık zamanı geldi," dedi annem. "Yaşım artık geçiyor tatlım."

"Becca sana bir şey mi söyledi?"

"Tabii ki hayır! Şimdi, çocuklar çayla yesin diye baget yapıyorum."

"Becca sana veya babama bundan sonra ne yapacağıyla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Yorgun görünüyorsun anne. Onun bu evde olması sana yük oluyor değil mi?"

Nefesimi tuttum. Kulağımı kapıya iyice dayadım.

"Ne yapabiliriz?" dedi annem sesini yükselterek. "Başka çaremiz yok. Kızı sokağa mı atacağız? O bizim kızımız. Eğer onun yerinde sen olsaydın aynı şeyi senin için de yapardık."

"Biliyorum," dedi Pippa darılmış gibi bir ses tonuyla, "ama Todd'a ve bana öyle geliyor ki Becca burada sonsuza kadar kalabileceğini sanıyor."

"Onun için çok..."

"Onun için çok zor olduğunu biliyorum, ya sen ve babam için?"

"Sizin için de, çocuklar için de çok şey yapıyorum," dedi annem. Rebecca'nın şu anda bana ihtiyacı var."

"Biliyorum, ama yine de gerçekçi olmak zorundayız. Babamın aylarca çığlık çığlığa ağlayan bir bebeğe tahammül etmesi mümkün değil..."

Öfkeden patlamak üzereydim. Karşısına geçip "Peki, Oscar ve Theo'ya her an tahammül etmesi mümkün mü?" diye bağırmak istiyordum.

"Bence onunla bir konuşup durumunuzu belirtmen gerekiyor. Yoksa burada sonsuza kadar kalabileceğini düşünmeye başlayacak."

Çekmecelerin açıldığını duyuyordum. "Onun yanında bir Todd yok." Bıçaklar, çatallar masaya vuruldu. "Kız daha kocasını yeni kaybetti..."

"Evet, ama..."

"Dürüst olayım, burada kalması bazen zor oluyor, tercih ettiğim bir durum değil tabii ki..."

"O zaman gitmesini söyle!"

Kapıyı açtım ve karşılarına çıktım.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim," dedi Pippa hemen. Suratı bembeyaz olmuştu. "Zor bir gün geçirdim ve... Gerçekten öyle demek istemedim," dedi bana yaklaşarak.

Geri adım attım, elimi kaldırıp ona durmasını işaret ettim.

Annem bir Pippa'ya, bir bana bakıyordu. Pippa boğazını temizledi. "Ben sadece anneme diyordum ki..."

"Her şeyi duydum," dedim duygularıma engel olamayarak. "Ben geri döndüğümden beri kıskançlıktan çatlıyorsun."

"Kıskançlık mı?"

"Sen hayatın boyunca şımartıldın Pippa."

"Şımartıldığım falan yok!"

Annem bize doğru bir adım attı. "Kızlar, lütfen sakin olun. Oturup konuşalım..."

"Sen birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor musun Pippa? Her gece yatağa girip ağlayarak uyumanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

Yüzüme öylece baktı. "Neler yaşadığını biliyorum..."

"Hayır. Hayır, bir bok bildiğin yok! Bir daha Olly'yi asla göremeyeceğim. Bebeğim babasız doğacak, fakat senin düşündüğün tek şey bunların seni nasıl etkilediği!"

Annem mutfağın kapısını kapattı. "Yeter. Çocuklar duyacak!"

Anneme doğru döndüm. Artık bütün çocukluğum boyunca içimi kemiren soruyu sormaya kararlıydım. "Neden hayatında bir kere olsun beni savunmadın? Pippa resimlerimi mahvettiği zaman bile onları mutfakta bıraktığım için suçun bende olduğunu söylemiştin!"

"Bu yıllar önceydi," dedi annem, ama bu kini bu kadar uzun süredir içimde sakladığımı anlayınca çok şaşırdığını görebiliyordum.

"Ben hiçbir zaman kendimi yeterli görmedim anne."

"Ah, Rebecca," dedi annem, ne cevap vereceğini bulmaya çalışıyordu. "Dinle bak, hepimiz yorgunuz..."

"Ben yorgun değilim!" dedim. "Ama sen haklısın. Bu ideal bir durum değil. Ben gidiyorum. Londra'ya dönüyorum."

"Rebecca," dedi annem yalvaran gözlerle. "Gitmeni istemiyorum."

"İşte şimdi abartıyorsun," dedi Pippa kapıyı açtığımı görünce. "Hemen şimdi gitmeni söylemiyordum ben. Söylemeye çalıştığım tek şey plan yapman gerektiğiydi, yalnızca..."

"Pippa!" dedim gözünün içine bakarak. "Bana pişman olacağım bir şey söyletmeden sesini kes."

Merdivenlerden çıkarken annemin Pippa'yla konuştuğunu duydum. Şaşırtıcı bir şeydi, sanırım annem onu azarlıyordu.

KAKTÜS TEAM

29

Taksi şoförü Notting Hill'de dik merdivenli, beyaz, şık bir binanın önünde durdu.

Glitz'i Winchester'daki tren istasyonundan arayıp; "Beni misafir etme teklifin hâlâ geçerli mi?" diye sormuştum.

Ben çıkarken evde kıyamet kopuyordu. Annem gözyaşları içindeydi; Pippa, Oscar ve Theo'yu toparlayıp gitmeye çalışıyordu. İkisi de *Kung Fu Panda*'nın bitmediğini söyleyip gitmeye direniyordu.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim antikacı Bay Pullen'la gittiği bir antika fuarından dönen babama.

"Ama nereye gideceksin?" diye itiraz etti babam. "Kendine dikkat etmen gerekiyor. Lütfen kal; bu meseleyi çözmeye çalışın."

Ama gitmem gerekiyordu.

"Geri geleceksin değil mi?" diye sormuştu annem korkulu gözlerle.

**

"Bu nedir yahu! Ne kadar kalacaksın Rebecca?" diye sordu Glitz valizlerimi taş merdivenlerden çıkarırken. Aceleyle çıktığımı, o yüzden elime ne geçirdiysem valize attığımı söyledim.

Odamda çiçekler, yanında bir sürü DVD olan düz ekran bir televizyon, komodinin üzerinde de dergiler vardı. Odanın içindeki banyoda lavantalı banyo yağları ve güllü, sardunyalı duş jelleri vardı. Glitz'e kalıcı olarak yerleşeceğimi söyledim. Tek kaşını kaldırdı ve Marty'nin Amerika'da olduğunu, bu yüzden evde yalnızca ikimizin olacağını söyledi.

"Harika," dedim ağlama dürtüme karşı koymaya çalışarak.

"Neler olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordu yatakta yanıma oturarak. "Marty her zaman biz İngilizlerin çok içe kapanık olduğunu ve dertlerimizi açmanın daha iyi olduğunu söyler."

"Glitz, ben sinirli olduğumda St Catherine Tepesi'ne çıkıp çığlık atarım. Eskiden Olly'le birlikte yapardık," dedim.

Yatak odasının camından dışarıyı izlemeye başladım. Tekrar Glitz'e döndüğümde bana bir yastık uzattığını gördüm. "Hadi," dedi.

Tedirgin bir şekilde yastığı yumrukladım.

Omuz silkti. "Fena değil."

Daha sert vurdum.

"Bu daha iyiydi."

Bütün gücümle vurdum. *Bam!*

Olly'nin öldüğü sabahki yüzünü gözümün önüne getirdim. "Seninle gurur duyuyorum," demişti.

Sesini duymayı özlemiştim. *Konuş benimle Olly. Lütfen geri dön.*

Yastığa yumruk üzerine yumruk attım, ta ki gücüm tükeninceye kadar.

**

O akşam eşyalarımı çıkarıp güzel bir banyo yaptıktan sonra Glitz'i bodrum katındaki mutfakta sarımsaklı sebzeli makarna yapıp opera dinlerken buldum.

"Seni dertlerimle sıktığım için üzgünüm. Sen benim patronumsun ve ben oturmuş burada sana sıkıntılarımı anlatıyorum."

"Sen benim dostumsun," dedi. "Umarım açsındır. Bu gece çok kalori yakmış olman gerekiyor."

"Spor salonuna kimin ihtiyacı var değil mi?"

Glitz bir yandan gülüp bir yandan makarnanın suyunu süzdü.

Kucağıma siyah bir kedi atladı. Glitz, kedinin adının Bond olduğunu söyledi.

"Bond, James Bond," dedim onu okşayarak.

İşlerden ve Marty'nin ailesinden bahsederken Bond'un mırıltılarını dinlemek terapi gibi gelmişti.

**

"Glitz, bu his sürekli devam etmeyecek değil mi?" diye sordum akşam yemeğini yerken.

"Hayır, gittikçe daha iyi becereceksin."

"Daha iyi mi becereceğim?"

Çatalını bıraktı. "Bu asla aşılmaz; sadece tahammül etmekte daha becerikli hale gelirsin."

"Sen birini kaybettin mi?"

Bu sefer tabağını bir kenara itti. "Rose," dedi, "Kızım."

"Çok üzüldüm. Bunca zaman hiç bilmiyordum."

Bir kadeh daha beyaz şarap doldurdu. "Nereden bileceksin ki? Yıllarca kendimi suçladım," dedi. "Çok mutsuz bir evliliği vardı. Bir gece geç saate aradı. 'Gelip beni alabilir misin?' dedi. Çok fazla cin içmiştim, araba kullanabilecek durumda değildim. Sabah ilk iş yanına gideceğimi söyledim." Duraksadı. "O zamanki eşim Diana'ya 'Her şey yolunda.' dedim. Rose

o gece aşırı doz uyuşturucu aldı. Bilerek yapıp yapmadığını asla öğrenemeyeceğim."

Glitz siyah çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve gözlerini sildi. "Diana beni terk etti ve Londra'daki işimi kaybettim. Gerçi o işi zaten hiç sevmemiştim. Tek istediğim mutsuz olmak ve kendimi suçlamaktı."

"Ama senin suçun değildi," dedim. Glitz'e baktım. İnsanları ne kadar az tanıdığımızı, onlara içimizi açmadıkça çok az kişiyi gerçek anlamda tanıyabildiğimizi düşündüm.

"Sesindeki ıstırabı fark edip bir taksiye atlamam gerekirdi."

"Ah Glitz. Nasıl atlatabildin o günleri?"

"Marty. O zamanlar eski bir dostumdu. Evimin kapısını kırdı; pislik içinde yaşıyordum Rebecca ve istesem de, istemesem de beni götüreceğini söyledi. Cesur kızdı... Ya da çok aptal," dedi gülümseyerek.

Mendilimi ikiye katladım, sonra tekrar katladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim.

Ama Glitz beni duymadı. O tekrar Rose'a dalmıştı. "Rüyalarımda onu hâlâ görüyorum," dedi. "Onu salıncakta sallıyorum ve "Babacığım! Daha yükseğe!" diye bağırıyor. Başına çiçekli iç çamaşırlarını geçirir, annesinin eşarplarını taklit etmeye çalışırdı," dedi. Gülmeye başladık. "Mücevherleri de çok severdi, Diana'nın takılarını takar, topuklu ayakkabılarını giyer ve köpeği yürüyüşe çıkarırdı. O benim gün ışığımdı. Birçok açıdan bana onu hatırlatıyorsun."

**

O akşam geç saatte evi aradım. Telefon bir kere çaldı ve babam hemen açtı. "İyiyim," dedim. Annemin arkadan, "Becca mı arıyor?" dediğini duydum. Telefonu babamdan aldı. "Çok üzgünüm," dedi.

"Ben de," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Söylediğin şeyleri düşündüm."

"Sinirliydim."

"Pippa'yla çok meşgul olduğumu fark ettim. Ben çocukken sporla çok ilgiliydim ama ailemin bana ders aldıracak parası yoktu..."

"Anneciğim, sorun yok."

"Hayır, sorun var. Pippa'nın benim asla sahip olmadığım imkânlara sahip olmasını istedim, fakat seni de daha fazla cesaretlendirmeliydim, özellikle resim konusunda. Sana daha fazla zaman ayırmalıydım. Çok üzgünüm. Sen neredesin?"

Glitz'le olduğumu, güvende olduğumu, bebeğe zarar verecek aptalca bir şey yapmayacağımı söyledim.

**

"Ne gündü ama..." diye fısıldadım Olly'ye. Sonra ona annemle ve Pippa'yla olanları anlattım. "Aramızda çok fazla söylenmemiş söz olduğunu söylerdin hep. İşte şimdi her şey konuşuldu, tıpkı *The Jerry Springer Show*'daki gibi."

Hâlâ Olly'nin sesini duyamıyordum. Eğer Winchester'a dönersem, Jim ve Noodle'ı bulup Olly'nin benimle konuşmayı neden bıraktığını soracaktım.

30

"Ben Amerika'dayken burada kalmaya devam etsene?" dedi Glitz kahvaltıda omletimizi yerken. "Çiçekleri sularsın, Bond'a bakarsın. Hırsızları kovarsın. Marty'le konuştum, çok memnun oldu. Bu hafta yanına bir arkadaşını davet et. Şu an yalnız kalmaman gerekiyor. Biraz eğlen."

**

"AMAN TANRIM!" diye odadan odaya zıplayarak geziyordu Kitty, bağıra bağıra kendi evinin Glitz'in yatak odası kadar olduğunu, oturma odasında kocaman bir piyano ve bar olduğunu söylüyordu. Alberto Morrocco isimli birinin eseri olan parlak renkli bir tabloyu inceledi. Mutfakta, Todd ve Pippa'nın buzdolabıyla yarışabilecek boyutlarda bir buzdolabı vardı; onların dolaplarında o malum meyve şişleri varken, Glitz ve Marty'nin dolabında cennette ikram edilecek yemekler vardı: somon füme, crème brûlée, meyveli cheesecake ve Belçika çikolatası.

Kitty'le birlikte, "Kim Milyoner Olmak İster?" müziğini mırıldanarak üst kata çıktık. Glitz ve Marty'nin yatak odasına girdik. Kocamandı, duvarları açık sarı renkteydi ve beyaz panjurları vardı. Kitty gardırobu açtı, içine baktı. "Yapma şunu!" dedim onu kolundan çekip götürerek. "İlginç bir şey var mıydı?" diye sormadan da edemedim.

"Vay anasını, oyun odası bile var!" diye bağırdı pinpon raketini eline alarak.

Sevinçle ellerimi çırptım. "Hepsi bir haftalığına bizim."

**

O akşam Kitty'le birlikte bardan kendimize içecek bir şeyler aldık; ben küçük bir kadeh şampanya doldurdum ve sonra ağırdan almak için alkolsüz bir şeylerle devam ettim. Önümüzdeki yedi günün tadını en iyi nasıl çıkarabileceğimize karar verdik. Kitty'yi arayıp ona Pippa'yla ve annemle yaşadıklarımı anlattığımda işten izin almayı teklif etmişti. "Bunu yapmak zorunda olmadığımı ben de biliyorum," demişti. Benim de işimi iptal etmem gerekiyordu. Maison Joe'yu aradım. Joe dışarıdaydı, bu yüzden Edoardo'ya mesaj bıraktım. Beklenmedik bir şeyler olduğunu ve bir süre dinlenmem gerektiğini söyledim. Janet'ı da aradım ve bir sonraki şarap tadım dersine gelemeyeceğimi, ama kısa süre sonra geri döneceğimi söyledim.

En yakın dostumun keyfi yerindeydi, plan yapıyordu. "Bütün haftayı baştan aşağı planlamak istemiyorum, yine de bence yarın Tate Modern'e gitmeliyiz ve sonra kesinlikle bir yerde akşamüstü çayımızı içmeliyiz ve sonra, ah buldum! Biraz bütçemizi aşıp cilt bakımına falan gidebiliriz," Şampanyasını eline aldı. "Bu, bütün tatillerden daha eğlenceli! Havalimanı olmadan, araba kiralamak olmadan geçen dertsiz tasasız bir hafta! Kendi şehrimizde turist olacağız."

"Ne annemin evi var, ne Pippa ne de annem..."

"Aynen öyle."

**

Bir hafta boyunca Kitty'le birlikte sanata doyana kadar bütün büyük galerilere gittik. Sonra daha önemli meselelere odaklandık: kendimizi şımartmak ve yemek yemek. Bloomsbury'deki

bir pastaneye gittik ve pembe, sarı kapkeklerin, kremalı çöreklerin tadını çıkardık. Şık bir Notting Hill kuaföründe pedikür yaptırdık. Ben ayak tırnaklarıma kıpkırmızı ojeler sürdürmeye karar verdim, Kitty gümüş rengini tercih etti.

Kapkekleri ve kremayı eritmek için Richmond Parkı'nda uzun bir yürüyüşe çıktık ve yağmura yakalandık. Westfield'a gidip alışveriş yaptık. Daha çok Kitty için alışveriş yaptık, zira ben yedi aylık hamileydim. Yine de kahverengi deri bir çizmeye karşı koyamadım. Cumartesi günü Borough Çarşısı'nı gezdik ve öğle yemeğinde, içinde kızarmış soğanlar olan sosisli sandviç yedik. Bir akşam evde kalıp yatakta crème brûlée yedik ve sabaha kadar *Mad Men* izledik. Ama fark ettim ki en çok hoşuma giden şey, sokakta tanımadığım insanların arasında yürüyüp süpermarkette annemin arkadaşlarından saklanmak zorunda kalmamaktı. "Londra'da tanınmamayı seviyorum," demişti Joe. Londra'nın gürültüsünü ve kalabalığını, insanların rahatlığını özlediğimi fark ettim. Metroda karşımızda oturan bir adam, "Hey güzel kadın, uzun zaman oldu görüşmeyeli... Bu gece gel bende kal hadi," diye bize reggae tarzında şarkı söyledi. Sonra gülmeye başladı ve biz metrodan inmek üzereyken bize "harika bir gün" diledi.

"Şarkıyı bana söyledi," dedi Kitty çıkış tabelasını takip ederken.

"Hayır, sanırım bana baktığını fark etmedin," dedim.

Covent Garden'daki şarap evlerinden birinde, bir müzisyen keman çalıyordu. Çevresinde oturmuş kokteyllerini yudumlayan çiftler vardı. Bir akşam Sylvie de bize katıldı ve beraber sinemaya gittik. Son çıkan eğlenceli romantik komedilerden birine gittik. "Bu filmlerde hayat hep tozpembe," diye söylenirdi Olly hep. Ama insanın bazen tam da buna ihtiyacı oluyordu.

**

Son gecemizde Sylvie ve Jamie'yle birlikte, Glitz'in evinin hemen yanındaki bir İtalyan restoranında buluştuk. Birçok yönden bana Maison Joe'yu hatırlatıyordu. Zemin döşemeleri, modern tabloları, karaflarda servis edilen şarapları ve arka planda çalan caz şarkıları. Aynı zamanda içerisi çok kalabalıktı, garsonlar tabaklar dolusu yemeği dengede tutup bir o masaya, bir bu masaya koşturuyorlardı.

"Peki değişmiş mi?" diye sordu Sylvie, Joe'yu kastederek. Ben Floransa'ya gidince, Sylvie okulun üçüncü yılında başka bir eve taşınmıştı. Olly ve Jamie'yle iletişimi sürdürmüştü, ama Joe'yla görüşmemişti.

"Biraz daha irileşmiş değil mi?" dedi Kitty. "Yüzü daha dolu..."

"Ne? Şişmanlamış mı?" dedi Sylvie şaşkın bir suratla.

"Hayır. Sadece biraz kilo almış," dedim.

"Jamie kadar şişman mı?"

"Siktir git," dedi Jamie gülümseyerek.

"Hâlâ çok yakışıklı," dedi Kitty. "Ben kızarmış mürekkep balığı ve spagetti carbonara alacağım..."

"Çünkü bu hafta yeterince fazla yemedin," dedim.

"Şimdi kiminle birlikte?" dedi Sylvie kızarmış ekmeği zeytinyağına batırarak.

"Peta. Sana anlattığım oyuncu kız."

"Hâlâ mı? Vay canına, bu Joe'nun dünya rekoru olmalı."

"Adam artık yetişkin Sylvie!" dedim ve Avustralyalı biriyle uzun süreli bir ilişki yaşadığını anlattım.

"Peta çok güzel, ama biraz fazla oyuncu havalarında," dedi Kitty. "Sadece kendisi hakkında konuşmayı seviyor."

"Çünkü kıza sürekli sorular sorup durdun," diyerek Peta'yı savundum. "Ama ne demek istediğini anlıyorum ve sana katılıyorum."

"Joe çok seksiydi," dedi Sylvie. "İşin komik yanı, elde edemediğim tek erkek oydu."

"Aman ne kadar komikmiş," diye söylendi Jamie.

"Kendimi çırılçıplak yatağına atsam yine yüz vermezdi herhalde."

"Gerçek anlamda," dedi Jamie tek kaşını kaldırarak.

"Onu çözememiştim," dedi Sylvie parmağını şarap kadehinde gezdirerek. "Sanırım bu yüzden o kadar çekici geliyordu. Ama yine de kimseye, özellikle de Olly'ye haber vermeden Bristol'den ayrılmasını beklemiyordum. Çok tuhaf bir hareketti, Joe için bile."

Annesinin öldüğünü, sonra amcasını görmeye Avustralya'ya gittiğini hatırlattım. "Hayatı darmadağın olmuştu," dedim.

"Biliyorum, Olly'ye neden söylemedi?" dedi bu açıklamayı yeterli bulmayarak.

"Yas insana tuhaf şeyler yaptırıyor," dedim.

"Hiçbir zaman doktor olmak istememişti," dedi Jamie. "Bir yanı çok iyiydi. Becca, sen Floransa'ya gittiğinde Joe, Olly'ye herkesten fazla destek oldu. Olly bir süre başkalarıyla gönül eğlendirdi, biliyorsun, hiçbirinin adamakıllı bir ilişki olmadığı belliydi. Çünkü Olly sana deliler gibi âşıktı. O aşçıbaşına âşık olacaksın diye ödü kopuyordu. Joe ona o uçak biletini aldığında çok rahatlamıştım.

"Bileti Joe mu almıştı?"

"Evet. Bileti aldı, hava limanına bile o götürdü. 'Kendini yiyip bitirmeyi bırak da bir şeyler yap,' dedi. Bunu bildiğini sanıyordum."

Başımı iki yana salladım. Bundan hiç haberim olmamıştı. Masamıza bir garson geldi, sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sordu.

Yemeğin sonuna doğru konular ciddileşti. "Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Jamie. Hepimiz o ana kadar bu soruyu erteleyip duruyorduk.

"Eve döneceğim," dedim. Başka bir yere gidemeyeceğimi söyledim. Sonuçta bebeği orada doğuracaktım. Winchester'daki doğum kliniğine kayıt olmuştum. Bebek doğana kadar yeni bir yer bulup taşınamazdım. İmkânsızdı. "Anneme ihtiyacım var," dedim.

Hepsi bana hak verdi.

"Noel'den sonra geri döneceğim."

"Keşke zengin olsaydım," dedi Jamie. "Sana güzel bir ev ve dadı tutardım."

"Ah Jamie," dedim. İçim erimişti. "Tam zamanlı bir aşçı da fena olmazdı."

"Şoför de ister misin?" dedi.

Michel geldi aklıma. "Muhteşem olurdu. George Clooney'e benzeyen bir şoför."

Sylvie hesabı istedi. "Olly'nin kitabını herhangi bir yayınevine yolladın mı?" diye sordu.

Yollamadığımı söyledim.

"Kaybedecek hiçbir şeyin yok," dedi Jamie.

Son bir ret cevabından başka kaybedecek şeyim yoktu elbette. Belki de Olly haklıydı, ona olan inancımı kaybetmiştim.

"Peki ya Pippa?" dedi Kitty sonunda. Bir haftadır sözümüze sadık kalmış ve ondan bahsetmemiştik, buna rağmen Pippa arada bir aklıma geliyordu. Oscar ve Theo da öyle, ama iyi bir şekilde. Evi ne kadar özlediğimi fark edince şaşırdım. Babamla kulübesinde sohbet etmeyi, akşamları annemle yemek yapmayı... "Aaa, sen o yemeği öyle mi yapıyorsun?" dese bile.

Janet, Woody ve Audrey'le çıktığımız yürüyüşler çok zevkli oluyordu. Maison Joe'yu ve oranın sahibini ne kadar özlediğimi düşününce de şaşırıyordum.

"Onunla yüzleşeceğin için gergin misin?" diye sordu Sylvie.

Başımı salladım, hâlâ Joe'yu düşünüyordum.

"Ben de olsam gerilirdim," dedi Sylvie. "Sınırı aşmış. O kızın güzel bir dayağa ihtiyacı var."

"Becca?" dedi Kitty beni dürterek. "Senin kafanı kurcalayan başka bir şey var. Annen mi?"

"Joe," dedim. "Ondan hiç haber alamadığım için şaşkınım."

"Belki de işleri yüzünden meşguldür," dedi Kitty. "Ya da belki babasıyla ilgili bir şeydir."

"Haklısın, her şey olabilir."

"Kabul edin," dedi Jamie restorandan çıkarken. "biz erkekler arayıp sormak konusunda biraz eksiğiz."

31

Pippa kapıyı çaldığımı duymamıştı, kapı kilitli değildi, ben de içeri girdim. Onu oturma odasında buldum. Halının üzerinde bir sürü oyuncak, keçeli kalem ve bir tren seti vardı. "Burada oynamayın demedim mi size?" dedi. Ağlamak üzere gibi görünüyordu. "Şu dağınıklığa bakın!"

"Becca teyze!" diye üzerime koştu Theo.

"DIŞARI!" diye bağırdı Pippa çocuklara. "Gidin mutfakta oturun ve ben sizi çağırana kadar sakın yerinizden kıpırdamayın."

Pippa'nın omzuna dokundum. "Dur yardım edeyim," dedim ve yerdeki oyuncakları toplamaya başladım.

"Kanepeyi leke yaptılar," dedi keçeli kalemi göstererek. Hâlâ gözlerime bakamamıştı. "Tanrım, çok yorgunum."

"Şimdi böyle bırakalım, sonra toparlarız," dedim. "Onları kapalı oyun salonuna falan götürebiliriz diye düşünmüştüm..."

"Hak etmiyorlar."

"Evet, ama en azından biz oturup pasta yerken onlar da biraz enerjilerini atmış olur."

"Şu an bir dilim pasta için canımı verebilirim. Dur üzerimi değiştireyim." Üzerinde gri bir eşofman ve çilek reçeli lekeli

beyaz bir tişört vardı. "Sonra seninle konuşmamız gerekiyor," dedi gergin bir ses tonuyla.

**

"Londra nasıldı?" diye sordu Pippa. İkizler oyun merkezinde tepinip şişme trambolinin üzerinde zıplıyor, deli gibi çığlık atan bir çocuk ordusuyla birlikte kaydıraktan kayıyordu.

"Anneciğim! Becca teyzeciğim!" diye seslenip bize el sallayarak plastik top havuzuna atladı Oscar.

Çayımdan bir yudum aldım; damağım yandı. "Londra harikaydı," dedim. Jamie'yi, Sylvie'yi ve Kitty'yi; Glitz'in evini anlattım. Ama bunları anlatırken aklımdan tek bir şey geçiyordu: ne zaman özür dileyeceğiz?

"Pippa," dedim, "Geçen hafta olanlar..."

"Anneciğim!" diye bağırıp kaydıraktan kaydı Theo. Yere indi ve sonra tekrar kaymak için merdivenlere koştu.

Pippa'nın yüzü kızarmıştı. "Önce ben başlayayım. Pişman olduğum şeyler söyledim ve annemle arkandan konuşmam yanlıştı. Özür dilerim."

Bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor bir şey olduğunu biliyordum. Gözlerinde gördüğüm suçluluk hissi, tahmin ettiğimden daha cömert davranmamı sağladı. "Haklıydın," dedim. "Gerçekten plan yapmam gerekiyor. O evde sonsuza kadar kalamayacağımı biliyorum. Kalmak da istemiyorum. Ayrıca annem ve babamın da orada sonsuza kadar kalmamı istemediğinden eminim."

Pippa başını salladı.

"Ama geleceği doğru planlamaya çalışmak çok zor. Çok korkutucu," dedim anlayış bekleyerek.

İfadesiz bir yüzle bana bakıyordu. "Ben şımarığın tekiyim ve seni hep kıskandım."

"Beni mi kıskandın?" dedim afallamış bir halde.

"Ah Becca. Benim her şeyim var zannediyorsun; evim, lüks arabam, zengin kocam ama biliyorsun, Todd hep ev dışında ve evde olduğunda da çocuklara çok asabi davranıyor. Aylardır sevişmedik. Özür dilerim, çok mu ayrıntı verdim?" dedi yüzümdeki ifadeyi görünce.

"Önemli değil."

"O gün annemle konuşmadan önce Todd'u beni aldatmakla suçladım. Anneme söyleme."

Nefesim kesildi. "Aldatıyor mu?"

"Yine iş seyahatine gideceğini söylediği için moralim bozuktu, sonra annem çocuklara eskisi gibi bakamayacağını söyleyince bardağı taşıran son damla oldu. Söylediğim şeyi savunduğumu sanma," diye ekledi hemen.

"Todd konusuna dönelim," dedim.

"İşini benim ve çocuklarının önüne koyduğunu söyledim ona. Sonra hayatında başka bir kadın olup olmadığını sordum. Yüzünü görmeliydin Becca, şok oldu. Aldattığını sanmıyorum; kanıtım yok, gömleğinde ruj lekesi falan bulmadım. 'Ben ne yapıyorsam sizin için, ailem için yapıyorum,' gibi şeyler söyledi."

"Onu hiç göremiyorsan ne anlamı var ki?"

"Aynen öyle. Britanya Havayolları gold kartıyla evli, benimle değil." Başını çevirdi, gözleri Oscar ve Theo'yu aradı.

"Oradalar," dedim kaydırağı göstererek.

"Beni aldattığını sanmıyorum; aldatmadığından eminim ama bu, onun sürekli iş peşinde olduğu ve benim yalnız olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Benim çok geniş bir arkadaş çevrem yok, senin gibi değilim. Çocukluğumuzda bile sen popüler olandın. Ben hep tenis oynardım, sosyal hayatım yoktu. Şikâyet ettiğimden değil, tenisi çok seviyordum..."

Eliyle saçını düzeltti. "Tenis kulübündeki işim olmasa herhalde kafayı yerdim. Daha fazla koçluk yapmamı istiyorlar. Todd, eğer bakmaya hazır değilsen çocuk yapmasaydık diyor."

"Bu çok saçma ve ilkel bir düşünce."

Ağların arkasından bağıran Oscar'a el salladı. "Ama sen haklıydın," diye devam etti sözlerine, "Todd'un ailesi Amerika'da olduğu için ben anneme çok yük oluyorum ve annem buna dur demekte haklı. Senin bebeğin de gelince sana da destek olması gerekecek. Ve Olly için de çok üzgünüm," dedi. Çaresizce omuz silkti. "Söylediklerimin bahanesi yok. Senin yaşadıklarının düşmanımın başına gelmesini bile istemem. Ama sen çok güzel başa çıkıyorsun. Sen hep güçlüydün Becca. Ben hep talepkâr oldum. Hep onay ve övgüye muhtaçtım. Eskiden bunları Todd'da buluyordum. Ama artık tek başımayım Becca, yalnızım, gerçekten çok yalnızım. Seninki gibi bir yalnızlık değil bu, ama bazen..." Çantasını karıştırdı ve bir mendil çıkardı.

Böyle bir şey beklemiyordum.

"İkizlere yarı-zamanlı bir dadı buldum. Adı May. Kibar biri, belki fazla kibar, çünkü Oscar'ın nasıl bir çocuk olduğunu biliyorsun!"

Meyve şişleri konusunu anlattım. Pippa bu hikâyeyi komik buldu. Yıllar sonra ilk defa birlikte gülüyorduk.

"Kız önümüzdeki hafta işe başlayacak ve bu konuda çok heyecanlıyım. Todd da bunu kabullenmek zorunda kalacak. Haklısın. Ben niye çalışmayacakmışım ki?"

"Ben mağara adamı, sen kadın!" dedim göğsüme vurarak. Yine gülmeye başladık. "Pippa," bunu sormam gerek, "Todd'u hâlâ seviyor musun?"

Başını salladı. "Evet, ama eğer evliliğimiz devam edecekse bir şeylerin değişmesi gerek. Sayende bunu anladım."

"Bak anneciğim!" dedi Oscar tırmanma duvarına çıkarken.

"Sana tapıyorlar," dedim.

"İyi anne, kötü kız kardeş."

"Ben de pek iyi bir kız kardeş olduğumu söyleyemem. Bu eve taşınmadan önce ikiz çocuk büyütmenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üç yıldır sana yeterince destek vermedim, çektiğin zorluğu anlayamadım. Olly ve ben, doğumdan sonra seni pek ziyaret etmedik ve şimdi bunun için çok pişmanım. Bunlardan iki tanesine annelik yapmanın ne kadar harika, ama aynı zamanda ne kadar korkunç bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim," dedim gittikçe büyüyen karnımı işaret ederek. "Birkaç ay öncesine kadar Oscar ve Theo'yu doğru dürüst tanımıyordum bile. Sen harika bir annesin Pippa."

"Kanepedeki keçeli kalem izlerini saymazsak..."

"Üstünü bir minderle kapat yeter," dedim. Elimi uzattım, elini tuttum. "Onları tanımak çok hoşuma gidiyor. Todd'la konuş, erteleme. Hissettiklerini anlat ona. İletişimsizliğin ve sırların aranıza girmesine izin verme."

Başını salladı. "Yapacağım. Onunla konuşacağım."

"Belki de artık rekabet etmek yerine birbirimize destek olmanın vakti gelmiştir ha?"

"Lütfen. Çok iyi olur."

32

Jim'i yine fırının önünde otururken buldum. Noodle yanına kıvrılmıştı. Bugün orada olacağını biliyordum. Biliyordum işte. Sakalları uzamıştı, üzerinde yırtık pırtık bir palto vardı. Sanki o da beni görmeyi bekliyormuş gibi gülümsedi.

"Ben de seni arıyordum," dedim.

"Noodle'la sağda solda geziyorduk, değil mi oğlum? Gitmemiz gereken yerler, görmemiz gereken insanlar vardı."

Yere çöktüm. "Bugün Olly'nin doğum günü," dedim.

"Biliyorum."

"Benimle konuşmayı bıraktı. Şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

"Neden?"

"Neden mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sesini özledim, bana espriler yapmasını özledim. Onu çok özledim." Göz pınarlarımda yaşlar birikmeye başladı.

"Olly sonsuza kadar seninle kalamaz," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama..."

"Cenazesinde ona veda etmeye hazır değildin değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"O da hazır değildi."

Jim'in söyleyeceği şeyi duymaktan korkuyordum. "Artık yola devam etmen gerekiyor, Olly'nin de öyle..."

Derin bir nefes aldım. "Bir dakikalığına yanına oturabilir miyim?" dedim.

Başını salladı. Noodle'ı okşadım. "Teşekkür ederim Jim," dedim.

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Sandviçler ve kahve için." Başıyla ona getirdiğim yiyecekleri işaret etti. "Buraya iyi ki gelmişim. Olly senin değişik bir kız olduğunu her zaman söylerdi."

"Hoşça kal," dedim Jim'i yanağından öperek. "Elveda Noodle."

**

Son şarap tadım dersi gelip çatmıştı. Joe sınıfın önünde bir şarap menüsü tutuyordu. Menüyü o gün ben yazıp bastırmıştım. "Diyelim ki randevulaştığınız seksi insanı etkilemek istiyorsunuz," dedi Joe.

Scott ve Monica sınıfın arkalarında oturuyordu. Masanın altından el ele tutuştuklarına bahse girebilirdim. Artık birlikte olduklarına şüphe yoktu. Sınıfın geri kalanına gelince...

"Ben randevulaşamayacak kadar yaşlıyım, bir de seksi olanını mı bulacağım?" dedi Janet.

"Ben hayatımda hiç kimseyle randevulaşmadım," dedi Adam. Üzerinde bordo bir gömlek ve erik renginde bir hırka vardı.

"Benim kocam randevuya çıkmaz," dedi Diana'nın yanında oturan Felicity.

Joe, saçları dört bir yana dağılmış Henry'ye baktı ve örneğini tekrar gözden geçirdi. "Pekâlâ, seksi biriyle randevulaşmadınız, arkadaşlarınızla dışarı çıktınız ama olağanüstü bir gece olmasını istiyorsunuz. Şarap servis eden garsonla konuşmanız için harika bir fırsat. Eğer işi iyi biliyorsanız onlar da sizinle konuşmak ister. Menüde Chablis *Premier Cru*, Fourchaume ve J.C. Bessin var; ne düşüneceksiniz?

"Chardonnay," dedi Henry.

"Güzel. Peki Chablis? Hadi ama. Chablis nerede?

"Burgonya," dedi Scott.

"Kuzey," diye ekledi Joe. "Mezgit fümenin yanına Chabis sipariş edebilir misiniz?"

"Evet," diye bağırdı herkes.

"Yağlı ve yüksek asidite oranı var," diye notlarını okudu Henry.

"Harika. Farkında mısınız, daha şarap masanıza gelmeden tatmaya başladınız? Pinot Noir?"

"Tam bir diva!" dedi Janet.

"Aynen öyle," dedi Joe. "Pinot Noir, hiç şüphe yok ki üzümlerin divasıdır. Çünkü kaprislidir, inatçıdır ve sürekli ilgi, alaka ister. Her yerde yetişmez..."

"Üzüm bağı fazla soğuk olursa hastalık kapar," dedi Adam, "ve eğer fazla sıcak olursa reçellik olur,"

"Size bundan fazlasını öğretmeme gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Joe menüyü buruşturup çöp kutusuna fırlatarak.

**

İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Joe yerdeki cam parçalarını toplamama yardım ederken bir kere daha. Bu, bugün düşürdüğüm ikinci kadehti. Beni bir yere oturttu. "Neyin var?" dedi.

"Bugün Olly'nin doğum günü," dedim.

**

Joe'nun evine gelmiştik. Joe çay yapıyordu. Tam bir sene öncesini düşündüm. Olly'le Londra'da bir otel rezervasyonu yaptırmayı düşünmüştük. İnternet sitesine bakıp oda servisinin getirdiği yemekleri yatakta yediğimizi hayal etmiş ve on sene önceki halimiz olsa asla sevişmeden önce yemek yemeyi düşünmeyeceğimizi söylemiştik. Sonra harcayacağımız parayı düşünmüş ve otele gitmek yerine, ev almak için parayı hesabımıza yatırmaya karar vermiştik.

"Ben daha otuz bir yaşındayım," demişti Olly. "Önemli değil. Otuz beş yaşına gelince büyük bir parti yaparız ya da yeterince para biriktirdiysek Amerika'ya gideriz." Hep Amerika'da altı haftalık bir yolculuğa çıkmayı hayal ederdik. Meksika'ya gitme hayalleri kurardık. Neden planlamak yerine hemen gitmedik ki? Paramızı harcayıp gitseydik. Hayatımız için birikim yapmak yerine hayatımızı yaşasaydık.

Joe'nun telefonu çaldı. "Üzgünüm Peta. Seni arayacaktım. Bugün uzun bir gün oldu," dediğini duydum.

Ayaklarım açılsın diye kalktım ve ayağımı sehpanın kenarına vurdum. "Hassiktir! Offf..." diye tek ayağımın üzerinde zıplamaya başladım.

"Evet, Becca'nın sesi. Yanımda."

Bir sessizlik oldu.

"Hayatım, endişelenecek bir şey yok," dedi Joe sessiz ve kontrollü bir tonda. "Bugün Olly'nin doğum günü ve haliyle Becca'nın da morali bozuk."

**

Joe bana çay fincanımı uzattı. "Umarım gerginliğe sebep olmamışımdır," dedim. Acaba birlikte fazla mı vakit geçiriyorduk?

"Bir şey olmadı. Açıkladım," dedi konuyu geçiştirmeye çalışarak.

"Peta'nın yanlış anlamasını..."

"Becca, Olly benim de arkadaşımdı," dedi. "Bu gece seninle olmak istiyorum. Onu seninle anmak istiyorum."

**

"*Onu kaybettiğin için kederlenme, yaşadığı günleri an*, yazıyordu gönderilen kartların çoğunda," dedim. "Bunu yaşlı biri için söylemek kolay ama Olly için değil. Elbette kederleniyorum."

Joe bana Londra'da neler yaptığımı sordu. "Olly'nin doğum günü yaklaştığı için mi gittin?" diye sordu. "Annemin ölümünün ilk yıl dönümü çok kötüydü," dedi. "Tom Amcam yanımda olmasa atlatamazdım."

Ona annemle ve Pippa'yla yaşadığım tartışmayı anlattım. Tek kelime etmedi. Şaşırmadı bile. Eskiden sıkıldığını ve umursamadığını düşünürdüm, ama artık olaylara daha farklı bakıyordum. Beni dinliyordu ve hisleniyordu, derinden hisleniyordu.

Ona Olly'nin işten çıkışını da anlattım. Ağzımdan her şey birer birer dökülmeye başlamıştı. Joe, Olly'nin bunu bana anlatmamakla yanlış yaptığını söyleyince onu susturdum. "Ne olmuş yani? Bu sadece bir iş," dedim. Gerçek şu ki, Olly haklıydı. Artık böyle düşünüyordum. Olaylara bakış açım artık tamamen değişmişti. Ama ölümünden önce öğrenseydim tepkim farklı olurdu. Londra'da hayat tam bir hengâmeydi. Herkes sahip olduğundan fazlasını istiyordu, ben de dâhil. Daha büyük bir ev, daha hızlı bir araba, daha fazla para, en son çıkan cihazlar. Daha fazla, daha fazla, daha fazla... "Keşke benimle konuşsaydı. Bir şekilde hallederdik," dedim. "Biz bir takımdık. Olay da bu zaten Joe. Ben artık bir takımın parçası değilim."

Ona artık Olly'nin sesini duymadığımı söyledim. "Biliyorum, bana hayatıma devam etmemi söylemeye çalışıyor," dedim. "Ama keşke bunu nasıl yapacağımı bilebilsem..."

"Annem öldüğünde yönümü kaybetmiştim. Tom Amcam olmasa belki de Bristol'de okumaya devam edip doktor olmuştum... Muhtemelen çok kötü bir doktor olurdum," diye ekledi. "Tom Amcamın bana verdiği en iyi tavsiye, 'Mutlu olmak istiyorsan, önce kendini bulmalısın,' olmuştu."

"Kendini bulmak mı?"

Joe sesimdeki kuşkuyu sezmişti. "Ona itiraz etmiştim. Sanki kayıp eşya bürosuna gidip de kendini bulup eve getirmek kadar kolay bir şeyden bahseder gibi konuşuyorsun, demiştim. Ama demek istediği şey başkaydı. Hayatını diğer insanların isteklerine ve beklentilerine göre yaşama, başkalarını değil seni mutlu eden bir şeyler bul demek istiyordu."

Alyansımı parmağımda çevirmeye başladım.

"Sen ne istiyorsun Rebecca?"

Tavana baktım. "İşte sorun da bu," dedim. "Artık ne istediğimi bilmiyorum."

**

Joe bir mum yakıp cam sehpanın üzerine koydu. "Bunu her yıl annemin doğum gününde yapıyorum. Sen de al bir tane," dedi. Bana küçük bir mum ve bir kutu kibrit verdi. Küçük beyaz mumu yaktım ve Joe'nun mumunun yanına koydum.

"Cenneti düşünüyorum," dedim. "Acaba gerçek mi? Sen düşünüyor musun?"

"Bazen. Annemin ölümünden beri daha fazla düşünüyorum," diye itiraf etti. "Umarım etrafı çiçeklerle çevrilidir. En sevdiği yer Kew Botanik Bahçesi'ydi."

Kanepede doğruldum. "Olly'le bir oyun oynardık. Eğer kendin olmasaydın, kim olmak isterdin diye sorardık. Olly, Chopin ve Bob Dylan'dan sonra Gauguin demişti.

Joe sessizce güldü. "Acaba neden?" dedi.

"Belki de Olly de şimdi cennette egzotik kadınların arasında bir plajda uzanmış yatıyordur."

"Sanmıyorum."

"Sence onun cenneti neresidir o zaman?"

Omuz silkti. "Tahiti olabilir mesela, ben olsam oraya gidebilirdim ama benim tahminim başka..." dedi. Durdu. Bana baktı.

"Neresi?"

"Senin yanın..."

**

Kafamı yastığa koydum. Joe ayakkabılarımı ayağımdan çıkarırken, parmaklarımın arasından dökülen kumlar gibi, tüm dünyanın yükünün üzerimden kalktığını hissettim. Yatağın ucuna oturdu, saçımı okşadı. Bu hoşuma gitti. Dokunulmak. Abajuru söndürdü ve sessizce uzaklaştığını, kapıyı kapattığını duydum.

33

Kapı çaldı. Önce rüya sandım, ama sonra ses devam edince uyandım. Gözlerim kapalıydı, duyduğum sesler bir tepsinin üzerindeki tabak, çanak seslerine benziyordu. "Gir," dedim. Sersem bir halde abajurun düğmesini bulup bastım.

Joe elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. "Oda servisi," dedi Fransız aksanıyla. "*Le café et les croissants*[6]," dedi. Sonra kendi diline döndü. "Düşündüm de, bu çok lezzetli görünen..." kavanozu aldı ve üzerindeki etiketi okudu; "Bonne Maman şeftali reçelini çok sevebilirsin. Babam da çok sever." Yatakta doğrulup oturdum. "Dur," dedi ve bir minder alıp sırtıma koydu. Bu ilgili halini görünce harika bir doktor olabileceğini düşündüm. "İyi uyudun mu?" dedi tepsiyi yatağın boş kısmına koyarak. Sonra güldü. Tepsinin artık karnımda tamamen dengede durabileceğimi söyledi.

Şaşırtıcı bir şekilde iyi uyumuştum.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Yanıma oturmanızı istiyorum monşer," dedim yatağı göstererek. "Benimle birlikte yiyin."

İki kruvasan aldı. "İki tane yemek zorunlu dememiş miydin?"

6 Le café et les croissants: Fransızca: "Kahve ve kruvasan."

**

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordu Joe yatağın diğer ucuna uzanarak.

"Belki annem benimle alışverişe gelir," dedim. Pippa'nın eski yatak odası artık bebek mağazası gibiydi. Ama hâlâ bir bebek arabası alamamıştım. "Aman Tanrım!" dedim ağzımda kruvasanla. "Annem çıldırmıştır. Başıma bir şey geldi sanmıştır ya da..."

"Sakin ol. Ben onunla konuştum. Dün gece sen uyurken cep telefonundan aradı. Burada olduğunu söyledim."

Rahatladım. Teşekkür ettim.

"Becca?"

"Efendim?"

"Şuranda..." Ağzımın kenarını işaret etti, yüzüme dokunmak üzereydi, o dokunmadan önce ağzımın kenarındaki reçeli sildim. "Sen bugün çalışmıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Babama bakacağım. Sen Londra'dayken babam evde fena düştü."

"Hadi canım! Ne oldu?"

"Yataktan düştü. Mavis onu yerde bulmuş. Şimdi hastaneden taburcu oldu, ama Mavis'in bugün başka bir yerde işi var."

"Neden daha önce söylemedin? Beni arayabilirdin."

"Sen burada değildin Becca. Neyse, bir şey olmadı zaten, bir iki yara bere sadece."

"Keşke beni arasaydın."

"Aramak istedim, ama..." Saçını karıştırdı. "Edoardo sesinin kötü geldiğini söyledi. O sırada benim dertlerimle ilgilenemeyeceğini düşündüm."

"Biz arkadaşız," dedim. "Bir dahaki sefere beni ara, söz mü?"

Başını salladı.

Kahve fincanımı komodinin üzerine koydum. "Neyse. Ben gitsem iyi olur. Dün gece için çok teşekkür ederim. Beni..."

"Dur."

"Ne oldu?"

"Neden bugünü birlikte geçirmiyoruz? Babamla tanışırsın?"

"Babanla mı tanışırım?"

"Neden olmasın? Huysuz ihtiyarın tekidir, ama eğer bu zorlukla başa çıkabileceğine inanıyorsan..."

KAKTÜS TEAM

34

Joe'nun babası koltuğunda oturuyordu. Onu görünce yaşadığım şoku gizlemeye çalıştım. Beni korkutan alnındaki morluklar ya da solgun yüzü değildi. Zayıflığıydı. Kazağı üzerinden sarkıyor, pantolonu bol geliyordu.

"Bütün gün Lobster Pot'a gitmek istediğini söyledi. Her neresiyse..." dedi Mavis. "Dinle Joe, buzdolabında lazanya var. Yatağın üzerine de temiz çarşaf koydum, her şey hazır." Adam'ın annesi koca göğüslü, iri yarı, altmış yaşlarında bir kadındı ve tuttuğunu koparan birine benziyordu. Onu görür görmez sevmiştim. Joe'nun ona neden toz kondurmadığını anlayabiliyordum. "Mavis, bu Rebecca," dedi Joe.

"Meşhur Rebecca mı?" diye sordu gözleri parlayarak. Tombul, çilli elleriyle koluma dokundu. "Adam bana senden çok bahsetti. Senin prensesler kadar güzel olduğunu düşünüyor ve haklıymış."

"Saçlarını Julia Roberts'a benzetiyor," dedi Joe.

Yüzümün kızardığını hissettim. "Böyle devam ederseniz şımaracağım, devam edin lütfen," dedim ve gülmeye başladım.

"Joe, şarap kursu Adam için çok önemliydi," dedi Mavis.

"Adam sınıfın en iyisiydi," dedim.

"Yetenekli çocuk, hemen kapıyor," dedi Joe.

"İyi de bir aşçı," dedi Mavis iftiharla. "Hep öyleydi, ah benim güzel oğlum."

"Afedersiniz ama ben de buradayım," dedi Joe'nun babası arkadan.

Mavis ve Joe, babanın iki yanında durdular. Kollarını omuzlarına doladılar ve onu tekerlekli sandalyeye oturttular. Artık profesyonel bir takım gibi olmuşlardı. Zayıf ve çelimsiz görünse de taşınmasının çok zor olduğunu görebiliyordum. "Tebrikler Bay Lawson!" diyerek alkışladı Mavis. Buraya gelmeden önce Joe bana Mavis'in babasına adıyla hitap etmeyi reddettiğini, ona Francis demediğini söylemişti. "Böyle eski kafalı bir kadın," demişti.

"Hava çok sıcak değil, neyse en azından yağmur yağmıyor," dedi Mavis neşeyle, Joe'yla birlikte Bay Lawson'ın paltosunu giymesine yardım ederken. Bir de dizlerinin üzerine bir battaniye serdi. "Bay Lawson, hareket etmeyin lütfen," dedi.

Sonra bana döndü. Bebeğin ne zaman doğacağını sordu.

"Noel'den hemen sonra... Yaklaşık on haftası var," dedim ve doğum öncesi derslerimin on gün içinde başlayacağını söyledim.

"Lobster Pot'a mı gidiyoruz?" dedi Francis beni süzerek.

"Baba, Lobster Pot Londra'da. Annemle beni sık sık oraya götürürdü," diye açıklama yaptı Joe. "Harika bir Fransız bistrosu."

"Şimdi niye gidemiyoruz?" dedi tekerlekli sandalyesinden kalkmaya çalışarak. "Benim atkımı kim aldı?"

Mavis elini Bay Lawson'ın omzuna koydu, onu yerine oturttu ve sakin olmasını söyledi. Atkısının burada olduğunu, onu kimsenin almadığını söyledi.

"Ah," dedi Bay Lawson gözlerini bana dikerek. "Bu kim Joe? Karın mı?"

"Hayır baba."

"Arkadaşıyım," dedim gergin bir sesle.

"Baba, bu Rebecca, üniversiteden bir arkadaşım," dedi Joe.

Yaşlı adamcağızın nemli gözleri bir an gözlerime kilitlendi.

"Evet, şimdi ortalığı dağıtmaya hazır mıyız bakalım?" dedi Mavis tekerlekli sandalyenin frenlerini açarak. "Joe, bu hafta sonu gideceğin bilgi yarışmasını unutma olur mu?" dedi. Sonra Bay Lawson'a The Black Dog'un Parkinson hastalığıyla mücadele için bir hayır gecesi düzenlediğini hatırlattı. "Ve oğlunuz da orada yarışacak," dedi. "Bu harika değil mi?"

"Rebecca da geliyor," dedi Joe bana bakarak.

"Harika. Adam çok sevinecek," dedi Mavis.

Francis sabırsızlanarak tekerlekli sandalyeye vurdu. "Hadi, Lobster Pot'a gitmiyor muyuz?"

Joe bir kere daha açıklama yapmayı düşündü. Sonra vazgeçti. "Bak şimdi, görürsün," dedi. Sanırım aklına daha iyi bir fikir gelmişti.

**

Joe, Kolej Sokak'ta babasının tekerlekli sandalyesini itiyordu. Wells Kitabevi'ni geçti. Bir süre durduk ve Kral III. George döneminden kalma eski bir evin önünde fotoğraf çeken bir çifti izledik. Ev, hayalet eve benziyordu. Pencerelerin ardında karanlıktan başka bir şey yoktu. Evin önündeki plakayı okudum: "Jane Austen son günlerini bu evde geçirdi ve 18 Temmuz 1817 günü hayata gözlerini yumdu."

"Kırk bir yaşındayken," dedi Francis. Beni şaşırttı. "Winchester Katedrali'ne gömüldü, ama mezar taşında bir yazar olduğuna dair tek kelime yazmıyordu," diye ekledi gülerek.

Yürümeye devam ettik, ta ki Francis bizi durdurana dek. "Çok güzel," dedi muhteşem Bakire Meryem heykeline bakarak. Meryem zarif ve dingin görünüyordu. Bir an kendimden utandım ve Francis'e defalarca buradan geçmeme rağmen bu heykeli hiç fark etmediğimi söylemeye cesaret edemedim.

"Nasıl olduysa bu heykel yıkılmamış," dedi Joe. "Değil mi baba? Winchester'daki orta çağdan kalma birçok heykel Cromwell'in piçleri tarafından yıkılmadı mı? Katedral'in batıya bakan penceresi de kırılmış, bütün heykeller yıkılmıştı."

"Umarım Cromwell aşağılardadır," dedim yeri işaret ederek. "Umarım yukarılarda değildir," dedim masmavi gökyüzünü göstererek.

"Lobster Pot'a gidiyor muyuz?"

**

Joe tekerlekli sandalyeyi kapıdaki yetkilinin önünde durdurdu ve yetkiliye babasının Öğrenci avlusunu tekrar ziyaret edip bize Winchester Koleji'ni gezdirip gezdiremeyeceğini sordu. "Babam geçmişte yaşıyor," diye fısıldadı kır saçlı adama. "Eski anıları hatırlamak çok hoşuna gidecektir."

"Rebecca'ya buradaki anılarını anlatsana," dedi Joe parke taşlı yolda, solumuzdaki müdür konağının önünden geçerken.

"Rebecca kim?"

Joe çaresizce bana baktı. "Ben!" dedim neşeli bir gülücükle. "Ben Joe'nun arkadaşıyım!" Bir an Oscar ve Theo'yla konuştuğum ses tonunu kullandığımı fark ettim ve kendime çekidüzen verdim.

Öğrenci avlusuna adımımızı attık. Burası öğrencilerin odalarının bulunduğu büyük bir avluydu. "Ben şurada, altıncı odada yaşıyordum," dedi Francis. Joe'yla birlikte örümcek ağlarıyla kaplı, dar bir pencereden karanlık, köhne odanın

içine baktık. Benim zamanımda dört yüz yetmiş erkek öğrenci vardı. On binada kırkar kişi kalıyordu, birinde de yetmiş kişi. Annem ve babam burada kalabilmem için yüz beş sterlin ödemişti."

Nihayet Joe'nun üzerindeki baskıyı anlayabilmiştim. Buraya öğrenci olarak girip başarılı olan bir babası vardı.

"Sorsan kahvaltıda ne yediğini hatırlamaz," dedi Joe. Ama bu gezinin gidişatından memnun olduğu sesinden anlaşılıyordu.

"Öğrenci avlusu en önemli konukların geldiği yerdi," diye devam etti Joe. "Babam törenlerde sıraya girermiş."

"Bir defasında VI. George gelmişti," dedi Francis anılara dalarak.

Önümüzde kolejin şapeli vardı. "Dışını boyamışlar, değil mi baba?" dedi Joe.

"Ben beğenmedim," dedi Francis.

"Bu renk uymamış," dedim ben de. "Wensleydale peynirine benzemiş."

"Becca bir ressam," dedi Joe babasına.

Francis tekerlekli sandalyesini döndürdü, boncuk gözlerini bana dikti. "Kimsin sen yahu?" dedi.

Gülmeye başladık. Kendimizi tutamamıştık.

Wykeham Arms Oteli'nin restoranında öğle yemeği yedikten sonra Itchen Nehri'nin yanından yürümeye başladık. O anda karar verdim; Winchester'ı özel kılan buydu işte. Çocukluğumda değerini bilemediğim şey buydu. Itchen Nehri buradaydı, milli bir servetti. Buradaki sulak çayırlar, nehirde balık tutmak, kürek çekmek, kuş gözlemi yapmak ve diğer tarafta katedral, kahve dükkânları, şarap evleri, sanat galerileri, butikler ve merkezdeki o telaşlı koşuşturma...

St Cross Kilisesi'nin yakınlarındaki küçük beyaz tahta kapıya gelince zorlanacağımızı anladık. Hayvanların geçmesini önlemek için kapıda bir mekanizma vardı ve tekerlekli sandalye oraya sığmayacaktı. Burası Oscar ve Theo'nun önce girmek için yarıştığı kapıydı. Nasıl geçecektik?

Joe yönetimi ele aldı. Çelimsiz babasını kucağına aldı ve neyse ki o sırada oradan geçen birileri bize acıdı da tekerlekli sandalyeyi kaldırıp kapının üzerinden bize uzattı.

Eve döndüğümüzde Joe babasını oturma odasındaki koltuğa oturttu. Francis herhalde bundan daha kötü bir evde oturamazdı. Çünkü evin her odası farklı bir kattaydı. Mutfağa merdivenle iniliyor, oturma odasına merdivenle çıkılıyordu. Neyse ki onu yatak odasına çıkaran bir merdiven asansörü vardı.

Francis'in yanaklarına renk gelmişti, gözleri parlıyordu ve hâlâ eski okulundan bahsediyordu.

"Winchester Koleji bilim adamları, avukatlar, doktorlar; çoğu İşçi Partisi'nden olsa da politikacılar yetiştirdi," dedi. "Herhalde yetiştirdiği en önemli asker Wavell'di."

Joe babasının önünde diz çöktü. "Baba, çay içmek ister misin? Ya da belki daha sert bir şeyler? Konyak? Sherry?"

Joe'nun babasına gülümseyişini görünce ona bir yakınlık hissettim.

"En meşhuru kim miydi? Yazar Anthony Troloppe. O da Winchester'da okumuştu. Ama fazla iş adamı yok."

"Dur bir saniye," dedim ve araya girdim. "Şunu da unutmayın Bay Lawson, çok büyük bir şarap uzmanı da yetiştirdi."

Joe ayağa kalktı, su ısıtıcısını çalıştıracağını söyledi.

"Joe!" diye oğluna seslendi Francis.

"Bu Mavis galiba sana meyveli pasta yapmış. Sen iyi bir adamsın. Seninle gurur duyuyorum."

"Ah baba," dedi Joe. Kapının önünde çekingen bir ortaokul çocuğu gibi görünüyordu.

"Onunla gurur duyuyorum Rebecca," dedi Francis.

**

Francis televizyonun önünde uyuyakalınca Joe ve ben odadan çıkıp mutfağa gittik.

Joe'ya babasını eski okuluna götürmenin harika bir fikir olduğunu söyledim. Yemek salonunda ıskarmoz ve yumurta tozu yeme hikâyelerini ve yaşadığı futbol felaketini dinlemek hoşuma gitmişti. Francis, Southampton'a karşı yirmi dakikada sekiz gol yediğini anlatırken gülmekten kırılmıştı.

Joe'nun yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. "Yarın hepsini unutmuş olacak."

"Evet, ama bugün mutlu oldu."

"Yakında bir bakım evine yatırmayı düşünmek zorundayım," dedi. "Bunu düşünmekten nefret ediyorum, ama bu evde yalnız başımıza bu durumla ne kadar daha başa çıkabiliriz bilmiyorum." Tabakları ve fincanları toplamaya başladı.

"Bence ona böyle bakman harika bir şey."

"O benim babam," dedi. "Başka ne yapabilirim ki? Bir yerlerde çürümeye mi terk edecektim?"

Peta'nın söyledikleri geldi aklıma. "Hayır, tabii ki... Öyle demek istemedim," dedim.

"Babam olmasaydı Maison Joe'yu açamazdım.

"Bence yine de..."

Bir anda sözümü kesti. "Yardım da alıyorum zaten. Çok iyi yardım alıyorum."

Fincanımı bıraktım. "Neden iltifat kabul edemiyorsun?"

"Jamie'yi bilgi yarışmasında tekrar görmek harika olacak. Peta'da geliyor hem. Ben sana şeyi söylemiş miydim; Peta'nın rol alacağı dizi askıya alındı, erkek başrol bademcik iltihabı..."

"Kapa çeneni Joe! Bazen diyorum ki keşke..."

"Ne?"

"Keşke cümlelerimi bitirmeme izin versen!"

Sonunda gözlerimin içine baktı, gülümsedi. "Çok büyük bir şarap uzmanı öyle mi?"

"E, öylesin ama."

"Teşekkür ederim."

"Baban seninle gurur duyuyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Bunu bana ilk defa söyledi," dedi derin bir nefes alarak. "Babam ve ben, birbirimize benziyoruz. Duygularımızı çok zor belli ediyoruz." Bana şöyle bir baktı. Ve kısa bir an, yıllar önce Bristol'deki halimiz gözümün önüne geldi; eliyle ağzımı kapayıp; "Benim de duygularım var, benim için de önemli Rebecca," deyişi, yatak odamda geçirdiğimiz o gece ve tenime dokunuşu.

35

The Black Dog grubu bu akşam parkinson yararına bir bilgi yarışması düzenleyecekti. Mavis'in erkek kardeşi parkinson hastasıydı. Şömine ateşiyle ısınan, rengârenk kilimlerin olduğu samimi bir bardaydık. Kitty, Annie, Peta ve ben aynı masadaydık. Joe ve Jamie ise bar kısmında içkilerimizi alıyordu. Peta nasıl olduğumu sordu, ses tonu samimiydi. Onu Joe'nun evindeki partiden beri görmemiştim. "O gün Olly'nin doğum günü olduğu için çok üzgün olduğunu biliyorum," dedi.

"Şu kim?" diye sordu Kitty bana el sallayan kişiyi işaret ederek. "Yine emekli arkadaşlarından biri mi?" Bara gelmeden önce Janet ve Woody'yi ziyaret edip çay içmiştik.

Gülümsedim. "Mavis o," dedim. "Joe'nun babasına bakıyor."

"Peki ya şu?" dedi Adam'ı göstererek. Adam'ın başında bir şapka, üzerindeyse deri ceket vardı.

"Adam, Mavis'in oğlu."

"Ne tuhaf bir tip," dedi.

Cevap vermek istedim ama Mavis bize doğru geliyordu. Üzerinde yünlü kumaştan bir etek ve fırfırlı bir gömlek vardı. Ellerini ellerimin üzerine koydu. "Bay Lawson seni çok sevdi Rebecca. Joe ve seninle harika vakit geçirmiş."

Mavis kendi masasına döner dönmez, "Babasıyla mı tanıştın?" diye sordu Peta.

"Geçen gün tanıştık, plansız bir ziyaretti."

"Ne düşündün? Ben halini görünce gözlerime inanamamıştım," dedi Peta, sanki bir patates çuvalından bahseder gibi. "Öğle yemeğinde uyuyakalmıştı."

"Adam yaşlı Peta, hem de hasta," dedim Joe duymasın diye sessizce.

"Ben hastalıkla uğraşamam. Hastalıkta ve sağlıkta mı? Ben almayayım. İlk işim valizimi toplayıp gitmek olur!" dedi ve bir kahkaha patlattı. En azından açık sözlüydü.

Joe ve Jamie ellerinde içkilerle masaya geldi.

"Becca da babanla tanışmasını anlatıyordu," dedi Peta, Joe'dan şarap kadehini alırken. "Baban nasıl hayatım?"

"Şu an pek iyi değil."

"Çok endişeleniyorum Becca, harika bir adam. Ama Joe, dürüst olmak gerekirse bence bir bakım eviyle görüşmelisin," dedi Joe'nun sırtını sıvazlayarak. Bu kadar ikiyüzlü oluşuna inanamıyordum. Kim bilir benim arkamdan neler diyordu?

"Şimdi bunları konuşmayalım," dedi Joe, yemek servisinin başladığını görünce. "Bu gece biraz kafamı dağıtayım."

**

Lazanya ve Peta'nın elini sürmediği koca bir dilim cheesecake'i yedikten sonra organizasyon sahibi olan ellili yaşlarındaki Jackie her takıma farklı kategorilere ayrılmış soru kâğıtlarını dağıttı.

Bugün burada olduğumuz için mikrofondan bize teşekkür etti ve şimdiye kadar The Black Dog'un üç yüz sterlin topladığını söyledi. Herkes alkışladı, özellikle de karşıdan bana el sallayan Adam. "Otuz dakikanız var ve lütfen kâğıdın üzerine takımınızın adını yazın."

Cevaplarımızı yazmak Joe'nun göreviydi.

İlk kategori genel kültürdü. İşte burada babama ihtiyacım vardı.

"Heh, işte o," dedim Jamie'nin "José Luis Rodriguez Zapatero," dediğini duyunca.

"Doğru yaz!" dedi Kitty. "Yanlış yazarsan ceza yiyoruz!"

"Tanrım, bu kız hiç değişmemiş değil mi?" dedi Annie gözlerini devirerek.

Sıra pembe diziler ve magazine gelince kendimi buldum. Joe bundan utanmam gerektiğini söylüyordu. "Aylardır evdeyim," dedim. "En azından zamanımın boşa geçmemiş olduğunu bilmek güzel."

Joe da alkollü içecekler kategorisinde coştu.

"Federer Wimbledon'ı dört kez kazandı," dedim. Babamın geçen yaz tenis izlerken bana Federer'in rekorundan bahsettiğini hatırlıyordum. "Ya da beş miydi?"

"Son kararın mı?" diye sordu Joe.

"Ya da telefon jokerini mi kullanmak istersin?" dedi Annie gülerek.

"Dört yaz," dedim. Peta'nın sandalyesinde huzursuz olduğunu gördüm.

"Federer mi? Altı kere," dedi Peta. "Keith tenisi çok sever. Becca yanlış biliyor."

"Keith kim?" diye sordu Annie.

"Babam."

"Benim kız kardeşim de tenisi çok sever," dedim, ama sesimin bu kadar sert çıkmasını beklemiyordum.

"O zaman orta yolu bulalım," dedi Jamie. "Beş yaz."

Peta hemen itiraz etti. Eğer Jamie'yle çıkıyor olsalardı herhalde onu canlı canlı yerdi.

Keşke Pippa burada olsaydı...

"Bu hile!" dedi Joe masanın altından Pippa'ya mesaj atmamı engellemeye çalışarak.

Telefonuma sıkıca sarıldım. "Dur, bırak şunu," diye sataştı bana. Eli hâlâ elimin üzerindeydi.

"Altı," diye çıkıştı Peta.

"Altı yaz," dedi herkes, ben de dâhil.

"Bu sadece bir bilgi yarışması," dedi Jamie. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Joe ya çok cesurdu ya da çok aptal. Çünkü dört yazacağını söyledi.

Zil çaldı. Vakit dolmuştu. Herkes yanındaki masayla kâğıtları değiştirdi. Biz Sersemler Grubu'nun kâğıdını almıştık. Sersemler'in kır saçlı lideri bana gülümsedi. Dişlerinden biri eksikti.

"Heh, bunu doğru yapmışız," dedi Kitty, Zapatero'nun İspanya başbakanı olduğu anons edilince.

"Gel Beraber Yemek Yiyelim!"

"Salata Günleri."

"Boticellli."

"Beaujoalis."

"Cheryl Cole."

"Cherie Blair."

Sıra Roger Federer'in Wimbledon'ı kaç kere kazandığının açıklanmasına geldiğinde kalbim bir davul gibi çarpıyordu. Peta özgüvenli bir tavırla oturuyor; Kitty, Annie, Jamie ve Joe nefesini tutmuş bekliyordu.

"Altı kere."

Hassiktir.

"Çok özür dilerim Peta," dedim.

"Haklı olduğumu biliyordum," dedi yüzünü bir soru kâğıdıyla yelleyerek.

Organizasyon sahibi Jackie sonuçları okudu. Bizim takım, yani Saçma Sapanlar ikinci olmuştu. "Sadece bir puan farkla," dedi Jackie.

Annie'yle birbirimize "çak" yaptık. Peta, Joe'ya döndü. "Eğer beni dinlemiş olsaydın, birinciliği onlarla paylaşırdık!" dedi.

Joe gergin görünüyordu. "İyi. Özür dilerim ama bu sadece bir oyun Peta. Hayır işi için."

Joe teşekkür etmek için Jackie'nin masasına giderken Adam masamıza geldi ve kendini herkese tanıttı. "Biz üçüncü olduk!" dedi. "Birinci kilimci, ikinci bir inci, üçüncü kıllı dürümcü!" Deri ceketle *Top Gun* filmindeki Tom Cruise'a benzediğini söyledim.

"Yok daha neler," dedi Peta sessizce Joe'nun Jackie'yle konuşmasını izleyerek.

"Gitmem gerek!" dedi Adam, "Annem beni çağırıyor."

"Ne garip tip... Nesi var bunun?" diye sordu Peta, Adam uzaklaşınca.

"Harika bir çocuk," dedim.

"Aptal falan mı bu?"

"Hiç aptal değil," dedim savunmaya geçerek. "Hatta Joe'nun sınıfındaki en başarılı öğrencilerden biriydi."

"Bu da mı Joe'nun kursundaydı?"

"Adam nazik, komik, iyi kalpli bir insan," dedim. "Hayat muhtemelen ona bizim kadar nazik davranmamış ama senin aşağılamalarını da hak etmiyor."

Joe geri döndü. "Evet, hazır mısınız?" derken durdu, ortamın gerginliğini sezdi. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedi Peta gülümseyerek. "Az önce Adam'la tanıştım. Çok tatlı bir çocuk..."

Gözümü Peta'ya diktim. Hakkını vermem gerekirdi, gerçekten harika bir oyuncuydu. Bir yanım Joe'ya olanları anlatmak istiyordu, yine de kendimi tuttum.

"Ayrıca Federer konusunda fevri davrandığım için üzgünüm, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Halsizim, biraz hasta gibiyim," dedi Peta. Tekrar kendini yellemeye başladı "Belki ben de hamileyimdir! Ne kadar komik olurdu değil mi?"

Bir sessizlik çöktü. Joe'nun renginin attığını fark ettim. "Eve gidelim mi tatlım?" dedi.

36

Tavan arasındaydım. Beni buraya yönelten Joe'nun söylediği bir şeydi. Eski boya kutumu bulmak için rafları karıştırdım ve nihayet Pippa'nın tenis kupalarının ve madalyalarının yanındaki bir rafta onu buldum. Üzeri tozlanmıştı.

Joe'nun Winchester Koleji'ni ziyaret ettiğimiz gün beni babasının şarap mahzenine indirişini hatırladım. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" demişti çayımızı içtikten sonra.

"Elbette."

Elini tutmuştum ve beni merdivenlerden indirmişti. "Kendini bulmakla ilgili bir şeyler söylemiştim ya hani? Annemin ölümünden sonra yeniden başlama ihtiyacı hissettiğimi söylemiştim..."

"Evet."

"Ben her zaman şaraba meraklıydım. On yaşımdan beri. Şişelerin üzerindeki farklı isimler ve hikâyeleri çok ilgimi çekiyordu. Şuraya dikkat et. Eğer düşersen annen beni asla affetmez."

Boya kutumu açıp içine bakınca sanki eski bir dostla tekrar buluşmuş gibi hissettim. Kırmızı yağlı boya tüpünü elime aldım. Çocukken, babam hafta sonları beni en sevdiğim el sanatları atölyesine götürürdü ve oradan paramın yettiği kadar yağlı boya

satın alırdım. Onlara şekerlemeler derdim. Tüpün kapağını açtım. Tüpü sıkıp parmağıma biraz boya almaya çalıştım. Ama imkânsızdı. Boya kurumuş, yıllarca burada kalınca sertleşmişti.

Zihnimde yine şarap mahzeninde yaşadıklarımız canlandı. Karanlık bir yerdi. Ortada tahta bir masa vardı; masanın üzerinde de iki şarap kadehi ve bir şarap sürahisi. Duvarlardaki raflar şarap şişeleriyle doluydu. Yıllarına ve bölgelerine göre ayrılmışlardı. "Çocukken bütün zamanım burada geçerdi," dedi Joe.

"İçmek için mi?"

"Hayır. İçsem babam beni keserdi! Şaraplarını yatırım için saklıyordu. Ben sadece etiketlerini okurdum."

Bir kırmızı şarap şişesi çıkardı. "1982 Chateau Lynch-Bages, Pauillac. Grand Cru Classé."

Etkilenmiştim. "Bolonez soslu spagettiyle içilecek bir şarap değil yani," dedim.

"Hiçbir şekilde içilecek bir şarap değil."

Başımı iki yana salladım. "Baban şimdi bunları seninle paylaşmalı bence. Hazır şansı varken," dedim.

Tavan arasında A sınıfı resim dosyamı arıyordum. Alt raflardan birine tıkıştırılmış halde, eski resim kitaplarımın altında buldum onu. Raftan aldım ve dikkatle yere oturdum. Dosyanın kapağını açtım. Eserlerimin arasında gezerken kara kalem San Miniato el Monte çizimlerimden birini gördüm. Büyük halam Cecily'nin resmini çizdiği Floransa'nın merkezindeki kiliseydi bu. Adeta benim sığınağıma dönüşmüştü. Yalnız kalmak istediğimde oraya giderdim. Olly beni görmek için Floransa'ya geldiğinde onu oraya götürmüştüm. Balayımızda orayı tekrar ziyaret etmiştik. Bir gün oraya bir kere daha gideceğimize dair birbirimize söz vermiştik. Belki onuncu yıldönümümüzde geliriz demiştik.

Annemin babama, "Rebecca nerede?" diye sorduğunu duydum.

Sonra merdiveni fark ettiler.

"İyi misin tatlım?" diye seslendi babam tavan arasına doğru. "Ne arıyorsun orada? Bana söylesen ben alırdım."

Sendeleyerek ayağa kalktım. "Baba, sen yetmiş yaşını geçtin!"

"Sen de hamilesin!"

"Ne oluyor?" dedi annem öfkeli bir sesle. "Tanrı aşkına Rebecca, neden bizim yardımımızı istemiyorsun?"

"Senin tutkun da resimdi," demişti Joe, "küçücük bir kız çocuğu olduğun günlerden beri. En başa dön Becca."

"Dikkat ediyorum," dedim dosyamı babama uzatarak. "Tekrar resim yapmaya başlayacağım."

"Hayır başlamayacaksın. Hemen buraya geliyorsun," dedi annem. "Tatlım sen Rebecca'ya yardım etsene, ben sana merdiveni tutarım."

37

Ertesi sabah Woody'nin bir fotoğrafına bakarak çizimime başladım. Bittiğinde Janet'a seksen beşinci doğum günü hediyesi olarak verecektim. Ben çalışırken Janet da benden Floransa'daki günlerimi anlatmamı istedi.

"Bir sene orada kaldım ve harika insanlarla tanıştım," dedim. Amerikalı, süslü öğretmenim Vivian Rogers'dan bahsettim. Luca'yla kısa süren kaçamağımızı anlattım.

"Peki ya Olly?" diye sordu Janet.

Floransa'ya giderken Olly beni havalimanına götürmüştü. Duygusal bir veda yaşamıştık. O zamanlar daha Joe konusunda vicdan azabı çekiyordum, tabi Janet'a bu kısmını anlatmadım. Olly'le birbirimize, bu ilişkiye bir şans vereceğimize dair söz verdik. Uzun mesafe ilişkisini sürdürmeyi deneyecektik. Önceleri birbirimize kart atıp düzenli olarak telefonda konuşuyorduk. Ama bir iki ay sonra, yavaşça sönen bir ateş gibi iletişimimiz gittikçe azalmaya başladı. Ben arkadaşlar edinmeye başlamıştım ve araya başka şeyler giriyordu. Ders çalışıyor; şarap evlerine, partilere gidiyor; bir gece kulübünde tanıştığım aşçıbaşı Luca'yla geç saatlere kadar oturuyor, romantik yürüyüşlere çıkıyordum. Luca'nın Ponte Vecchio'nun yakınlarında, en sevdiğim restoranda çalıştığını öğrenince bir an gerçek ola-

mayacak kadar mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Esmer bir İtalyan yakışıklısıydı. Yeşil scooter'ının arkasında çılgın yolculuklar yapıyor, virajlarda düşmemek için ona tutunuyordum. Nihayet Olly'ye anlatacak cesareti bulduğumda, o da bana başka biriyle yattığını itiraf etmişti. Gerçekçi davranmadığımıza karar verdik. İki taraf da acı çekiyordu. İkimiz de tamamen kopmak istemiyorduk. Onun dostluğunu her şeyden çok özlüyordum. "Beni ilk defa ziyarete geldiğinde onu görmeyeli altı aydan fazla olmuştu Janet." Floransa Katedrali'nin içinde buluşma ayarlamıştık. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Bana arkası dönüktü. Üzerinde eski fitilli kadife ceketi ve kot pantolonu vardı. Birbirimize sarıldık. Sonra Olly çekinerek bir yerlere gidip kahve içmeyi teklif etti. En yakındaki kafeye doğru yürürken sessizliğe dayanamayıp hava durumundan bahsetmiştik. İçecek siparişlerini verdikten sonra Olly eğitimin nasıl gittiğini sordu. Ben de Bristol'ü ve onun nasıl olduğunu sordum. Sınavların yaklaştığından bahsettim. Gergin bir sohbet oluyordu, ne söyleyeceğimizi bilemiyor, fazla kibar konuşuyorduk. Olly'nin başka biriyle tanıştığını söylemek için geldiğinden şüpheleniyordum.

Sonunda Olly dayanamadı, "Bunca yolu seninle eğitim ve final sınavları hakkında konuşmak için gelmedim Becca," dedi. "Seni unutmayı çok denedim ama başka kimseye ilgi duyamıyorum."

"Ah Olly," dedim. Elini tuttum. Öyle rahatlamıştım ki.

"Sana gondolla serenat yapamam, Floransa'da mümkün değil..." dedi.

İkimiz de gülümsedik, gerginlik bitmişti.

"Çok iyi yemek yaptığım da söylenemez," dedi; "ama seni seviyorum. Eskisi gibi olmamızı istiyorum. Elbette eğitimini bitirmek zorundasın, bunu anlıyorum, finallerden sonra tekrar

geleceğim. Yani, şu şehre bir baksana, vay be! Burada olmayı kim istemez ki? Seninle gurur duyuyorum Becca."

O gece Luca'yı aradım. Ayrıldık. Kısa bir süre sonra o da başka biriyle tanıştı. Gururunu incitmiştim, neyse ki aşk acısı çekmemişti.

Olly üç hafta benimle kaldı. Janet'a söylemediğim diğer bir ayrıntı da ilk on gün yatak odasından çok nadir çıktığımızdı.

"Olly finallerden sonra gerçekten tekrar geldi ve sonra eğitimim bitince temelli olarak eve döndük. Kitty ve Jamie'yle Balham'da bir evde kalmaya başladık."

"Düğününü hatırlıyorum da," dedi Janet derin bir iç çekerek. "Olly şarkı söylemiş ve piyano çalmıştı. Herkes dans etmişti. Babanın pistte boogie dansı yaptığını hatırlıyorum!"

Boogie dansını duyunca gülümsedim. "Sonra Ealing'de bir daire kiraladık ve illüstrasyon şirketimi kurdum."

"Ah, ne güzel," dedi Janet su ısıtıcısını çalıştırarak. "Şimdi sen söyleyince annenin bundan bahsettiğini hatırladım."

"Bir süre işler iyi gitti," dedim çizimime devam ederek. "Dergilere, birkaç restorana, seyahat broşürlerine illüstrasyonlar yaptım. Bir iki bahçıvanlık kitabı olan bir yazarla çalıştım."

Ama o gelirle geçinmek ip üstünde cambazlık yapmak kadar zordu. Kendi sanatımla ilgilenmeye zamanım da kalmıyordu. "Elimde iş olmadığı zamanlarda sinirlerim bozuluyordu. Geceleri uyuyamıyordum."

"Ay tatlım, ne kadar kötü. Çay içer misin?"

"Evet, lütfen."

"Ucuz sütlü çay var. Olur mu?"

"Harika olur." Janet'ın elleri titreyerek bir fincana uzanmasını izledim. Yardım etmek istedim ama fazla yardım edersem sinirleniyordu.

Nihayet bir elinde çay, bir elinde bastonla yanıma geldi ve çayı önüme koydu. Gözlerini kısıp çizimime baktı, Woody'nin gözlerinin aynısını çizdiğimi söyledi; pek iyi görebildiğini sanmıyordum.

"Şu Glitz denen adamın yanında çalışırken resim yapmayı ne çok özlemişsindir," dedi.

Güldüm. "Glitz'i çok seviyorum. Onunla çalışmaktan zevk aldım, ama haklısın, gerçekten resim yapmayı özledim. Tekrar resim yapmak istiyorum," dedim. "Sadece bir hobi bile olsa. Benim kimliğim bu. Sevdiğim iş bu."

Biliyorum der gibi başını salladı. "Gregory'nin astımı vardı, bu yüzden eve köpek alamıyorduk. Kendi kendime hep derdim ki, tek başıma kaldığımda bir köpek alacağım. Köpek bakıcılığı işi kurmuştum. O köpekleri hatırlıyorsun değil mi?"

"Ah, evet."

"O zamanlar daha altmış yaşındaydım, bu yüzden para kazanmak zorundaydım. Onlar benim hiç sahip olamadığım çocuklarımdı. Gregory ölünce kendimi tekrar bulmam gerekti. Ben ailesinin yanında yetişmiş, hayvanları seven, imkânı olsa veteriner olmayı seçecek bir kızdım küçükken. Bu yüzden büyüdüğüm eve yakın olmak için Winchester'a döndüm."

"Ailenin burada yaşadığını bilmiyordum."

"Stockbridge yakınlarında yaşıyorlardı, Pippa'nın evinin oralarda. Köklerime dönmem gerekiyordu. İşe de yaradı. Kaybettiğin insanın özlemeyeceğin taraflarını düşünmek, o gittikten sonra tek başına yapabileceğin şeyleri düşünmek insanı özgürleştiriyor."

Yaşadığım şaşkınlığı sezmiş olacaktı ki sözlerine şöyle devam etti: "İnsanlar sevdikleri kişileri kaybedince onları ilahlaştırabilir. Ben Olly'yi çok iyi tanımıyordum. Elbette onu çok

seviyordum; cana yakın ve eğlenceliydi ama özlemediğin bir iki yönü mutlaka olmalı."

Kahve telvelerini tuvalete döküp üzerine sifonu çekmesini, hafta sonları ben sohbet etmek isterken bilgisayar oyunları oynamasını düşününce kalemimi sıktım.

"Ah, çok şey var," dedim. "Olly annesini ve babasını hiç anmazdı. Ona hep ben hatırlatmak zorunda kalırdım. Hatta keşke benim ailemden de bu kadar kopmasaydık. Ayrıca iş konusunu bana söylememesini, benden sır saklamasını düşününce çok kızıyorum. Kendime de kızıyorum. O motosikleti garajımıza koyup satmalıydım. Tabii ki bana kızacaktı, ama kahrolası canını kaybetmesinden daha iyiydi! Ah Janet, özür dilerim."

"Önemli değil. Yanımda hiç böyle konuşulmadı mı sanıyorsun? Benim de yeri geldiğinde böyle konuştuğum oluyor."

"Janet, seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum kızım, kendi kızım gibi seviyorum."

**

O gün Janet'a Joe'nun babasıyla tanışmamı anlatım. Lobster Pot hikâyesine çok güldü.

"O çocuk çok hassas."

"Hassas mı? Joe mu?"

Janet alyansıyla oynamaya başladı, incecik parmaklarında yüzüğü çevirip duruyordu. "O çocukta bir şeyler eksik. Göremiyor olabilirim ama sesinde o eksikliği duyabiliyorum. Michel de böyle söylemişti. Aileye çok sadık, onların sorunlarını bana anlatmaz, ama sorunları olduğunu hissediyorum. Belki de yanlış düşünüyorum..."

"Hayır, yanlış düşünmüyorsun. Sen herkesten daha iyi görüyorsun Janet."

"Seni seviyor Rebecca. Çok seviyor, bu kadarını biliyorum. Geçmişi arkanda bırakmayı başarmış gibi görünüyorsun."

Yürüyüşlerimizden birinde Janet'a, Bristol'deyken Joe'yla irtibatımızın koptuğunu söylemiştim. Olly'yi üzdüğünü, benim de hatalarım olduğunu söylemiştim. Detaylara girmemiştim. O da hissedip beni zorlamamıştı. Yalnızca onu on seneden uzun süredir görmediğimi söylemiştim. Janet'la konuşurken Joe'yla aramızın eskiye göre ne kadar düzeldiğini fark ettim. "Ben de onu seviyorum," dedim Janet'a. "Çok iyi bir arkadaşım oldu."

Tam o anda kapı zili çaldı. "Ah! Bu Michel olmalı," dedi Janet. Yıllar sonra ilk kez kapısını çaldığımda Janet'ın kapıya ulaşmasının ne kadar uzun zaman aldığını hatırladım. Şimdi neşeyle sekerek kapıya doğru gidiyordu. Michel içeri girdi. Üzerinde şık bir palto vardı, saçı taranmış, ayakkabıları cilalıydı. Elinde çiçekler vardı ve tıraş losyonunun güzel kokusunu o mesafeden alabiliyordum.

Janet çiçekleri kokladı. Sanki onları yemek istiyormuş gibi derin bir iç çekti. "Nefisler, teşekkür ederim," dedi.

"Merhaba Rebecca," dedi Michel elimi sıkarak. Janet'a çiçekleri bir vazoya koyup geleceğimi söyledim.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendim mutfaktan.

"Onu bir Fransız barına götüreceğim. Yeni şarap tadım yeteneklerini bir test edelim bakalım."

"Kursu özlüyorum," dedi Janet hatıralara dalarak. "Salı günleri ne yapacağımı bilemiyorum, neyse, çok şükür sen yanımdasın Michel!"

Evden çıkarken Michel'in arabasının ön koltuğundaki küçük, siyah mücevher kutusu gözüme çarptı. Acaba Joe haklı mıydı? Âşık mı olmuşlardı?

38

Kasım ayının başlarıydı ve hava çok soğuktu. Annem dün gece ilk defa don olduğunu söylemişti. Annie'yle öğle yemeği yemek için Maison Joe'ya gidiyordum ki cep telefonumdan Kitty aradı. Kötü bir şeyler olduğunu hemen anladım, çünkü beni bu saate hiç aramazdı. Hep sabahları işe gitmeden önce konuşurduk. Hafta sonunu burada geçirmek üzere akşam yola çıkacaktı. Otuz iki haftalık hamileydim ve yarın ilk doğum öncesi dersim vardı. Doğum partnerim olmadan gitmek istemiyordum.

"Öldürecektim o piçi!" dedi otobüste yaşadığı olayı anlattıktan sonra. Otomatik kapı açıldığı anda sırtına bir şeyin çarptığını hissetmiş ve sonra kendini yerde bulmuştu. "Sokağın ortasında suratımın üzerine düşmüş uzanıyordum Becca."

"Aman Tanrım, korkunç! Canın çok yanmıştır."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye devam etti. Bir sonraki cümlesini duymak istemiyordum. "Ama bu hafta sonu gelemeyeceğim. Bileğim burkuldu, araba kullanamıyorum. Seni yüzüstü bıraktığım için kendimi berbat hissediyorum..."

"Anlıyorum," dedim yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. "Çok üzüldüm Kitty, çok geçmiş olsun."

Bir de yaşadığı sakatlık yetmezmiş gibi Green Park'ta otobüsten inen yolcuların hiçbir şey olmamış gibi yanından geçip gittiğini anlattı. "Bir adam hariç," dedi. "Steven."

Karşıdan bana doğru gelen ve uzay mekiği boyutlarında bir bebek arabasında ikiz bebeklerini taşıyan kadının yolundan çekildim. Sanki bu bebek büyütme işinde ortakmışız gibi birbirimize destekleyici bir bakış attık.

"Bana çıkma teklif etti," diye devam etti Kitty. "Bir doktor. Anestezist."

"Vay be, çok heyecanlı," dedim. Ama aklımda yalnızca ilk doğum öncesi dersime tek başıma gideceğim gerçeği vardı. İlk hafta çiftlere özeldi. Kitty sesimdeki endişeyi sezmiş olacak ki, "Keşke gelebilseydim," dedi. "Çok kötü hissediyorum kendimi..."

"Önemli değil. Senin suçun değil," dedim. Artık neredeyse Maison Joe'nun önüne gelmiştim. Ama asıl olmak istediğim yer St Catherine Tepesi'nin zirvesiydi. Şöyle güzel bir çığlık hiç fena olmazdı.

**

Peta'nın barın kenarında bizi dinlediğini de göz önüne alarak, yaşadığım ikilemi öğle yemeğinde Annie'ye kısaca anlattım. Tenis sorusu ve Adam konusundaki tartışmamızdan beri Peta'yı görmek istemiyor, hatta Joe'nun ondan ayrılmasını istiyordum. O kız Joe'ya layık değildi.

"Ben bu hafta sonu yokum," diye iç geçirdi Annie, "kayınvalidemlere gideceğiz. Ah Becca, keşke yardım edebilseydim."

Tabağımda dumanı tüten kabak çorbasına üfledim.

"Beni dinle, sen güçlü bir kadınsın," diye devam etti Annie. "Tek başına da başarabilirsin. Öğretmen Olly'yi biliyor öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Ben gelirim," dedi Peta beni hayrete düşürerek.

Bir sandalye çekti ve yanımıza oturdu. "Çiftler içinse tek başına gidemezsin Becca. Tek gitmene izin veremem."

"Ah, önemli değil," dedim sahte bir neşeyle. "Çok naziksin, ama ben giderim. Büyük bir kızım ben, mecâzi anlamda!"

Barın arkasındaki Joe kahkaha attı.

"Önemli değil, gelirim. Joe hafta sonu boyunca çalışacak."

"Bütün hafta sonu değil," dedi Joe.

Peta gözlerini devirdi. "Neredeyse bütün hafta sonu çalışacaksın ve benim de hiçbir işim yok." Dersin nerede ve kaçta yapılacağını sordu. "Neyse, şimdi gitmem gerek, yarın beni alırsın tamam mı?" dedi.

Annie'ye baktım, rahatsızlığımı gizleyemiyordum. "Teşekkürler," diye seslendim arkasından, "hakikaten gelmene gerek yok," diye eklemek zorunda hissettim kendimi Joe'nun bakışlarını fark ederek.

Peta, Annie'yle bana uzaktan öpücük gönderdi. "Arkadaşlar ne içindir?"

39

Küçük Melekler doğum dersleri, Winchester'ın yakınlarında, Chandlers Ford'da özel bir evde yapılıyordu. Peta'yla birlikte parlak turuncu ve pembe doğum toplarıyla dolu kalabalık odaya girdik. Peta, hamile kadınların arasında fiziğini gözler önüne seren açık gri, yünlü kumaştan bir elbiseyle kendini belli ediyordu. Dizlerine kadar gelen siyah, deri çizmeler giymişti. Bir çiftin yanına oturduk ve kendimi tanıttım. İsimleri Keisha ve Paul'du. Onların da ilk bebekleriydi. Keisha'nın Jamaikalı olduğunu öğrendim. Çok güzel, koyu bir teni ve koyu kahverengi gözleri vardı. Paul çilli ve açık tenliydi. Sürekli saatine baktığını fark ettim ve babamın öğleden sonra ragbi maçı olduğunu söylediğini hatırladım.

Sonraki beş dakika boyunca herkes birbirine kendini tanıttı. Emzirme pompaları, yorgunluk, balon gibi olmuş bileklerle ilgili sohbetler kulağıma çalındı.

Keisha Britanya Havayolları'nda çalışıyormuş. Paul'la bir New York uçuşunda tanışmışlar. Beş yıl kabin memuru olarak görev yapmış, ama bebek doğduktan sonra bir yıl ara vermeyi düşünüyormuş. Peta'ya doğru baktı ve bir partnerim olup olmadığını sordu. Bu soruya hazırlanmıştım. Ama ne kadar

hazırlanırsam hazırlanayım, kendimi hazır hissetmiyordum. "Eşin akıllılık edip buraya gelmekten kaytardı mı yoksa?" diye sordu Paul eşine göz kırparak. "Maçı izleyebilmek için baş ağrısı yalanı mı söyledi?"

"Öldü," dedim. Sohbet o anda bitti. Daha kibarca söylemek, motosiklet kazasında öldüğünü anlatmak istemiştim.

"Hoş geldiniz!" dedi öğretmen kalabalığın ortasına gelerek. Keisha gözünü dikmiş bana bakıyor, tek kelime edemiyordu. Ama gözlerindeki acıma hissini görebiliyordum. Paul geldiği andan beri burada olmak istemiyor gibi görünüyordu ama artık biraz öncekinden bile daha huzursuz gibiydi.

Öğretmenin adı Augusta Reid'di. Kırklı yaşlarının başında ve süslüydü. Kızmızı, dekolte bir kıyafeti vardı.

"Demek hepimiz buradayız!" dedi ellerini çırparak. "Bebeğimizin gelmesini bekliyoruz! Hiçbir hamilelik bir diğerine benzemez, yoksa hepimiz neyle karşılaşacağımızdan emin olurduk. İşte önümüzdeki altı hafta boyunca benim görevim de bütün bu farklı doğum yöntemlerini size anlatmak olacak. Sizleri tanımıyorum, kaçınız seçim yapmakta zorlanıyor?"

Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes zorlandığını söylüyordu.

"Bir kafeye gittiğiniz zaman sadece sütlü kahve almazsınız değil mi? Kocaman bir seçenek listesi çıkar önünüze. İşte doğum da böyle bir şey..." Beyaz tahtaya döndü ve eğilip tahta kalemini bulmaya çalıştı.

"Evde mi, yoksa hastanede mi doğum yapacağız? Hangi ağrı kesici yöntemleri kullanacağız?" Tahtaya çeşitli seçenekler yazdı. "Doğal yöntemleri mi kullanacağız, yoksa medikal ağrı kesicileri mi? Ama öncelikle..."

Augusta her birimize ne iş yaptığımızı sordu. Bu sayede birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulduk.

Bir anketçi, bir elektrikçi, bir öğretmen, bir klinik psikolog, üçüncü evliliğini yaşayan ama ilk çocuğuna hamile olan genç bir kız vardı. Bir de en yakın arkadaşıyla birlikte gelmiş Chloe adında bekâr bir kız. Yalnız olmadığını göstermek için ona gülümsedim. Keisha'nın da bir kız bebeği olacağını öğrendim.

"Ve ben de Rebecca'ya destek olmak için buradayım," dedi en son konuşan ve bütün erkeklerin bakışlarını üzerine toplayan Peta. "Eşini trajik bir kazada kaybetti..."

Ah, yok artık! Keşke annemi getirseydim. Müsait olduğunun sinyallerini vermişti bana. Hatta onu çağırsam çok duygulanırdı. Bir düşündüm de, Pippa'yı niye çağırmamıştım? Aramız gittikçe daha iyiye gidiyordu. Todd bu hafta sonu evdeydi... Kahretsin!

"... ve insanın tam da böyle zamanlarda dostlarına ihtiyacı oluyor," dedi Peta kolumu okşayarak. "Ah, bu arada ben bir aktrisim. Bir kısmınız beni tanımışsınızdır herhalde?" dedi. "En son bir Jane Austen belgeselinde rol aldım. Pazar akşamı saat dokuzda..."

**

İlk alıştırmamızda, Augusta, bizden bebek sahibi olma konusundaki üç çekincemizi yazmamızı istedi. "Partnerlerinize danışmayın. Kendi çekincelerinizi yazın..."

"Ee, sen ne yazıyorsun?" diye sordu Peta kâğıdımı görmeye çalışarak. "Ah evet, doğum sancıları... Bazı insanlar bebeği pat diye çıkarıveriyor, bazıları da yirmi dört saat normal doğumda kalıp sonra acil sezaryene giriyor."

Doğru söylüyordu. Annie otuz saat süren sancılardan sonra acilen sezaryene girmek zorunda kalmıştı.

"Ben doğrudan sezaryen randevusu alacağım," diye devam etti Peta.

İkinci çekincem sütümün gelmeme ihtimaliydi. Annemin gelmemişti. Göz ucuyla Peta'nın karnını içeri çektiğini gördüm. "Vücudumun deforme olmasından ben de çok korkuyorum. Kontrolün bende olmamasını sevmiyorum," dedi.

Konsantre olamıyordum.

"Benim işim güzel görünmek. İşimden kovulurum," dedi. Parmağıyla kafasını keser gibi yaparak. "Ama sen şanslısın, böyle dertlerin yok."

Ben kendimi rahatlıkla salabilirim dedim içimden. Göğüslerimi yere sarkıtır ve tonlarca kilo alıp sokaklarda yuvarlanarak giderim. Kimsenin umurunda bile olmaz. Farkına bile varmazlar. Sonra o halde nasıl görüneceğimi düşünüp gülümsedim.

Tekrar kafasını uzattı ve yazdıklarıma baktı. "Erken doğum mu?"

"Pippa'nın ikizleri erken doğmuştu."

"Ben olsam onu fazla dert etmezdim Becca," dedi Peta. "Hastaneler her türlü soruna karşı hazırlıklı. Ben asıl neyi dert edeceğimi sana söyleyeyim. Seks."

"Benim o konuda endişe etmeme pek gerek yok," dedim, ama ne demek istediğimi anlamış gibi görünmüyordu.

"Nasıl gidiyor?" dedi Augusta grubun arasında dolaşarak.

Yanımıza geldiğinde "Benim bir şey yazmam gerekiyor mu?" diye sordu Peta.

Neden yalnız gelmemiştim ki? Bu kadar korkulacak ne vardı? Artık restorana ilk giren kişi olmak istemeyen, grup liderinin arkasında grubun arasına karışmaya çalışan özgüvensiz insan olmaktan vazgeçmeliydim. Artık garsonun gözünün içine bakıp "Tek kişilik bir masa lütfen," diyebilen insan olmalıydım. Peta'ya baktım; hâlâ karnını inceliyordu. Sanki içinde bir bebek olduğunu hayal ediyordu. Bana destek olmak niyetin-

de olmadığı belliyken bir Cumartesi gününü benim yanımda gelerek feda etmesinin sebebini anlayamıyordum.

**

Dersten sonra Peta'yı, Maison Joe'ya götürmeyi teklif ettim ve arabada giderken erkeklerin dertleri konusunda sohbet edip gülmeye başladık. Otopark parası, nereden çin yemeği sipariş edeceklerine karar vermek, çocuğun altını değiştirmek, çocuk doğunca dışlanma ihtimalleri, kutlama için hastaneye şarap ya da şampanya getirmelerine izin verilip verilmeyeceği...

"Ben otuz beş yaşından önce hamile kalmak istiyorum," dedi Peta. "Okul kapısında çocuğunu bekleyen yaşlı annelerden olmak istemiyorum."

"Ama artık birçok kadın o yaşlardan çok sonra hamile kalıyor. Yani bugünkü sınıfı bir düşünsene... Ben otuz bir yaşındayım ve aralarında genç kaldım. Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz üç buçuk, o yüzden Joe'nun elini çabuk tutması gerekiyor!" Kahkahaları bir anda bıçak gibi kesildi ve bana dönerek, "Sana bir şey söylemedi değil mi?" diye sordu.

"Ne konuda?"

"Benim hakkımda? Nasıl hissettiği konusunda?"

"Hayır, hiçbir şey söylemedi."

"Gerçekten mi? Son zamanlarda birlikte çok vakit geçirdiniz değil mi?"

"Çok sayılmaz," dedim sesindeki suçlayıcı tondan çekindiğimi belli etmemeye çalışarak.

"Joe çok ketum," dedi camdan dışarıyı izleyerek. "Ne düşündüğünü anlayabilmek çok zor! Aslında seninle konuşacağını düşünürdüm," dedi bana dönerek. "Yakın gibi görünüyorsunuz."

"Biz eski dostuz, yine de benimle o konuları konuşmaz."

"İnsanın sinirleri bozuluyor. Joe burada, ben Londra'dayım. Onu sadece hafta sonları görebileceksem nasıl bir ilişki yürütebiliriz ki? İşinin başından hiç ayrılmıyor. İzin yaptığında da zamanını babasıyla geçiriyor. Öncelikleri arasında çok üst sıralarda olduğumu hiç sanmıyorum. Ah, keşke babası nalları dikse..."

"Peta!"

"Adam kendi adını bile zor hatırlıyor Becca. Joe için çok zor."

Dehşet içinde Maison Joe'nun önüne park ettim. Motor hâlâ çalışıyordu. "Peta, söylediğin şey çok korkunç. Joe için zor olabilir, o yine de babasını seviyor."

Peta omuz silkti. "Ben aileme yük olmayı hiç istemezdim. Buna izin vermezdim."

"Ben gitsem iyi olacak," dedim karşıdan bir trafik polisinin geldiğini görünce. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Peta emniyet kemerini açmaya yeltenmedi. "Siz Joe'yla çıktınız mı hiç?"

"Çıkmak mı?"

"Evet. Bir kaçamak, bir ilişki, adına ne dersen de."

Trafik polisi gittikçe yaklaşıyordu.

Peta konuşmaya devam etti. "Onu çekici bulmuş olmalısın. Çekici buluyor musun onu?"

Artık trafik polisi çok yaklaşmıştı. "Peta, git artık!" dedim arabayı inceleyen, bir köpekbalığı gibi Honda'mın etrafında dönen ve elindeki makineye bir şeyler yazan üniformalı adamı göstererek.

"Cevap vermedin..."

"Peta, Joe'nun gözündeki konumunu bilmek istiyorsun, anlıyorum, ama konuşman gereken kişi ben değilim. Joe eğer sana bağlı değilse..."

Peta bana doğru döndü, gözleri alev gibiydi. "Sana bir şey söyledi değil mi?"

"Hayır! Tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Şimdi git hadi!"

Arabadan indiği anda rahatladım ve trafik cezasından son anda kurtuldum.

Şimdi bir cumartesi gününü neden bana harcadığını anlayabiliyordum. Beni sorgulamak istemişti.

Joe neden bu kızın gerçek yüzünü göremiyordu?

40

Gece ne giyeceğimi düşünerek gardırobumu açtım. Sekiz buçuk aylık hamile olduğunuzda fazla seçeneğiniz olmuyordu. Yalnızca çuvala benzeyen eşofmanımı ve tüylü terliklerimi giymek istiyordum. Bu akşam, Maison Joe'da Annie ve Pippa'yla yemek yiyecektik.

**

Pippa; balıkçı yakalı, dar, siyah elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. Upuzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Annie'nin kıvırcık saçları tokayla toplanmıştı ve ayağında pembe, süet topuklu ayakkabılar vardı. Gülmeye başladım. Benim denizci mavisi elbisemin onlarınkinin yanında çadır gibi kaldığını söyledim. Ya ayağımdaki süngerimsi ayakkabılara ne demeliydi? Hem düz tabanlı, hem de büyüktüler. Nasırlı ayakları olanların giyeceği bir ayakkabıya benziyordu. Annie de gülmeye başladı. Abarttığımı söyledi. Sonra ayakkabılarıma tekrar bakarak, "Belki biraz," dedi.

Joe bize masamızı gösterdi ve mekân biraz daha boşalınca yanımıza uğrayacağını söyledi.

Pippa gözlerini ondan alamıyordu. "Bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin."

"Şehrin gözde bekârı," dedi Annie. "Kız arkadaşı Peta çok

şanslı."

Luis siparişlerimizi aldıktan sonra Pippa buraya daha önce gelmediğine inanamadığını söyledi. "Önünden geçmiştim, ama açıkçası dışarı çok az çıkabiliyorum. Bu günlerde çok asosyalim."

"Ben de," dedi Annie. "Bu çok güzel oldu. Bebek doğmadan önce Becca'yla son bir yemek yiyelim dedim."

İkisi de iyi olup olmadığımı sordu. Uykusuz gecelerimden bahsettim. "Tam uykuya dalacağım, minderlerin hepsi yerli yerinde, o sırada..."

"Bacak krampları mı?" dedi Pippa. "Ve bu yüzden yataktan kalkmak zorunda kalıyorsun."

"Minderler sağa sola dağılıyor değil mi?" diye lafını tamamladı Annie.

"Aynen öyle," dedim. Karşımda iki uzman olduğunu o an fark etmiştim.

"Az kaldı artık," dedi Annie.

"İkizler çok heyecanlı," dedi Pippa. "Sürekli bu konudan bahsediyorlar."

"Peki ya sen Becca? Sen neler hissediyorsun?" diye sordu Annie.

"Dürüst olmamı istiyor musun?"

"Gönder gelsin," dedi Annie. Yumruk yemeyi bekler gibi sandalyesine yaslandı.

"Kendini dağın tepesinden aşağı bırakmak üzere olan acemi bir kayakçı gibi hissediyorum."

"Yalnız değilsin," dedi Pippa elimi tutarak. "Bir iki dağdan düşmen gerekecek, ama sonra iyi olacaksın."

**

Yemeğimiz devam ederken onlara doğum öncesi dersleri anlattım. Çok yararlı olmuştu. İkinci ve üçüncü hafta dersleri yalnızca kadınlar içindi ve Keisha'yla iyi arkadaş olmuştuk. "Artık hem erkek, hem de kadın cinsel organları hakkında birinci derece bilgi sahibiyim," diye hava attım kız kardeşime ve Annie'ye. "İsterseniz beni deneyin. Size bir sürü şey öğretebilirim."

"Hayır, teşekkürler," dedi Annie. "İkinci doğumda derslere katılmamıştım, o yüzden hepsini unuttum. "Sen daha fazla çocuk yapmayı düşünüyor musun Pippa?"

"Hayır," dedi Pippa bir an bile düşünmeden.

"Sana doğum yapmanın acı verici olmadığını söyleyen varsa hiç dinleme, saçmalıyor demektir," dedi Annie. "Üzgünüm Becca, yalan söyleyemeyeceğim."

Hayallerde yaşamadığımı söyledim. Bir doğum videosu da izlemiştik, cehennem gibiydi. Keisha'nın grupta ilk doğum yapan olduğunu anlattım. Minik Freya, iki kilo iki yüz elli gram doğmuştu. "Keisha doğumun nasıl olduğunu anlatmak için son derse gelince ona her şeyi sorduk. Birden ona kadar ne kadar acı çektiğini puanlamasını istedik. 'ON!' dedi," dedim tedirgin bir gülümsemeyle.

"Cesur olmaya çalışma. Sana verdikleri bütün ilaçları kullan," dedi Pippa. Kendisi doğumda ağrı kesici almak istememişti. İkizler doğduğunda tatilde olduğumu hatırlıyordum. Annem doğumun zor geçtiğini söylemişti; o zamanlar bu bilgi ne bana, ne de Olly'ye pek bir şey ifade etmiyordu. Şimdiyse ikimizin de ailelerimizle ilgili ne kadar çok şeyi kaçırdığımızı fark ediyordum. Olly de annesi ve babasıyla, erkek kardeşiyle, yeğenleriyle yeterince görüşmemişti.

"Bebeği doğurduktan sonra ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Annie. "Burada kalmayı hiç düşündün mü?"

Londra'ya dönmeyi düşündüğümü söyleyince üzüntüsü yüzünden belli oldu. Kiralık bir daire bakacaktım. Maddi durumumu ayarlamıştım. Olly'nin annesi ve babası Victor ve Carolyn de yardım edecekti. Emlakçılarla görüşmeye başladığımı öğrenince; "Annem tek başına olacağın için endişeleniyor," dedi Pippa.

İçten içe burada ne kadar kalırsam ayrılmanın da o kadar zor olacağından korkuyordum. Herkesi özleyecektim. Annemi, babamı, Pippa'yı, Oscar ve Theo'yu, Annie'yi, Janet'ı... "Ah, bir de Joe'yu özleyeceğim," dedim Joe'nun yanımıza geldiğini görünce.

"Efendim?" dedi Joe. Ama beni gayet net duyduğunu biliyordum.

Bir sandalye çekti ve Pippa'yla tanıştı.

"Joe, Becca'yı burada kalması için ikna etmeme yardım et," dedi Annie.

"Gitme. Londra çok pis ve doğru düzgün şarap evi bile yok," dedi Joe.

Güldüm. Sonra konuyu değiştirip Joe'ya Michel'den bahsettim. Janet'a evlenme teklif etmemişti. Janet bu fikri komik bulmuştu. "Benim bir ayağım çukurda Rebecca!" demişti. Michel ona üzerinde isminin baş harfleri yazan gümüş bir bilezik aldı.

"Peta nasıl?" diye sordu Annie.

Joe'nun gülümsemesi kayboldu.

"Ne oldu?" dedi Annie ısrarla. "İşler iyi gitmiyor mu?"

Mendilimi ikiye katladım.

"Joe!" diye seslendi Edoardo.

"Afedersiniz. Bardan çağrılıyorum," dedi Joe.

41

Ertesi gün annem beni bir iki iş için şehir merkezine gönderdi. Winchester Caddesi, Noel süslemeleriyle dolmuştu. Annemin listesine bakılırsa bir konserve köpek maması, yağlı krema, yeşil fasulye, Noel kaplama kâğıdı ve kıyma almam gerekiyordu. Süpermarkette annemin birkaç arkadaşını gördüm, ama bu sefer dondurulmuş gıdalar reyonuna saklanmadım. "Artık her an doğabilir!" dedi annemin tenis arkadaşı Marjorie. "*Bonne chance*[7], tatlım! Üşümemeye dikkat et," diyerek veda etti.

"Seninle buluşmamıza yalnızca on gün kaldı," dedim süpermarketten çıkarken bebeğime. "Tabii uslu durup programa uyarsan," dedim gülümseyerek. Bu tam da Olly'nin söyleyeceği bir cümleydi. *Olly?* İçten içe artık yanımda olmadığını biliyordum. *Benimle konuşmanı özledim. Hep seni düşünüyorum.*

Yürümeye devam ettim. "Ama biz iyi olacağız, değil mi oğlum?" dedim sessizce. "Belki kusursuz olmayacak, ama tam bir macera olacak. Hem de birbirimize destek olacağız."

---

7 Bonne chance: Fransızca: "İyi şanslar."

Eve doğru yürürken Tarihi Çarşı'nın önünden geçtim. Arkadaşlarım Jim ve Noodle artık gitmişti. Onları tekrar görmeyi beklemiyordum. Acaba şimdi neredelerdi? Acaba Jim benim gibi başkalarına da mesaj iletiyor muydu?

Işıklı süslerle kaplanmış meydandan geçtim ve eve Katedral avlusundan yürüyüp buz pateni yapanları izlemeye karar verdim.

Maison Joe'ya yaklaşırken durdum, pencereden içeri baktım ve Joe'nun barda tek başına oturduğunu gördüm.

**

"Joe," dedim içeri girerek.

Sessizce ağzını oynatarak, "Şimdi olmaz," dedi.

"Ne?"

"Git," dedi ısrarla.

Alt kattan birinin geldiğini duydum. Sonunda kim olduğunu anladım ve kapıya doğru geri çekildim.

"Ah, bakın burada kimler varmış!" dedi Peta küçümseyici bir tavırla.

Üzerime doğru yürümeye başlayınca birkaç adım geri gittim.

"Demek haberi aldın?" dedi.

"Haber mi? Ne haberi?"

"Joe'yla olay sonrası değerlendirme yapacaktınız değil mi?

"Efendim?"

"Bu zor anında onu teselli mi edecektin?" diye devam etti Peta.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Peta, yeter. Artık gitmen gerekiyor," dedi Joe her zamanki sakin ama güçlü ses tonuyla.

"Nedenmiş? Olay çok enteresan bir yere gidiyor. Sen benden ayrılıyorsun, sonra ta taa! Becca buraya geliyor. Bu kız hep burada Joe. Sürekli ayak altında dolanıyor."

"Peta, üzgünüm. Ben sadece buradan geçiyordum... Alışveriş yapmıştım," dedim ellerimdeki poşetleri göstererek. "Bilmiyordum."

Peta, Joe'ya doğru döndü. "Onu buraya sen mi çağırdın?"

"Hadi," dedi Joe, Peta'ya paltosunu uzatarak. "Şu anda sinirlisin. Bence artık gitmen gerekiyor."

"Sizin aranızda ne var?"

"Hiçbir şey!" dedim. "Hiçbir şey yok."

"Seninle ayrılmamızın Becca'yla hiçbir ilgisi yok," dedi Joe. "Bu sadece seninle ikimizin arasında bir şey!"

"Eskiden, ismiheymeyse, şu herifi kaybettiğin için Joe'nun sana acıdığını sanıyordum," dedi Peta. "Ama şimdi..."

Joe, Peta'yı kolundan tuttuğu gibi kapıya doğru sürükledi. "Sen ne hakla Becca'yla bu kadar duyarsızca konuşuyorsun? Git artık. Bıktım!"

"Merak etme," dedi Peta tiz bir sesle. "Gidiyorum." Ama gitmeden önce bana doğru döndü

"Daha önce beni kimse terk etmemişti. Hiç kimse bana böyle davranmamıştı. Ve hepsi senin suçun!"

42

Eve döndüm. Resim yapmaya odaklanamıyordum ve ilk defa içimden yemek yemek gelmiyordu. Annem dışarıdaydı. Babamı kulübesinde, masasının başında yazı yazarken buldum. Porselen rafının yanındaki kanepeye attım kendimi.

"İnternet hizmetinden bıktım, bu yüzden onlara mektup yazıyorum," dedi babam.

Bir köşede öfkeyle oturuyordum. Peta'ya söyleyebileceğim çok şey vardı. Beni sevgilisiyle ilişki yaşamakla nasıl itham edebilirdi? Olly'nin adını bile hatırlamıyordu.

Babam zarfı kapattı ve bana doğru döndü. "Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"'Hiçbir şey' her zaman bir sorun var demektir. Rebecca? Neyin var?"

Ona bütün hikâyeyi anlatmaya karar verdim.

Üzgün görünüyordu.

"Kim bu edepsiz kız? Benden çekeceği var."

Babamın yüzündeki hırslı ifade beni gülümsetti. "*Hanedan* dizisinden bir sahne gibiydi," dedim.

Peta'nın yaşadığı öfke patlamasından sonra orayı hemen terk etmiştim. Eve dönmem gerekiyordu. İsmiherneyse şu herif mi? Yalnız kalmam gerekiyordu.

"Joe'nun içinde 'Doğru mu yapıyorum?' diye biraz bile şüphe varsa artık hiç şüphesi kalmamıştır," dedi babam.

**

O akşamüstü Kitty'ye bir mesaj daha bıraktım, acil olduğunu söyledim, "Endişelenme. Doğum yapmıyorum," diye ekledim.

O akşam küvetin içinde uzanırken Peta'yla aramızda geçen konuşmayı tekrar hayal ettim. Ayrılmalarıyla hiçbir ilgim olmadığını biliyordum, buna rağmen neden kötü bir şey yapmış gibi hissediyordum?

Havluya sarılıp saatime baktım. Saat yediydi. "Sürekli ayakaltında dolanıyor," dedim Peta'nın taklidini yaparak. "Peh! Ah Olly, kadının suratını görmeliydin."

Yastığımın altından bol pijamalarımı aldım ve terliklerimi şişko ayaklarıma geçirdim. Nihayet rahat bir nefes almıştım. "Bundan sonra partiler, gece kulüpleri benim için bitmiştir," dedim Olly'ye. "Bu saatten sonra doğum havuzuna girene kadar pijama ve terlikle gezeceğim."

Alt kata inip televizyon izlemek niyetindeydim. Annem ve babam yemek yemek ve briç oynamak için dışarı çıkmıştı. Annem, babamın bugün aldığı Noel ağacını süsleyebileceğimi söylemişti. Bir ümitle bibloları ve süs şeritlerini çıkarmıştı. Merdivenlerden inerken cep telefonum çaldı. Tekrar odama döndüm.

"Benim," dedi Kitty. "On beşinci aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Ne oldu?"

Nefes bile almadan her şeyi anlattım.

"Sakin ol," dedi.

Nihayet nefes aldım.

"Belki de Joe'yla biraz fazla mı görüşüyordunuz?" dedi Kitty, Peta'yı hiçbir şekilde savunmadığını ekleyerek

"Ama ayrılmalarının sebebi olarak nasıl beni görebilir? Biz sadece arkadaşız."

"Bunu sen biliyorsun, ben biliyorum, ama o kadının özgüveni yok. Birilerini suçlaması gerekiyordu, seni buldu."

"Umarım Joe iyidir. Belki de onu aramalıyım ha?

"Hayır. Sen sadece sakin ol, stres yapmayı bırak."

Derin bir nefes aldım. "Tanrım, bu bebeği bir an önce doğurmam gerekiyor."

"Bir fim koy ve acılı, baharatlı bir şeyler ye. Peta'yı aklından çıkar, sonra da güzel bir uyku çekmeye bak. Yarın konuşuruz."

⁂

Yarım yamalak ağaç süsleme çabalarından sonra *Tiffanny'de Kahvaltı* filmini izlerken uyuyakaldım. Birinin arka kapıya vurduğunu duyunca uyandım.

Dışarısı zifiri karanlıktı ve bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Kapıya doğru gittim. Joe'nun üzerinde paltosu yoktu ve saçları sırılsıklamdı. Onu hemen içeri aldım. "Yatmak üzere miydin?" diye sordu beni pijamayla ve Olly'nin geçen Noel'de aldığı zebra desenli terliklerle görünce.

⁂

"Nasıl olduğunu görmek istedim," dedi Joe. Mutfak masasına oturdu. "Çok üzgünüm. Peta'nın bu olayı bu kadar büyüteceğini tahmin etmemiştim."

"İyiyim."

"O şimdiye kadar hep istediklerini elde etmiş, bu yüzden kaldıramadı. Kalbi kırılmıştı, tabi bunlar söylediklerinin bahanesi olamaz."

Joe mutfak masasının ortasındaki şeker kâsesine uzandı, bir kaşık şeker alıp geri döktü ve bunu tekrar tekrar yapmaya başladı.

"Eğer suçlanacak biri varsa o da benim," dedi. İlk birkaç ay gerçekten harika zaman geçirdik. Aslında hepsi şehvetten ibaretti. Dış görünüşüne vurulmuştum. Ben çok sığ bir insanım. İşte böyle," dedi ve teslim olur gibi iki elini havaya kaldırdı.

"Sen erkeksin. Ben de erkek olsam ondan etkilenirdim."

"Ama bu ilişkiyi bitirmem gerektiğini biliyordum. Benden ailesiyle tanışmamı isteyince hiç tanışmak istemedim. Ona karşı derin hisler beslemediğimi ve asla beslemeyeceğimi fark ettim. Bugün onunla medeni bir şekilde ayrılmak istedim. Telefonda ayrılmak istemedim."

Şekerle oynamasını durdurmak için elini tuttum. "Olly'nin adını unuttuğu için çok özür dilerim," dedi Joe. "Ve seninle konuşma şekli için."

"Merak etme. Ben büyük bir kızım. Özellikle de şu anda," dedim ellerimi karnıma koyarak.

Joe gülümsemedi. "Hırsını benden çıkarmalıydı. Yaşadığın onca şeyden sonra, canını yakmasını isteyeceğim son insan sendin."

**

Joe'yu Noel ağacını süslememe yardım etmesi için ikna ettim. Boş bir dal buldu ve üzerine gülümseyen bir Noel Baba biblosu astı. "Artık Peta'dan bahsetmeyelim," dedi. "Sen nasılsın?"

Fazla ananas yemekten ağız ülseri olduğumu söyledim.

"Neden ananas yiyorsun ki?"

Noel babanın üzerindeki dala kıpkırmızı bir cam kalp astım ve Joe'yla kollarımız temas etti. Ananasın doğumu hızlandırdığını söyledim.

Joe güldü, eğilip alttaki dallardan birine simli bir biblo astı. Ağacın altında kurdeleye sarılmış zarfı gördü. "Annemle babam için," dedim. "Onlara önümüzdeki bahar için Siena bileti

aldım." Benim için yaptıkları her şeye karşılık onlara teşekkür etmeye çalıştığımı söyledim. Hamile olduğum için içki içmediğimi, dışarı fazla çıkmadığımı; bu yüzden aldığım parayı biriktirebildiğimi söyleyip güldüm.

"Burada senin için de bir şey var,"

Kahverengi posta paketine sarılmış ve kadife kurdeleyle bağlanmış yassı paketi aldım.

"Benim için mi? Vay be!"

"Açsana."

"Ben sana bir şey almadım."

"Olsun. Almana gerek yok. Aç."

Paketin içinde bir limon ağacı resmi vardı. Tıpkı Bristol'deki çok sevdiği resim gibi.

Bana şöyle bir baktı, gözlerinin içi gülüyordu.

"Teşekkür ederim Joe. Beni tekrar resim yapmak için cesaretlendiren sendin."

"Bayıldım."

"Sotheby's'de milyonlara satılacak bir resim değil ama..."

"Benim için paha biçilemez."

Ağacı süslemeye devam ettik. Bir çikolata daha açtım ve ağzıma atarken ısrarla bebek için yediğimi söyledim. Demek ki tatlıyı çok seviyordu.

"Ağzının tadını biliyormuş," dedi. "Kaç günün kaldı?"

"On."

"Hassiktir."

"Sağ ol. Şimdi çok daha iyi hissettim," dedim ve gümüş meleği alıp ağacın tepesine koydum.

***

Yumurtalı ekmek yerken Joe bana doğumdan sonraki planlarımı sordu.

"Bir an önce Londra'ya taşınacağım."

"Aileni özlemeyecek misin?"

"Otobandan gelirsem, Londra sadece bir buçuk saat uzaklıkta."

"Geri gitmek istiyor musun?"

Henüz yemeğine hiç dokunmadığını fark ettim.

"Hem evet, hem hayır..."

"Burada yaşamayı düşünmedin mi hiç?" dedi ve hemen ekledi. "Kalıcı olarak yani? Yeni bir başlangıç yapabilirsin."

"Joe, ben de seni özleyeceğim."

"Sesli düşünüyorum..." dedi, durdu, düşündü. "Ben de seni özleyeceğim Becca."

Gülümsedim. "Son altı ayım çok zor geçti ve atlatmamın en önemli sebebi ailemin desteği, Annie'yle tekrar bir araya gelmek, bu bebek..." Devasa karnıma tekrar bakım. "Hamileyken insanın aklını yitirme lüksü olmuyor. Ve bunları atlatmamın bir diğer sebebi de senin yanında çalışmaktı. Yani sadece çalışmak değildi, aynı zamanda sendin."

"Ben mi?"

"Hayatıma tekrar girmenden çok memnunum. Geçmişi arkamızda bırakabildiğimiz için çok mutluyum. Her şeye rağmen Olly de böyle olmasını isterdi. Beraber geçirdiğimiz zamanları asla unutmayacağım."

"Ben de unutmayacağım. Ama iletişimde olmaya devam edeceğiz değil mi? Sanki birbirimizi bir on yıl daha görmeyecekmişiz gibi konuşuyorsun!"

Şarap kursundaki anılarımızı yâd etmeye başladık. Adam'ın sertifikasını aldığında ne kadar gururlandığını, çerçeveleteceğini söylediğini, Janet'ın pervasız gülüşünü ve çakırkeyif oluşlarını, Monica'nın kıllı Henry'den kaçıp Scott'a âşık oluşunu...

Sonra Joe'nun Olly'nin doğum gününü atlatmama yardım edişini ve babası Francis'le geçirdiğimiz günü konuştuk. "Lobster Pot'a gitmiyor muyuz?" dedim Joe'ya. Gülmeye başladık.

"Ona gülmemek mümkün değildi," dedi Joe.

Oturduk ve dışarıdaki yağmurun sesini dinledik. "Sen de bana yardım ettin Becca," dedi Joe sonunda sessizliği bozarak. "Seninle ve Olly'le iletişimimiz kesildiğinden beri içimde hep bir boşluk vardı.

"Burada bekle."

"Becca? Ne yapıyorsun?"

"Görürsün. Sana bir şey daha vereceğim."

Odama çıktım ve yatağımın altından, içinde Olly'nin eşyalarının olduğu kutuyu çıkardım. Elimde bir zarfla aşağı indim ve zarfı Joe'ya uzattım.

Zarfı açtı. İçinde Olly'nin masasının en alt çekmecesinde sakladığı fotoğraflar vardı. Joe'nun gözleri doldu. "Bu günü hatırlıyorum," dedi. "Çok sıkılmıştık, şehir merkezine yürümüştük. Sen Floransa'daydın."

"Evet, ben yoksam sıkılmanız normal," dedim.

Diğer fotoğrafı eline aldı. "Bu Kitty'nin yeni yıl partisinde çekilmişti değil mi? Harika bir fotoğraf. Baksana, ne kadar genciz! Bunlar gerçekten bende kalabilir mi?"

Başımı salladım. Bunların Joe için ne kadar değerli olduğunu fark edince duygulanmıştım.

Anılardan konuşmaya devam ettik. St Catherine Tepesi'ne tırmandığımız günü hatırladık. Joe'nun Olly'ye veda için gökyüzüne balonlar bıraktığı gün... Labirentin orada Bay Froggy oynayışımız ve çocukların kırmızı iç çamaşırına gülüşü geldi gözlerimin önüne.

"Bugün olanlardan sonra şöyle güzel bir çığlık hiç fena olmazdı. Şimdi oraya gidelim mi?" dedi.

"Tek adım bile tırmanamam,"

"Seni taşıyabilirim,"

"Belin kırılır."

"Doğumuna on gün kaldı," dedi. "Ve sonra her şey değişecek."

"Biliyorum. Burada çok rahattım, şanslıydım. Hayata devam etme fikri çok korkutucu, ama sanırım kiralayabileceğim bir ev buldum ve..."

"Gitmeni istemiyorum."

"Bizi ziyaret edebilirsin, ayrıca buraya sık sık geleceğim. Gittiğimi fark etmezsin bile."

"Gitmeni istemiyorum."

"Joe?"

Derin bir nefes aldı. "Peta seni kıskanmakta haklıydı."

"Ne?"

"Aman Tanrım. Şu an bunu söyleyeceğime inanamıyorum," dedi. Ayağa kalktı, odada volta atmaya başladı. "Durum şu Becca, Peta'nın haklılık payı vardı. Ondan ayrılmamın bir sebebi tabii ki ona âşık olmamamdı. Hatta ben hiçbir zaman âşık olduğumu sanmıyorum, yani en azından doğru düzgün bir aşk."

Masadan kalktım, fincanı tezgâha doğru götürdüm.

"Becca, bana bak."

Joe yanıma geldi, kollarımı tuttu, beni kendine doğru çevirdi. "Bristol'de sana âşık olmuştum, bunu biliyorsun. O geceyi birlikte geçirdik, ama sen hiç benim olmadın. En yakın dostumla birlikteydin. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sen benim için her şeyden değerliydin, hâlâ öylesin.

Ve seni bir daha göremeyecek olma fikri... Kalbimi paramparça ediyor. Ve... "

Geri çekildim. "Joe! Dur. Söyleme."

"Duygularıma engel olamıyorum."

"Joe, lütfen..."

"Seni seviyorum."

"Hayır! Bu yanlış, bu çok yanlış!"

"Becca..."

"Sen Olly'nin yerine geçemezsin. Kimse geçemez!"

"Doğru. Doğru, anlıyorum."

Arkasını döndü ve mutfaktan çıktı.

Arka kapının kapandığını duydum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Acıyı içimden atmaya çalıştım.

Çakıllı yoldan gelen ayak seslerini duydum. Ben ne yapacaktım? Ben ne yapmıştım? "Joe! Üzgünüm!" diye seslendim arka kapıya koşarak. Kapıyı açtım ve kendimi yağmurun altına attım. Geri dönüp mutfağa girdim ve telefonumu aldım. Onu arayıp geri çağıracaktım, ama o anda karnımda bir sancı hissettim. Suyum gelmişti. Bacaklarımın arasına mutfak havlularıyla tampon yaptım ve karnımı tutarak arka kapıya yöneldim, ama Joe çok uzaktaydı. "Joe!" diye bağırdım. Beni duymuyordu. "Joe!"

Gitmişti.

Numarasını çevirdim. "Aradığınız numaraya..."

Telefonu kapattım ve tekrar aramayı denedim.

Sancı tekrar gelmişti, ama bu sefer daha güçlüydü.

43
Batı Londra, On Sekiz Ay Sonra

"Daha fazla yemek yok!" dedim oğlumun elinden zencefilli kurabiyeleri alarak. Yüzü erik kurusu gibi buruştu, gözyaşlarını engellemek için elini tuttum ve onu en sevdiğimiz kırmızı salıncağa doğru çektim. "Süpermen gibi uçacaksın," dedim. "Ve Süpermen hiç ağlamaz değil mi? O bir süper kahraman!"

Tam onu salıncağa oturtacaktım ki yağmur çiselemeye başladı. "Biz niye Londra'da yaşıyoruz ki? Hep yağmur yağıyor. Sürekli, şakır şakır, yaz günlerinde bile."

"Şakıy şakıy," dedi.

"Hadi bakalım miniğim. Uçmaya hazır mısın?"

Kıkırdamaya başladı ve hevesle salıncağın kenarlarına vurdu. Kurabiyeleri çoktan unutmuştu.

"Hooooop!" dedim ve salıncağı ittim.

Kahkahalara boğuldu.

Kahkaha atışını çok seviyordum, çünkü o anda Olly'ye çok benziyordu. Kocaman kahverengi gözlerinde o ışığı görüyordum.

**

Alfie biraz travmalı bir şekilde dünyaya gelmişti: yirmi saat süren bir doğumla. Kıpkırmızı suyu gördüğünde Kitty'nin bayılması hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Doğum büyüleyici bir şeydi; ama kan, cesaret ve ıkınma da içeriyordu. Suyum geldikten sonra annem ve babam briç gecesinden alelacele eve dönmüştü. Kitty'yi de aramıştım. Hemen arabasına atlayıp soluğu yanımda almıştı.

Babam yaşlı bir adam gibi söyleniyor ve topallıyordu. "Niye birden bire öyle yürümeye başladın?" diye çıkıştı annem mutfaktaki suları temizlemeye çalışırken. Sular sızıntı gibi de değildi: evde boru patlamış gibiydi. "Hadi git de çantayı getir!"

"Çanta mı?" dedi babam telaşla. Audrey havlıyor ve kendi kuyruğunu kovalıyordu.

"Hastane için hazırladığımız çanta! Becca'nın odasında. Çabuk!"

Babam topallayarak gitti.

"Niye öyle yürüyor?" dedi annem yeri hırsla kurularken. Şiddetli esen bir fırtına gibiydi.

"Anne, sadece bir iki kaslıma oldu, o yüzden lütfen, lütfen sakin ol."

"Çok heyecanlıyım," dedi ellerimi tutarak.

O an aklıma yine Joe geldi. Kendimi çok suçlu hissediyordum; bana çok destek olmuştu, çok iyi dost olmuştu ama söylediği şeyi kaldıramamıştım.

Saat gece bire gelirken hastaneye doğru yola çıktık. Babam karanlıkta arabayı dikkatle sürüyordu. Annem yavaş gittiğimiz için çileden çıkıyordu. "Yolda kimse yok Harvey!"

Zavallı babam. "Arabada önemli bir yük taşıyorum," demişti. "Benimle uğraşmayı bırak."

Havayı yumuşatmak için briçte tam da harika bir el gelmişken aradığımı söyledi. "Tam parayı götürmek üzereydim," dedi.

Kitty elimi sıkmaktan canımı çıkarıyor, Augusta'nın nefes egzersizlerine odaklanmam için beni teşvik ediyordu. Kasılmalar sıklaşınca Olly diye bağırmaya başlamıştım.

**

"Daha hızlı anneciğim," dedi Alfie. Konsantrasyonumu kaybettiğimi fark ettim. "Hadi bakalım. Uç göklere!" dedim kendime gelerek.

Baş ebe, Willy adında bir adamdı. "Willy diye ebe de ancak sana denk gelirdi zaten," diye fısıldamıştı Kitty. O an bütün sıkıntıma rağmen beni güldürmeyi başarmıştı.

Bebeğimi kollarıma aldığım ve sıcaklığını, göğsümde yatan ufacık bedenini hissettiğim o ilk dakikaları hatırlıyordum. Parmaklarımı tutmasına bayılıyordum. Saçını okşamış, kokusunu içime çekmiştim. O an kendimi Olly'ye daha yakın hissetmiştim.

Bütün dostlarım tebrik kartları, çikolatalar, bebek kıyafetleri yollayıp odamı bir hediyelik eşya dükkânına çevirmişti. Pippa, Todd ve ikizler odaya girdiğinde sanki Hamleys oyuncak mağazasını tümüyle yanlarında getirmiş gibi görünüyorlardı.

Kitty yatağımın başına oturdu. "Beni doğumdan soğuttun," demişti, "ama tebrikler, başardın."

Elini tuttum. "Biz başardık. Bana bir şey olursa onun koruyucu annesi olur musun?" dedim.

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedi Kitty beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Sadece bilmek istiyorum."

"Sonra sakinleşecek misin?"

Başımı salladım. "Annemle babam yaşlandı, bu yükü kaldıramazlar. Pippa'nın zaten ikizleri var ve her zaman onun teyzesi olmaya devam edecek, ama sen benim en iyi dostumsun."

Kitty gülümsedi. Duygulanmıştı. "Söz veriyorum," dedi. Sarıldık. "İsim düşündün mü?"

Oğluma baktım.

"Alfred Oliver Sullivan. Kısaca Alfie," dedim.

Hepsinden önemlisi, annemin benimle gurur duyduğunu söylediği anı asla unutamazdım. Olly'yi ve Joe'yu düşünmüştüm. Ve bir şekilde hepimizin aradığı şeyin aynı olduğunu: ailemizin onayını beklediğimizi fark etmiştim. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum," demişti annem Alfie'yi kucağında sallarken.

**

Parktan eve dönerken annemi, babamı ve onları ne kadar özlediğimi düşündüm.

Alfie'nin doğumundan sonra, Noel ve yılbaşı da dâhil olmak üzere, bir ay boyunca evde kalmıştım. Annemle bir rutin oturtmuştuk ve babamı sık sık süpermarkete, gazete bayiine yolluyorduk. Annem Alfie'ye bakabilmem için gereken her şeyi bana öğretti. Küçükken beni de kundağa sardığı, sonra torunu için özenle sakladığı Shetland'da örülmüş atkıyla kundak yapmayı öğretti.

Her gün arkadaşlarımdan mavi renkli tebrik kartları geliyordu ve Joe'dan hiç haber yoktu. Bunu anlıyordum. Ne hissettiğimi çok açık belirtmiştim; hiçbir şey olmamış gibi normal arkadaşlığımıza devam edemezdik.

Annemle babamın evinden ayrıldıktan sonra Alfie'yle birlikte Londra'nın batısında yeni bir hayat kurdum. Glitz'in yanındaki işime geri dönmedim. Alfie, Olly'den bana kalan tek parçaydı ve belki de ona sağlıksız bir şekilde bağlıydım, onu şimdilik başka birinin eline bırakmak bana imkânsız geliyordu. Bunu Victor ve Carolyn'le de konuştum. "Sana destek olmak istiyoruz," dedi Carolyn. "Evde kalıp çocuğunla ilgilenmen ve parayı dert etmemen için."

Carolyn para için birkaç tablo sattıklarını söylediğinde kendimi suçlu hissetmiştim. "Lütfen evet de," diye ısrar etti ve bana bir çek uzattı. "Yardım etmek istiyoruz," dedi.

"Hayattayken Olly'ye çok daha fazla destek olmam gerekirdi," diye ekledi Victor. "Bırak da bunu senin için ve Alfie için yapayım. Onun annesine ihtiyacı var. Ama bunu her şeyden çok oğlum için yapmama izin ver."

Glitz'in yanındaki işime geri dönmememin başka bir sebebi de tekrar resim yapmaya başlamamdı ve bu harika bir histi. Sanki kayıp bir parçam geri dönmüştü. Ciddi eserler peşinde değildim, zira yeterli zamanım yoktu, ama Londra şehir merkezinde özel sergiler düzenleyen bir sanat galerisiyle irtibat kurmuştum. İtalyan manzara resimlerimi çok beğenmiş ve ileride bana da kâr payı vereceklerini söylemişlerdi. Alfie ileride kreşe ve okula gitmeye başladığında tam zamanlı bir iş olarak resim yapmayı ve hayatımı böyle kazanmayı deneyecektim. Ama Olly'nin ölümünden bu yana öğrendiğim bir şey varsa, o da karar vermek için kafa patlatmaktansa yaşadığın günün hakkını vermek gerektiğiydi. Şu anda Alfie'nin annesi olmanın keyfini çıkarmak istiyordum. Yalnız bir anne olmak çok zor işti; artık Pippa'nın ikizlerle ve hiç eve gelmeyen bir kocayla uğraşırken ne kadar yorulduğunu anlayabiliyordum. Keşke çocuklar küçükken onunla daha yakın olsaydık. Ona destek olurdum. Anneme neden bu kadar ihtiyaç duyduğunu da anlardım.

Alfie anneannesini ve dedesini görmeyi çok seviyordu. Onu Winchester'a götürdüğümde doğum öncesi derslerde tanıştığım Keisha'ya uğruyor ya da piyasalardaki durgunluğa rağmen hâlâ işine devam eden Annie'yle görüşüyorduk. Oscar ve Theo, yeni kuzenlerini çok seviyordu. Gerçi ara sıra onu çimdiklememeleri ya da çatal batırmamaları gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorduk, ama olsun. Londra'da ise vaf-

tiz anneleri Kitty sık sık ziyarete geliyordu. Bazen Steven'ı da getiriyordu. Steven kısa boylu, tombul yüzlü, mavi gözlü ve çok eğlenceliydi. Aynı zamanda Kitty'le inanılmaz uyumluydu. Kitty'nin patronluk taslamasına ve onu yönlendirmesine asla izin vermiyordu. Annie, Alfie'ye otobüsten iri yarı bir adam tarafından itildiğini ve sonra Süpermen Steven'ın gelip onu kurtardığını anlatmayı çok seviyordu. İkisi birlikte olayı canlandırıyor ve Alfie'yi güldürüyorlardı. Bazen Alfie güldüğü zaman gözlerindeki ışığı Kitty'nin de fark ettiğini görüyordum. "Az önce tıpkı Olly'ye benzedi," diyordu eliyle ağzını kapatarak.

Jamie de Sylvie'yle birlikte sık sık ziyarete geliyordu. Gerçi Sylvie'nin bebeklerle ve bebek muhabbetleriyle pek ilgilenmediğini anlayabiliyordum, yine de bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Victor ve Carolyn de düzenli olarak bizi ziyaret ediyor, evime yakın bir otelde kalıyorlardı. Onlara Olly'nin kitabından bahsetmiştim. Nihayet kitabı okumuştum ve daha önce okumadığıma pişman olmuştum. Ön yargılı olabilirim, ama Olly'nin kitabını elimden bırakamamıştım. "Kitabın türü komedi," dedim. "Bazen çok fazla kahkaha atıyorum, aynı zamanda duygusal da... Birbirine kavuşması gereken iki karakter var, ama..."

"Anlatma," dedi Carolyn. "Ben de okumak istiyorum."

Evlatlarını kaybetmek ikisini de yaşlandırmıştı; Alfie'nin, bu boşluğu doldurmalarına ne kadar yardımcı olduğunu görebiliyordum. Victor, Alfie'ye büyüdüğü zaman Northumberland'a gelip bir süre kalmasını söylüyordu. Sebze ektikleri harika bir bahçeleri vardı. Tırtılların nasıl kelebeğe dönüştüğünü Alfie'ye göstermek için can atıyordu.

Arada bir Alfie'yle beraber Glitz'e uğrayıp New Bond Caddesi'nin yakınlarındaki en sevdiğimiz kafede birer fincan

sıcak çikolata içiyorduk. Ama oğlum en çok Janet'ın ziyaretlerini seviyordu. Onu görmeye ve Woody'le oynamaya bayılıyordu. Korna sesini duyduğu anda heyecan içinde pencereye koşuyordu. Michel ayda bir bizi görmesi için Janet'i arabayla getiriyor, sonra sinemaya ya da bir sergiye gitmek için sıvışıyordu. Janet'ın artık yürürken Michel'in koluna daha fazla yaslandığını ve daha yavaş yürüdüğünü görebiliyordum. "Benim emektar kalp artık eskisi kadar güçlü değil," diye şakalar yapıyordu Janet, ama durumun göründüğünden daha ciddi olduğunu biliyordum.

Buraya son gelişinde nihayet ona Joe'dan bahsetme cesaretini bulmuştum. Eğer Joe'yla ilgili bir şeyler bilebilecek biri varsa o da Janet'tı; çünkü Michel, Joe'nun ailesini çok yakından tanıyordu. "Babası nasıl?" diye sorarak ısınma turları yaptım.

"Vişne Ağacı Bakımevi'nde kalıyor. Aman Tanrım, umarım oraya düşmem! Ama Joe böylesinin daha iyi olacağına karar verdi. Artık bu yükü taşıyamamaya başlamıştı."

"Anladım. Peki, Joe?" dedim çayının yanına biraz kurabiye ekleyerek. "Joe nasıl?"

"Michel'in dediğine göre Maison Joe patlama yapmış. O çocuk çok yetenekli," dedi Janet önündeki kurabiyeleri el yordamıyla yoklayarak.

"Kremalı. En sevdiklerinden."

"Ah, nefis," dedi büyük bir ısırık alıp yarısını halıya dökerek. Woody şanslı günündeydi. "Eminim Joe senden haber alsa çok mutlu olur," dedi Janet kelimelerini dikkatle seçerek. Alfie doğduğundan beri neden görüşmediğimizi, Joe'nun bana ilan-ı aşk ettiğini çok iyi biliyordu. "Ne yalan söyleyeyim, onu çok özlüyorum," demiştim Janet'a aylar önce. "Ama biz öyle bir şey yapamayız Janet."

Joe'nun canını ne kadar yaktığını hatırlattım Janet'a.

"Joe, Olly'nin yerini almaya mı çalışıyordu ki?" diye sordu.

"Hayır," diye geveledim lafı ağzımda, söylediğim sözleri düşünmemeye çalışarak. "Ona mektup da yazdım, Alfie'nin doğumundan yaklaşık altı ay sonra. Bizi ziyaret etmesini ve fotoğraf göndermesini istedim. Cevap alamadım." Duraksadım. "Onu sık sık düşünüyorum. Her neyse..."

"Onu seviyor musun?"

"Janet!"

"Çok basit bir soru sordum."

"Çikolata seviyor musun desen basit bir soru olurdu."

"İyi, ama benim gibi eski kafalı, yaşlı biriyle bile konuşamayacaksan kimle konuşacaksın?"

Pes ettim. "Alfie konusunda işler yerli yerine oturduktan ve kendime ayıracak vakit bulmaya başladıktan sonra, evet, özlüyorum onu, ama bu onu sevdiğim anlamına mı gelir?"

"Onu seviyor olma ihtimalin var mı sence?" dedi daha yumuşak bir biçimde.

"Suçluluk hissediyorum."

"Suçluluk mu?"

"O, Olly'nin en yakın dostuydu."

İşte o anda Janet'a tüm hikâyeyi anlatmaya karar verdim; en baştan, üniversite yıllarımızdan başlayarak. Janet beni dinledi, adeta hipnotize olmuştu, kurabiyelerini bile yemedi. Bazı kısımları sansürledim, buna rağmen Janet ana fikri gayet iyi anladı. "Zaten muhtemelen çoktan başka biriyle tanışmıştır," dedim ve ağzıma kremalı kurabiye attım. "Ah Janet, tekrar birine âşık olmaktan çok korkuyorum. Tek başıma olmak daha kolay... Aslında tek başıma da değilim. Alfie yanımda. Benim erkeğim o."

"Ben çocukken, Rebecca, köpek almak istemiyordum," dedi Janet. Ellerinin titrediğini ve bu yüzden fincanının tabağa çarptığını görebiliyordum. "Eninde sonunda ölecek bir köpeği neden alacaktık ki? Bu yüzden köpek almak yerine rehber köpek yetiştirelim dedim anneme. Böyle yaparsak köpekler genç yaşlarında bizden ayrılacaklardı. Ben ölümden çok korkuyordum. Bu korku nereden geldi bilmiyorum ama korkuyordum işte."

Konunun nereye geleceğini merak ederek başımı salladım.

"Biz de öyle yaptık. Bir yıl boyunca labrador Billy'yi yetiştirdik, sonra onu geri verip golden retriever Maisy'yi aldık ve öyle devam ettik... Ta ki annem beni kendi köpeğimizi almaya ikna edene kadar. Pepper ilk köpeğimizdi. Minyatür schnauzer cinsi gri - beyaz bir köpekti. On yıl sonra Pepper öldü. Yirmi iki yaşındaydım. Günlerce ağladım Rebecca, günlerce! Yasla ilk defa o zaman tanıştım, ama bu bana bir ders verdi. Sevmek için kaybetmek zorundasın. Yas, sevgi için ödediğin bedelin adıdır."

Gözlerim dolmaya başladı.

"Hayat, özünde harikadır Rebecca, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki en beklemediğin anda suratına tokadı çarpmak gibi bir huyu vardır. Birçok insan adaletsizliğe, haksızlığa isyan eder; hayatına devam etmeye çalışmaz. Hayat bize hiçbir şey borçlu değil, kontrol sandığımız kadar bizde değil, ama seçeneklerimiz var. Söyleyeceğim şu ki, yapabileceğin en iyi seçimi yap ve asla suçluluk duyma. Suçluluk duymak beyhude... Kime âşık olacağına sen karar veremezsin. Üstelik Olly de senin mutsuz olmanı asla istemezdi."

**

Sokağımıza giden yolun köşesinden döndüğüm anda Kitty'nin kapımın önünde beklediğini gördüm. Bu akşam

Steven'la birlikte Alfie'ye bakacaklardı. İçeri girdik. Bu akşamki randevumda ne giyeceğim konusunda beni sorguya çekmeye başladı. "Sakın unuttuğumu söyleme!" dedi Kitty. Uzun süredir beni tekrar kabuğumdan çıkmak konusunda ikna etmeye çalışıyordu.

"Bir iki insanla buluşursun," demişti. "Ciddi bir şey olmasına gerek yok, nasıl gidiyor bir bakarsın."

Bütün arkadaşlarım aynı şeyi yapmam için beni teşvik ediyordu. Annem bile yeni insanlarla tanışıp tanışmadığımı sormuştu ve ses tonundan Alfie'nin oyun grubundaki anneleri kast etmediğini anlayabiliyordum.

"Unutmadım," dedim Kitty'ye. "Hadi Alfie, akşam yemeğini yiyelim."

"İyi misin?"

"Gerginim. Bırak flört etmeyi, erkeklerle nasıl konuşulacağını bile hatırlamıyorum."

"Bir şey olmaz, halledersin," dedi birlikte mutfağa giderken.

"Zamanında sen de az randevu felaketi yaşamadın," dedim. "Fıstık kafalıyı ve *Yırtık Rahibe*'yi hatırlamıyor musun?"

Kahkaha attı. "Evet, ama en azından bu adamı Steven'dan referanslı. Andrew'la iyi arkadaşlar. Birlikte eğitim görmüşler. Ayrıca sana garanti veriyorum, en sevdiği film *Yırtık Rahibe* ya da *Müthiş Dadı* olmayacak."

"Ben *Müthiş Dadı*'yı çok severim," dedim.

"İçimde bu geceyle ilgili güzel bir his var."

"İkimiz de anestezistle çıkamayız."

"Neden olmasın? Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Göreceğiz."

44

Buluşmaya geç kalmıştım, görünüşe bakılırsa o da geç kalmıştı. Kalabalık barın köşesinde boş kalan son masaya oturdum. Kitty'nin araması gerekebilir diye telefonumu getirdiğimden emin olmak için çantamı karıştırdım. Yan masada bir grup, kokteyllerini yudumluyordu. Pencereden dışarı, Big Ben manzarasına baktım ve bu gece eğleneceğime dair kendimi telkin ettim.

Beş dakika sonra menüye göz gezdiriyor gibi yapıp sonra tekrar barı izlemeye başladım. Rahatla, dedim kendi kendime. Bu bir buluşma, sınav değil!

Telefonum titredi. Bir mesaj gelmişti. Bir an buluşmanın iptal olduğunu umdum. Eve gidip topuklu ayakkabılarımı ayağımdan atacak ve rahat kazağımı, kotumu giyecektim. Mesaj Kitty'den gelmişti.

"Alfie uyudu. Unutma, çok seksisin. İyi şanslar. Muck."

Evden çıkmadan önce gardırobumu açıp şöyle bir bakmıştım. Alfie oyuncaklarıyla oynuyordu, ama gardırobun altındaki ayakkabı çekeceği daha fazla ilgisini çekiyordu.

Kitty kırmızı elbiselerimden birini seçmişti, rahat ama seksi demişti. "Bu elbiseyi film galasına giderken giydiğini hatırlıyorum."

"O yıllar önceydi. Bunu bu gece giyemem. Biraz abartı değil mi?"

"Hayır!" dedi ve elimdeki kot pantolonla bluzu alıp elbiseyi elime tutuşturdu. "Bunun içine sığamam," dedim göbeğimi işaret ederek. Sonra Alfie'nin oyuncaklarından birine bastım ve küfür ettim. Bugünlerde "s" harfiyle başlayan küfür yerine başka kelimeler bulmaya çalışıyordum, tabi hiçbir şey onun kadar kullanışlı değildi.

Barda beklemekten sıkılıp saatime baktım. Yediyi çeyrek geçiyordu. Saat yedide buluşacağız dememiş miydik?

Neden bu kadar gergindim ki?

Muhtemelen en son randevuma, on sene önce, Floransa'da Luca'yla çıktığım içindi. Olly'nin ölümünden beri kimseyle olmak istememiştim. Yakın zamanda hayatımı tekrar gözden geçirmeye başlamıştım; özellikle de Janet'ın söylediklerinden sonra. Kitty ve Steven'ın kanepemde öpüştüğünü görünce ki onlar izlendiklerini bilmiyorlardı, ben o sırada Alfie'yi yatırmış aşağı iniyordum; ilk defa böyle bir özlem ve arzuyu hissetmiştim.

"Andrew Matthews," dedi bir adam masanın başında durup ceketini çıkarırken. "Sen Rebecca olmalısın. Geç kaldığım için çok üzgünüm."

"Önemli değil, ben de yeni gelmiştim," diye yalan söyledim.

Steven bana Andrew'ın bir sene önce boşandığını söylemişti. Tahminimce kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve güçlü bir tokalaşması vardı. Bu her zaman iyiye işaretti, yine de gözlerim çam iğnesi ya da köpekbalığı dişleri gibi olan saçlarına takıldı.

"Ee," dedik ikimiz de.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu ben tam, "Sen de Steven gibi anestezistsin değil mi?" diye sorarken.

"Evet," dedik yine ikimiz de aynı anda. Sonra gülmeye başladık. Onun da gergin olduğunu görebiliyordum.

İçkilerimiz geldikten sonra Andrew bana işinden bahsetmeye başladı.

O konuşurken benim aklım Olly'ye gitti. Yıllar önce, bu kırmızı elbiseyi aldığımız günü hatırladım. Olly bu elbiseye "banka ikramiyesi" elbisesi demişti. "Fiyatı ne kadar?" diye sormuştu.

"Bakma!" demiştim gözlerini kapatarak. "Fena bir şey!"

"Ne kadar fena? Kredi kartım hafif yaralı olarak kurtulabilecek mi?"

"Acile gider, kalp krizinden. Hiç taburcu olamayabilir."

"Ah, boş ver, dene bakalım," deyip beni kabine sokmuştu.

Kabinin içinde kazağımı çıkardım.

"Sutyen yeni mi?" dedi ve elini kopçaya doğru uzattı.

"Burada olmaz," dedim gülerek ve perdeyi çektim.

"Saçlarını bırak," dedi ben elbiseyi giydikten sonra.

Saçlarımı bıraktım.

"Sen çok güzelsin Becca."

"Ah Olly, seni yaşlı romantik."

"Neredeyse yeni iPod kadar güzelsin," dedi Alfie'ye miras bıraktığı o muzip gülümsemesiyle.

Yüzünü karşımda görmeyi özlemiştim. Onu tekrar öpebilmek, dokunuşunu hissedebilmek, kollarının arasında kaybolabilmek için neler vermezdim. Bütün iniş çıkışlarımıza rağmen bizim hissettiklerimiz gerçekti. Oğlumun bir elinden o, bir elinden ben tutup parka götürmek için neler vermezdim.

Saçma sapan tartışmalarımızı bile özlemiştim. Sesini unutmaktan ödüm kopuyordu. Tekrar birileriyle randevulaşacağımı hiç düşünmezdim. Ben, birlikte yaşlanacağımızı düşünmüştüm. Deniz kenarında bir emekli kasabasında yaşadığımızı hayal ederdik. Kart oynayacak, kumsalda yavaşça yürüyüp dalgaları seyredecektik.

Andrew anlatmaya devam ederken ben de dinlemeye çalışıyordum; itiraf edeyim, o sırada Olly'nin kitabını kime göndereceğimi düşünüyordum. Kitap gerçekten güzeldi. Kabul edilmese bile keşke onunla ne kadar gurur duyduğumu ona söyleyebilseydim. Evde kitabı yazdığı günleri hayal ettim. Arka planda plaklarından biri çalıyordu. Ona gizlice yaklaşıp ekrana bakmıştım. Bilgisayarın kapağını hemen kapattı. "Ah Ol, azcık, birazcık bile okuyamaz mıyım?"

"Bittiği zaman."

"O zamana kadar yaşlı bir teyze olurum."

Beni kucağına çekti. "Pekâlâ, hanımefendi bunun için şaplağı hak ettin!"

Birkaç saniye sonra öpüşüyor, gülüşüyorduk. Eli mini eteğimin altına giriyor, ben de gömleğinin düğmelerini çözüp topuklu ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıyordum...

Birden çok sinirlendim. Bu akşamın keyfini neden çıkaramıyordum? Her zaman böyle geçmişe takılıp duracak mıydım? Artık ayağına küçük gelen, eski bir çift ayakkabıyı giymeye çalışmaktan ne farkı vardı bunun?

Garson masamıza bir şişe şarap getirdi. Andrew'ın sipariş verdiğini fark etmemiştim bile. Şişeyi önümüze sundu, bir uzman edasıyla Andrew'ın kadehine biraz doldurdu.

"Ben tadabilir miyim?" dedim.

Andrew kadehi bana uzattı. Şarabı kokladım ve kadehi çevirdim. Şarap helikopteri gibiydi.

Bir yudum aldım. Joe'nun deyimiyle şarap yumruğu koymuştu. Tazeydi, misket limonu ya da belki böcektaşlüzümü kokuyordu. Sanırım Sauvignon'du. "Harika, teşekkür ederim," dedim. Garson kadehimi doldurdu.

Andrew'la günlük hayatımızdan bahsederken Joe'nun öğrencilerinin önündeki öz güvenli duruşu geldi aklıma. Babasından bakarken büründüğü savunmasız tavrı hayal ettim. Francis'i Winchester Koleji'ne götürdüğümüz gün nezaketini görmüştüm.

"Joe, Olly'nin yerini almaya mı çalışıyordu ki?" diye sormuştu Janet.

"Özür dilerim, seni uyuttum mu?" diye sordu Andrew. "Rebecca?"

"Çok üzgünüm," dedim az önce bana ne anlattığıyla ilgili hiçbir fikrim olmadığını fark edince.

"Seni sıktım. Uzun bir süredir kimseyle böyle bir buluşmaya çıkmadım," dedi. "Ama kimi kandırıyorum ki? En iyi zamanımda bile bu işleri beceremiyordum."

"Sorun sen değilsin Andrew, yemin ederim. Benim küçük bir oğlum var, adı Alfie. Haftalardır adamakıllı uyuyamadım. Aslında beni uyutsan çok memnun olurum."

Gülmeye başladık.

"Ben de aylardır, yıllardır kimseyle böyle bir buluşmaya çıkmadım," diye itirafta bulundum.

"Steven eşinin öldüğünü söyledi. Başın sağ olsun."

"Sağ ol," dedim etkilenerek. Çam iğnesi gibi saçları varsa ne olmuştu? Biraz çaba göstermeliydim.

Resimlerimden, tekrar onun işinden, ilk evliliğinden (kısaca), oğlumdan (neredeyse aynı ölçüde kısaca) bahsettik.

Çocukları yoktu. Joe randevuma misafir olmaya devam

etti. "Bristol'de sana âşık olmuştum, bunu biliyorsun. O geceyi birlikte geçirdik, yine de sen hiç benim olmadın."

Ama ben dün gece onu rüyamda başka biriyle görmüştüm. Başka bir kadına âşık olmuştu. Nefes alamadım. Birini kaybetme hissini en baştan tekrar yaşadım. "Sen benim için her şeyden değerliydin, hâlâ öylesin."

Onu tekrar görmeyi ne kadar istediğimi fark edince onu aramaya karar verdim. Onu görmem gerekiyordu. Geçmişe pişmanlıkla bakmak istemiyordum.

Cep telefonum çaldı, bir anda ürperdim. Neden bunca zaman sonra arayanın Joe olduğunu düşünüyordum ki?

"Lütfen, aç tabii ki," dedi Andrew bu gece yorgunluğuma yenik düştüğünü, zihnimin çok uzaklarda olduğunu anlayarak.

"Çok özür dilerim," dedim.

Ekrana baktım. Büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Annem biriyle buluşacağını biliyordu. Aklıma hemen babam geldi. Ona mı bir şey olmuştu?**

Andrew, St James Caddesi'nde bana bir taksi durdurdu. Taksi şoförüne bir şeyler söyledi ve kapımı açtı. Arabaya adımımı attım ve oturdum.

Andrew el salladı. Ona doğru döndüm ve bu kalabalık caddede, elinde çantasıyla, tek başına uzaklaşmasını izledim. Muhtemelen bomboş bir eve gidiyordu. Bu dünyada çok fazla yalnızlık vardı.

Taksi caddede ilerlerken ben gözlerimi camdan dışarı diktim ve annemle yaptığımız konuşmayı tekrar kafamda canlandırdım. Gözlerimden yaşlar akıyordu.

45
St Cross Kilisesi, Winchester

"Vay başıma gelenler," diye başladı sözlerine papaz.

İnsanlardan gülme sesleri yükseldi. "Janet bugün burada bu kadar insan toplandığını görse hayret ederdi," diye devam etti. Ben hayret etmiyordum. Arkalarda ayakta duran pek çok insan olduğunu gördüm. Şarap kursundan Henry, antika köstekli saati ve takım elbisesiyle buradaydı. Çekinerek el salladı, ben de el salladım. Joe'dan henüz hiçbir iz yoktu. Kendime sesini duyunca çok duygulanmamayı tembihleyerek haber vermek için onu aramıştım. Telefonu açmayınca hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Michel'den öğrenmiş olmalıydı, ben yine de telesekreterine mesaj bıraktım ve törenin yerini, saatini söyledim. Mesajın sonunda, "Umarım iyisindir," dedim. Aslında onu ne kadar özlediğimi, tekrar görmeye can attığımı, Janet'ın ölümünden sonra hayata çok farklı bakmaya başladığımı söylemek istiyordum; hissettiklerimizi neden dile dökemiyorduk ki? "Umarım iyisindir," fazla kullanılan ve yavan bir cümleydi. Bir mesajın sonunda söylendiğinde gerçek anlamı neydi?

"Bugün burada, Tanrı huzurunda Janet Grace Morris'i anmak, uzun ve ışı hayatı için şükretmek adına toplanmış

bulunuyoruz," diye devam etti papaz. "Çok cesur ve güçlükler karşısında asla şikâyet etmeyen bu olağanüstü kadına saygılarımızı sunuyoruz. Son günlerine kadar hayata ve insanlara ilgi duymayı bırakmadı...

❧

Janet'la yalnızca iki hafta önce görüşmüştüm. Muhtemelen kendini kötü hissediyordu ve sağlığı bozuktu. O haldeyken bile ona Joe'dan bahsetmemi nasıl da sabırla dinlediğini düşündüm. Gerçi üç tane kremalı kurabiyeyi de mideye indirmekten geri durmamıştı.

Merasim programına ve Janet'ın Gregory'le nehir kenarında çekilmiş gençlik fotoğrafına baktım. Fotoğrafın altında tanıdığım bir söz yazıyordu. Stockbridge Tepesi'nde Janet'ın bu sözleri bana söylediğini hatırlıyordum:

Sevdiğim ve kaybettiğim adam
artık eski yerinde değil,
sonsuza dek yanımda.

Janet'ın ölümü ani olmuştu. Ölüm anında Michel yanındaydı. Bunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Michel'e kendini kötü hissettiğini söylemiş. Janet'ın böyle bir şey söylemesi çok zordu, zira o sızlanmayı ve sağlığı konusunda konuşmayı pek sevmezdi. Ne dışarıda yemek yemek ne de yürüyüşe çıkmak istemiş. Michel oturma odasından ayrılıp kendine bir kadeh Sherry doldurmaya ve Janet'la, kendisine peynirli, turşulu sandviç yapmaya gitmiş; geri döndüğünde onu uyurken bulmuş. Sonra uyumadığını fark etmiş.

Dönüp Michel'e baktım. Acısı yüzünden okunuyordu. Her ne kadar yaşlandığını ve güzel bir hayat geçirdiğini kabul etsek de, Janet bizim harika dostumuzdu ve onu özleyecektik.

"Gregory ve Janet'in büyük aşkını sevgiyle hatırlıyoruz," dedi papaz. Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyordum.

Janet'in fazla üzülmememi söylediğini hissettim. "Ne kadar güzel gittim Rebecca! Vişne Ağacı Bakımevi'nde yıllarca sürünmedim," Pervasız gülüşü kulaklarımda çınlıyordu. "Seni özleyeceğim, ama artık onun yanına gidiyorum."

❧

"Birçoğunuz Janet hakkındaki her şeyi bilmiyor olabilirsiniz," dedi papaz konuşmasının ortalarında. "İkinci Dünya Savaşı'nda Kraliyet Deniz Kuvvetleri Kadınlar Birliği mensubuydu ve konvoyların, düşman denizaltılarının rotalarını hesaplama görevini üstlendi."

Bunu bilmiyordum. Şimdi keşke ona hayatı hakkında daha fazla soru sorsaydım diyordum.

"İşi hakkında hiç konuşmamayı öğrenmişti ve sanırım buradaki herkes de iyi biliyor ki Janet verdiği sözleri tutan bir insandı. Hayatında acılar çekti. Savaş döneminde deniz subayı olan nişanlısını kaybetti. O zamanlar çok gençti; ama yıllar sonra, çok seveceği Gregory'le tanıştı. O da İkinci Dünya Savaşı'nda, Coldstream Muhafızları birliğinde savaşmıştı. Kırklı yaşlarında tanıştılar ve hiç çocuk sahibi olamamanın üzüntüsünü paylaştılar."

Annemin elini tuttum. Diğer yanımda Pippa oturuyordu. Oscar ve Theo'yu getirmemişti. Bugün okuldan sonra arkadaşlarına çay içmeye gideceklerdi. Alfie'ye, annemin tenis arkadaşı Marjorie bakıyordu. Onu öğleden sonra annemlerin evine bırakacaktı.

"Son yıllarında," diye devam etti papaz, "Michel'le olan arkadaşlığıyla çok büyük huzur ve mutluluk yaşadı."

Kilisenin kapısından giren birinin ayak sesleri taş zeminde yankılandı. Arkamı döndüm ve yüzünü gördüğümde elimdeki çantayı yere düşürdüm.

❧

Annem ve babam cenazeden sonra evde çay ve pasta servisi yapacaktı.

Kiliseden ayrılırken Joe elimi tutup beni kalabalığın arasından kendine çekti. Hiç düşünmeden birbirimize sarıldık ve insanlar geçebilmek için etrafımızdan dolanmak zorunda kaldı. Ona Janet'in haberini verdiğim için teşekkür etti. Cebinden bir mendil çıkardı ve bana uzattı. Janet için, Olly için ve şimdi de Joe için ağlıyordum.

"Nasılsın?" dedik ikimiz de aynı anda ve sonra, "İyiyim," deyip gülümsedik.

Söylenecek bu kadar fazla şey varken nereden başlamak gerekirdi ki?

"Rebecca?" diye seslendi annem beni göremeyince.

"Çaya geliyor musun?" diye sordum Joe'ya.

❧

"Alfie, gel de arkadaşımla tanış," dedim evin bahçesinde. Annem ve babam Woody'yi miras olarak almıştı ve Woody, kurabiye alma ümidiyle Alfie'yle oynuyordu. Sıcak bir yaz günüydü, gökyüzü çini mavisiydi. Alfie bana doğru koştu ve kollarıma atladı. Joe onun saçlarını okşadı; "Nasılsın Alfie?" dedi.

Alfie'ye timsahlı tişörtünü çok beğendiğini söyledi. Sonra Alfie, kurabiyelerini yemek için anneannesinin yanına gitti.

"Saçları senin saçlarına benziyor," dedi Joe.

Oğlumun tombul elleriyle kurabiyeleri yiyişini izledim. Alfie'nin saçları kızıla çalan kestane rengiydi ve kalın telli, bukleliydi.

"Ve gözleri de Olly'ye," dedi sessizce.

"Nasılın Joe?"

Kravatını gevşetti. "İyiyim. Seni görmek çok güzel..."

Elini tuttum. Normalden biraz daha uzun tutmuştum ki cesaretimi kaybedip bıraktım, o elini uzattı ve tekrar elimi tuttu.

"Janet'a çok üzüldüm," dedi. Elimi daha sıkı tuttu. "Çok yakın olduğunuzu biliyorum. Arada bir Michel'le birlikte Maison Joe'ya uğrardı. Alt kattan kahkahalarını duyardım. Özel bir insandı. Bilge bir kadındı."

Gülümsedim. Ben de tam olarak öyle düşünüyordum.

"Alfie de onu çok severdi. Onu bir daha hiç göremeyeceğini nasıl söyleyeceğim?"

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ve Alfie'nin Woood'yle oynamasını izlemeye dalmış gibi yaptık. "Baban nasıl?" diye sordum tam da o; "Londra'ya dönmüş olmaktan memnun musun?" diye sorduğu anda.

"Babam pek iyi değil, yine de yeni yerinde çok mutlu. Çok kötü bir his, artık kim olduğumu bile bilmiyor."

"Ah Joe. Çok üzüldüm."

İkimiz de bir önceki görüşmemizde olanlardan bahsetmeye korkuyorduk. "Mavis nasıl? Adam nasıl?"

"Becca, özür dilerim..."

"Hayır, ben özür dilerim." Göz ucuyla Alfie'nin arka kapıya doğru koştuğunu gördüm. "Bekle Joe. Sakın bir yere kıpırdama."

**

Geri döndüğümde Joe bahçede değildi. Evin içine bakındım. Belki de tuvalete gitmişti. Oturma odasında mıydı? Orada da yoktu. Mutfağa koştum. Michel, Janet'ın kız kardeşiyle konuşuyordu. Orada da yoktu. "Rebecca, ne oldu?" dedi Michel paniğimi hissederek.

"Joe'yu gördünüz mü?"

"Gitti sanırım. Her şey yolunda mı?"

Cevap vermeden mutfaktan ayrıldım ve cep telefonumdan Joe'yu aramak için annemin limonluğuna çıktım, neyse ki aramama gerek kalmamıştı. İşte oradaydı. Bana doğru döndüğü anda rahatladım. Parmaklarımın arasından kayıp gitmek üzere olan çok değerli bir şeyi son anda yakalamış gibi hissediyordum. Ne kadar şık olduğunu fark ettim. Üzerinde gömlek ve siyah bir kravat vardı. Gür siyah saçları taranmış, kurşuni gözleri ortaya çıkmıştı. Joe'da kibirden hiç iz kalmamıştı; gördüğüm tek şey çok özlediğim bir dostumdu.

Janet'ın ölümünden sonra, Andrew'la olan buluşmamın değerlendirmesini yaparken Kitty'ye hislerimi açıklamaya nihayet cesaret edebilmiştim. "Belki de Joe, Olly'nin ölümünden çok kısa sonra karşına çıktı," demişti Kitty. "Doğrusunu istersen bence bir süredir Joe konusundaki hislerini inkâr ediyorsun. Kendine bile itiraf etmeye cesaret edemiyor, edersen Olly'ye yine ihanet etmiş olacağını hissediyorsun."

"Gittin sandım," dedim Joe'ya.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekti. Alfie iyi mi?"

"Ah evet, gayet iyi... Pippa'nın yanında. Sen ne diyordun?"

Tekrar söyle işte Rebecca. Senin de çok üzgün olduğunu, tekrar arkadaş olmak istediğini söyle. Belki de arkadaştan daha fazlası. *Bir şey söyle.*

"Anneciğim!"

Pippa, Alfie'nin elini tutuyordu. Alfie'nin dizleri kan içindeydi. "Salıncaktan düştü, önemli bir şey değil," dedi Pippa. "Benim gitmem gerek, çocukları alacağım." Ortamın gerginliğini hissetti. "Kusura bakma. Sonra ararım."

"Anneciğim!" dedi Alfie tekrar.

"Çok fena görünüyor Alfie," dedi Joe, "ama eminim sen annenl üzmemek için cesur davranırsın."

"Anneciğim, acıyor."

"Biliyorum tatlım."

"Benim gitmem gerek," dedi Joe yanağıma aceleyle bir veda öpücüğü kondurarak.

Alfie'yi kucağıma aldım. "Dur!" diye seslendim. Joe bana doğru döndü. "Seni özledim Joe."

"Ben de seni özledim."

Michel Joe'nun arkasından baktığımı gördü. "Çok özel bir adam şu Joe. Çok çalışıyor, en büyük sorunu bu. Uzun bir ara vermek ona çok iyi gelecek," dedi.

"Uzun bir ara mı?"

"Sana söylemedi mi? Gidiyor," dedi Michel. Öyle bir kesinlikle söylemişti ki, sanki Joe bir anda ortadan kaybolup sırra kadem basacaktı.

Bugünkü ilk karşılaşmamız geldi aklıma. Tam karşımdaydı, çok yakınımdaydı, Janet için ne kadar üzüldüğünü anlatıyordu. Onu sadece özlemiyordum. Onu seviyordum. Aptalı tekiydim ben.

"Gidiyor mu? Nereye Michel? Nereye?"

46

Hava yeni kararmıştı, Alfie'yle banyoda köpek balığı ve timsah oyunu oynuyorduk. "Geliyor, geliyor! Seni yiyecek!" dedim elimdeki timsahı Alfie'nin başının üstünden suya daldırarak.

Michel bana Joe'nun bir seneden daha uzun süre önce evinden taşındığını söylemişti. Bana adresini verdi, ama Joe Avustralya'ya, artık seksen yaşlarına gelen Tom Amcasının yanına gidecekti. "Bunun dışında bir şey bilmiyorum Rebecca," demişti Michel.

Eğer Joe'ya onu sevdiğimi bugün söylemezsem hiçbir zaman söyleyemezdim. Risk almak zorundaydım. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Alfie'yi banyodan çıkarıp en sevdiği köpek balıklı pijamasını giydirdim. Olly durumdan memnun olmalıydı. Oğlu hâlâ uğurböceklerine ilgi duymaya başlamamıştı ama köpekbalıklarını, timsahları ve yılanları çok seviyordu.

**

Mutfağa, annemin ve babamın yanına gittim. Saat tam altı buçuktu. Babam içmekle meşguldü.

"Bu gece Alfie'ye masal okur musun?" dedim arabanın anahtarlarını alarak. "Ben çıkıyorum."

"Çıkıyor musun?" dedi annem elinde votkasıyla. Sanki Everest'e tırmanacağımı söylemişim gibi bakıyordu. "Nereye? Bir sorun mu var?"

"Açıklayacak vaktim yok," dedim. "Ama bir sorun yok. Hatta hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Neden bahsediyor bu?" dediğini duydum babamın arkamdan.

"Şu işitme cihazını niye takmıyorsun Harvey?

**

Gaza sonuna kadar basıyordum, ama bakımsız haldeki Ford Focus'um (üçüncü hatta ne üçü, muhtemelen dördüncü el) guruldamaktan başka bir tepki vermiyordu.

Ya artık bana âşık değilse? Ya çok geç kaldıysam? Ya Avustralya seyahatine başka biriyle gidiyorsa? Belki de yeni bir kız arkadaşı vardı. Onu on sekiz aydır görmüyordum, her şey olabilirdi... Ama artık hiçbirinin önemi yoktu. Bunu yapmak zorundaydım.

Bir otobüsün arkasına takıldım. Yolcular çok yavaş inip biniyordu. Sanki dünya birden yavaşlamıştı.

**

Joe'nun yeni evi Oram Parkı'nın yanında, tren istasyonun yakınındaydı.

Daire 5B...

Derin bir nefes aldım ve zile bastım.

Cevap yoktu.

Tekrar denedim. Acaba duşta mıydı?

Cevap gelmedi.

Belki de Maison Joe'daydı.

Bunu nasıl düşünememiştim.

**

Edoardo beni çok sıcak karşıladı ve bir sürü soru sormaya başladı. "Üzgünüm, ama şimdi olmaz," dedim. "Joe'yu bulmam gerek." Sonra merdivenlerin başında Adam belirdi. Üzerinde şık bir pantolon ve puantiyeli bir kravat vardı. Bana sımsıkı sarıldı. "Artık burada çalışıyorum Rebecca," dedi gururla. "Joe'ya şarap derslerinde yardım ediyorum."

"Ah, bu harika Adam," dedim. Onları aceleyle geçiştirmek istemiyordum, ama... "Joe'nun nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum. "Kusura bakmayın, ama biraz acil bir durum."

Edoardo omuz silkti. "Muhtemelen eşyalarını topluyordur," dedi. "Yarın sabah erkenden Avustralya'ya gidiyor. Telefonla arasana?"

Dışarı çıktım ve kalbim gümbür gümbür atarken Joe'nun numarasını çevirdim.

"Düşün biraz Edoardo. Nerede olabilir, hiçbir tahminin yok mu?" diye sordum tekrar içeri girerek. "Telefonunu açmıyor."

Luis elinde iki boş kadehle yanımıza geldi. Kulağının arkasında bir kalem vardı. "Joe mu? Sanırım bu akşam dışarıda yemek yiyecek. Yemek yapacak halde olmadığını söylemişti."

"Nerede?"

**

Caddeye çıkıp koşmaya başladım, sağa dönüp kütüphanenin olduğu tarafa yöneldim. Yol üzerindeki bütün barların ve restoranların kapılarını açıp masalara baktım. Joe hiçbir yerde yoktu.

Saat artık ona geliyordu. Joe'nun evinin önündeki basamaklarda oturuyordum. İnsanlar şaraplarını içmiş, yemeklerini yemiş, evlerine dönüyordu. Bir öğrenci grubu sarhoş halde şarkı söyleyip zikzaklar çizerek yürüyordu. Cesaretimi kaybet-

meye başlamıştım. Bunu yapamayacaktım. Mağlubiyeti kabullenip arabama döndüm, motoru çalıştırdım. Tam eve doğru yol alacaktım ki içimden bir ses radyoyu açmamı söyledi.

Bob Dylan'dan "*Make You Feel My Love*" çalıyordu.

Tesadüf de olabilirdi, bilmiyorum.

Bunu beklemem için bir işaret olarak görüp motoru durdurdum.

KAKTÜS TEAM

47

"Becca?" Birinin beni sarstığını hissettim. Gözlerimi açtım ve Joe'yu uzun boylu, siyah saçlı bir kadının yanında gördüm. Şaşkınlıkla ayağa kalktım. Joe'nun kapısındaki basamaklara oturmuştum ve muhtemelen birkaç dakika önce uyuyakalıştım.

"Becca," dedi Joe tekrar, "burada ne yapıyorsun?"

"Eee, ben buradan geçiyordum da..."

"Saat on bire geliyor."

"Soğuktan donmuşsundur," dedi yanındaki kadın endişeli bir sesle.

"Ne kadar zamandır bekliyorsun?" diye sordu Joe.

"Fazla olmadı!"

Joe, beni Helen'la tanıştırdı.

Helen benim hakkımda çok şey duyduğunu ve nihayet tanışabildiği için çok memnun olduğunu söyledi. Peta'ya hiç benzemiyordu. Bu sefer Joe'ya uygun biri olduğunu hissedebiliyordum. Helen Joe'yu yanağından öptü ve bizi yalnız bırakacağını söyledi. "Seni sonra ararım," dedi Joe.

Joe anahtarını çıkardı ve evin kapısını açtı. "İçeri gel. Isınman gerek," dedi oturma odasına girerek. Joe'nun evinde fark

ettiğim ilk şey Helen'ın şöminenin üzerindeki rafta duran çerçeveli fotoğrafıydı. Ama üzerindeki duvarda limon ağacı resmim asılıydı. Joe bana bir fincan çay ikram etmek için ısrar etti. Lavabosunu kullanmak için müsaade istedim. Banyoda, lavabonun yanında Helen'ın makyaj çantasını ve kapının arkasına asılmış çiçekli ipek sabahlığını gördüm.

Joe bana çayımı verdikten sonra kanepede yan yana oturduk. "Neden buradasın Rebecca?"

"Çok özür dilerim," dedim. "O gece sana söylediklerim için çok özür dilerim."

"Özür dileme. Ben öyle yapmamalıy..."

"Dinle beni. Bunu söylemem gerekiyor. Olly'nin yerine geçemeyeceğini söyledim, evet, bu affedilir bir laf değildi, ama o zaman her şey çok tazeydi ve..."

"Çok erken olduğunu biliyorum, o zamandan beri de kendimden nefret ediyorum. Nasıl yaptım böyle bir şeyi? Konuşmamalıydım." Odanın içinde volta atmaya başladı. "Çok düşüncesizce, aptalca ve dürtüsel bir hareketti."

"Joe, otur. Lütfen otur."

Tekrar yanıma oturdu. Ona doğru döndüm. Ellerim, dizlerimin üzerinde çok tuhaf duruyordu, hâlbuki ben uzanıp ona sarılmak istiyordum. "Seni özledim. Uzun zamandır seni aramak istiyordum..."

"Ben de."

"Neden aramadın?" diye sorduk ikimiz de aynı anda.

"Sana mektup yazdım," dedim. "Fotoğraflar yolladım."

"Hiçbiri bana gelmedi Becca! Hiç mektup gelmedi, gelseydi cevap verirdim. Eski adresime göndermiş olmalısın. Demek ki onlar da ulaştırmamış. Ben de düşünmüştüm ki..."

Yine aynı anda konuşmaya başladık.

"Önce sen söyle," dedi, "kapımın önünde bütün gece beklemişsin."

Ona şöyle bir baktım. Artık rol yapmanın hiçbir anlamı olmadığının farkındaydım. "Aramızda son olanlardan sonra seni aramamak için milyonlarca bahane uydurdum, ama bugün seni görünce... Bir sene önce artık yavaş yavaş Olly'nin olmadığı bir hayatı düşünmeye cesaret edebilmeye başladım. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Sen ve ben, biz şimdiye kadar zaten yeterince ayrı kaldık, ama yine çok geç kaldım değil mi?" Kelimeler boğazıma düğümlendi. Yüzüne bakamıyordum. Hayatına devam ettiğini söyleyeceğini biliyordum.

"Becca, yüzüme bak."

Gerçeği duymaktan ölesiye korkarak konuşmaya devam ettim. "Olly'nin yerine geçemeyeceğini söylerken çok büyük aptallık ettim, çünkü zaten geçmeni de istemiyorum. Kimse Olly'nin yerini alamaz. Ben sadece seni istiyorum Joe Lawson. Sen çok özel bir insansın. Ama görüyorum ki başka biriyle tanışmışsın." Gülümsedim. "Söylemek zorundaydım; yoksa bu kadar ödlek olduğum için, tekrar âşık olmaktan bu kadar korktuğum için kendimi asla affedemeyecektim. Çünkü seni seviyorum Joe." Ellerimi uzattım ve yanağını okşadım, gözlerinin içine baktım. "İşte..." dedim. "Söyledim. Şimdi gidiyorum." Ayağa kalkmaya yeltendim, Joe kolumu tuttu ve beni kanepeye geri oturttu.

"Becca. Yeni biriyle tanışmadım. Helen benim üvey kardeşim."

"Üvey kardeşin mi?"

"Son on sekiz ayda ailem ikiye katlandı. Helen babamın gayrimeşru ilişkilerinin meyvesi, bunu sana sonra anlatırım. Uzun hikâye.

"Üvey kardeşin..." dedim ne kadar rahatladığımı gizleyemeden.

Başını salladı. "Ben gidince burada kalacaktı. Evi çekip çevirecek, Maison Joe'da çalışacaktı. Onu çok seveceksin Becca. Ve seni tanımış kadar oldu, çünkü..." eliyle saçını karıştırdı; "çünkü her cümlemde sen varsın. Bu akşam onunla dışarı çıktım, yine senden bahsettim, zavallı kız uzun süredir kahrımı çekiyor. Ondan tavsiye istedim, çünkü bugün seni gördükten sonra ne yapacağımı bilemedim."

Bana doğru yaklaştı. Saçımı gözlerimin önünden çekti.

"Bugün seni kilisede görünce bütün o hisler geri geldi. Hiçbir zaman gitmediler galiba, işin kötüsü bu sefer onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

Artık yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Peki, sana ne tavsiye verdi?"

"Neler hissettiğimi sana ikinci kez söylememi, çünkü söylemezsem ümidimi kesip ahmaklık edeceğimi söyledi. Başka biriyle tanışmadım. Sen beni tanıyorsun. Ben kimseye bağlanamayan ümitsiz bir vakayım." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana bu kadar âşıkken başkalarına nasıl bağlanayım?"

48

San Miniato al Monte, Floransa, Bir Yıl Sonra

Alfie basamaklardan yukarı koştu. Hemen arkasında Joe vardı. Şapkalı ressamların, güneşe tapanların ve bu muhteşem manzaranın tadını çıkaran fotoğrafçıların yanından geçtim.

Floransa'ya dönme konusunu Kitty'le konuşmuştum. Buraya geri dönmek tuhaf mıydı? İçimden bir ses, bu özel mekânımızı tekrar ziyaret etmem gerektiğini söylemişti; Olly'ye adamakıllı bir veda etmenin vakti gelmişti.

Tepeye doğru çıkarken yıllar önce Olly'yle buraya geldiğimiz gün gözlerimin önüne geldi. Finallerinden hemen sonra yanıma gelmişti. Yirmi bir yaşında, genç ve dertsiz çocuklardık.

"Burası sana bahsettiğim yer," diye seslenmiştim ona. Arkamdan merdivenleri çıkıyordu. "Hani Büyük Hala Cecily'nin resmini yaptığı yer. Harika değil mi?"

"Dur bir dakika!" demişti Olly nefes nefese.

"Gel hadi, emekli ihtiyar!"

Olly'le kilisenin içinde oturmuş ve o huzurlu müziği dinlemiştik. "Buraya bayılırım. Düşünmek için hep buraya gelirim," diye fısıldamıştım elini tutarak.

"Becca, ben seninle evleneceğim."

"Biliyorum."

"Ve çok mutlu olacağız."

"Çocuklarımız ve kocaman bir evimiz olacak."

"Sanat delisi bohem arkadaşlarımızla çılgın partiler yapacağız..."

"Barbekülerde kuzu çevirme yapacağız."

"Sümüklü böcek!" diye bağırdı Alfie uzaktan. O an gerçek dünyaya döndüm.

Su şişemi çıkardım. Sıcaktan susamıştım. Kavurucu bir gündü. Joe'nun oğlumla oyun oynamasını izledim. Son bir yıl öyle hızlı geçmişti ki, çok mutlu olduğum için bazen bir tuşa basıp zamanı durdurmak istiyordum.

Joe'yla aynı evde yaşamıyorduk. Ben haftanın çoğunu Londra'da geçiriyor, sergiler açan yeni aracıma resimler yapıyordum. Alfie sokağımızın hemen köşesindeki "Minik Uğurböcekleri" isimli kreşe gidiyordu. Bütün hafta sonlarımızı Joe'nun evinde geçiriyorduk. 5B numaralı dairede yavaşça iz bırakmaya başlamıştım. Çünkü orayı arada bir kaldığım bir yer gibi değil, evim gibi görmek istiyordum. "Çok fazla pembe eşya olmadığı sürece sorun yok," deyip gülmüştü Joe.

Joe da mutluydu. "Sebebi sensin," diyordu. Üvey kardeşiyle olan ilişkisi aynı zamanda hayatında yeni bir dönem başlatmıştı. Helen'ın annesi, kıza bir anda babasının aslında gerçek babası olmadığını söylemişti. Nice'te bir konferansta, Francis Lawson adında biriyle tanıştığını, adamın ünlü bir göğüs cerrahı olduğunu anlatmıştı. Helen gerçek babasıyla tanışmak için çok geç kalmıştı; Francis'in hastalığı çok ilerlemişti. Durumu anlayacak halde değildi. Son dönemlerinde Joe'yu bile zor tanıyordu. Ama Helen ve Joe çok yakın olmuştu, özellikle

de bir sene önce, Francis'in cenazesinden sonra birbirilerine çok destek oldular.

Parmağıma baktım. Bugün Janet'in bana miras bıraktığı zümrüt yüzüğü takıyordum. Onu son gördüğümde bana, "Olly sonsuza kadar yas tutmanı istemezdi," demişti. "Ben nişanlımı seviyordum ve onu savaşta kaybettim Becca. Gregory'den sonra, Michel'e daha farklı âşık oldum. Bir vakit geldi ki artık Gregory'ye üzülmüyor, sadece onu tanıdığıma şükrediyordum."

*

Olly olsaydı Joe'yla birlikte olmamız hakkında ne düşünürdü? Bunu çok merak ediyordum. Ona birçok defa sordum, ama sesini duymayalı dört yıl olmuştu. Tek isteğim onun onayını alabilmekti.

"Birinin Alfie'yle top oynamasını istiyorum. Senin hiç el, ayak koordinasyonun yok."

Bir an olduğum yerde kaldım. "Olly?"

"Joe'dan harika bir baba olur Becca."

"Olly," dedim gözyaşlarına boğularak.

"Alfie müthiş bir çocuk. Sakın ona piyano çaldırma. Kendisi dışında biri olmaya zorlama onu."

"Zorlamam," dedim oğluma gururla bakarak. "O, minik bir birey."

"Seninle gurur duyuyorum. Başının çaresine bakabileceğini biliyordum."

"Seni her zaman seveceğim Olly. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Sana işten ayrıldığını söylememiş olmama rağmen mi?"

"Önemli değil Olly. Umurumda bile değil. İkimiz de pişman olacağımız şeyler yaptık."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim."

"Asla. Seni seviyorum. Zannetme ki..."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Şimdi Joe'ya söyle, sana iyi baksın. Alfie'ye de onu çok sevdiğimi söyle lütfen."

Olduğum yerde kalmıştım. Yürüyemiyordum. Sözlerinde garip bir şeyler vardı. Bu sefer bana gerçekten veda ediyordu.

"Yetiş onlara Becca. Hayat bugünden ve şimdiden ibaret..."

⁂

Joe tepenin zirvesine çıkmıştı. Alfie'ye Floransa manzarasını gösteriyordu. Manzarada, birincilik ödülü her zaman Floransa Katedrali'nindi.

"Bekleyin! Geliyorum!" diye bağırdım elimden geldiğince hızlı koşarak. Güneş yüzüme vuruyordu. Son basamakta takılıp düşmekten son anda kurtuldum ve onlara sarıldım.

"Annecik niye bu kadar acele ediyor?"

"İkinize de anlatmam gereken bir şey var," dedim ve nefeslenip aralarına girerek ellerini tuttum. "Alfie, burası sen doğmadan çok uzun zaman önce babanla maceramızın başladığı yer. Buraya balayımızda gelmiştik."

"Anneciğim, susadım," dedi Alfie. Joe'yla birbirimize bakıp gülümsedik.

"Şu an anlayamayacak kadar küçüksün, ama bir gün buraya tekrar geleceğiz," dedim. Yanına çöktüm. Ona elma suyunu verdim, "Ve sana muhteşem babanla ilgili her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

Ayağa kalktım, dizlerimdeki tozları temizledim. "Bekle Joe, sana bir sorum var."

Joe güneş gözlüklerini çıkardı, merakla bana baktı. Elimi cebime atıp küçük bir kutu çıkardım, içinde alyans vardı. "Benimle yeni bir maceraya başlar mısın?"

49
Altı Ay Sonra

"Rebecca Lawson'la mı görüşüyorum?" dedi sert bir ses.

"Buyurun, benim," dedim. Maison Joe'da ailem, Olly'nin ailesi, Alfie (artık üç yaşındaydı), Joe, Kitty, Annie ve Pippa'yla birlikte doğum günüm için öğle yemeği düzenlemiştik. Bu akşam da Todd'un bile dâhil olduğu büyük bir grupla akşam yemeği yiyip dans edecektik. Carolyn ve Victor, hafta sonu annemle babamın evinde kalacaktı. Joe'ya otuz beş yaşına girmenin büyük bir olay olduğunu ve dans etmek zorunda olduğumuzu söylemiştim.

"Ben Nathalie Jackson."

Nathalie Jackson kimdi diye düşündüm kendi kendime. "Nathalie Jackson?"

"Bana bir kitap göndermiştiniz. Yazar menajeriyim," dedi tanıyamadığımı anlayınca.

"Ah evet, elbette, özür dilerim," dedim masadan kalkıp bara doğru yürüyerek. Doğruya doğru, Olly'nin kitabından ümidi kesmiştim. Yayınevlerine göndermiş ve bir yılda on yerden ret cevabı almıştım. Kitap her seferinde kargo fişiyle geri dönmüştü. Bu yüzden bir menajer bulmaya karar vermiştim,

ama o konuda da şansım yaver gitmemişti.

"Aradan çok zaman geçti," dedi. Arka planda kâğıt hışırtıları duyuyordum. "Evet, Oliver'ın kitabını aylar önce göndermiştiniz, talep dışında geldiği için kitap listesinin en altında kalmıştı. Atmak üzereydim, doğrusunu söylemek gerekirse ön yazınız beni çok duygulandırdı."

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Beğenmiş miydi? Neden arıyordu ki? Bize menajerlik mi yapacaktı? Sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Neyse, konuya gelelim, bence Oliver'ın kitabında gerçekten bir potansiyel var. Çok komik ve oldukça etkileyici... Ne yalan söyleyeyim, elimden bırakamadım."

Artık sakin kalabilmem mümkün değildi. "Ben de bırakamamıştım! Aman Tanrım!"

Arkadaşlarım ve ailem konuşmayı kesti. Joe'nun bana baktığını fark ettim.

"Oak Tree Yayınevi'nin kıdemli editörüne gösterdim ve kitaba bayıldı. Çok özgün bir yapıt olduğuna karar verdi."

"Aman Tanrım!" dedim tekrar. Masanın üzerine çıkıp dans etmek istiyordum.

"Henüz bir şeyin sözünü vermem, ama bence buluşmamız gerekiyor."

**

Telefonu kapattıktan sonra Joe yanıma geldi. "Kimdi o?" diye sordu. Ona anlattığımda yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bu harika," dedi beni kolumdan çekip öperek. "Olly seninle gerçekten gurur duyardı Becca, asla pes etmedin. Ben de seninle gurur duyuyorum."

Elini tuttum ve birlikte güzel haberi paylaşmak için masaya döndük.

Herkes sessizdi, bekliyordu... Sanki bir sene ayrı kalmışız gibi üzerime koşup bacaklarıma sarılan Alfie hariç.

"Hadi ama..." dedi Kitty. "Neler oluyor?"

"Olly'nin kitabı," dedim. Onlara Olly'nin son romanını uzun süre yatağımın altında sakladığımı ve okumaya fırsat bulamadığımı anlattım; sonunda okumuştum ve...

"Bir yayınevi kitapla ilgileniyor. Önümüzdeki hafta bir menajerle buluşuyorum!"

"Harika bir şey değil mi?" dedi Joe. Sonra bana döndü, "Aslında bu, doğum gününde alabileceğin en güzel haberdi hayatım."

Carolyn'e ve Victor'a sarıldım. Carolyn gözyaşlarına boğuldu. "Ben de kitaba bayılmıştım, ama önyargılı olduğumu düşünmüştüm."

"Alfie," dedim. "Baban çok akıllı! Ve Olly, eğer beni duyabiliyorsan, hayalin nihayet gerçekleşmek üzere."

Arkadaşlarım beni tekrar tebrik etti. Annem, babam, Victor ve Carolyn alkışlamaya başladı. Adam, üzerinde otuz beş mum olan çikolatayı pastayı masaya getirdi ve Alfie'yi el ele tutuşmak için ikna etti. "Hadi bakalım maymun," dedi. "Pastayı kesme vakti geldi." Luis ve Edoardo şampanyayı getirdi. Herkes doğum günü şarkısını söylüyordu. Mumlara üflerken herkes dilek tutmam gerektiğini hatırlattı.

Biraz sonra dans ederken Joe fısıldayarak sordu, "Dilek tuttun mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Niye?"

"Tutmama gerek yok. Zaten gerçekleşti."